

မောင်မိုး
စိစဉ်သည်

ဝေဝေအောင်

နေရောင်လွမ်းတဲ့မိုးပြာကောင်းကင်

www.foreverspace.com.mm

မောင်မိုးစိစဉ်သည်

ကြောင်နှစ်ကောင်
စာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၁၃၂ (မြေညီ) ၃၅လမ်း၊ ရန်ကင်း
ဖုန်း ၀၁-၂၅၃၇၂၀၊ ၀၁-၂၀၂၂၄၈

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဝေဝေအောင်

နေရောင်လွမ်းတဲ့ မိုးပြာကောင်းကင်

မို့တာဝန်အရေသုံးပါး

- * ပြည်ပလုပ်ငန်းစုမပြိုကွဲရေး ဦးစားရေး
- * တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဦးစားရေး
- * အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဦးစားရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်မိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ချမ်းသာရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၅) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာရေး၊ ချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- * အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- * ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအသစ်ပြင်ပေါ်လာရေး။
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ အသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * ရော့ကွက်စီးပွားရေးစနစ်ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဝါတ်နှင့် အကျင့်စာချိတ္တမြင့်မားရေး။
- * အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- * မျိုးချစ်စိတ်ဝါတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

www.foreverspace.com.mm

ဘယ်စစ်ဆင်ရေးမဆို မသွားခင်ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရ
မည့်တာဝန်က သွားရမည့်သူ၏တာဝန်ပဲမဟုတ်ပါလား။
အရေးကြီးလျှင် ကြီးသလောက် ပိုပြီးအသေးစိတ်ပြင်ဆင်
ရသည်။
'မိုးပြာ' သွားမည့်ခရီးက မဝေးလှပေမယ့်လည်းတကယ့်
ကိုအရေးကြီးသော စစ်ဆင်ရေးတစ်ရပ်ကို ဆင်နွှဲရမှာမို့ နည်း
နည်းလေးမှ အတိမ်းအစောင်းခံလို့မဖြစ်ပါ။
ဒီစစ်ဆင်ရေးအောင်မြင်ရမည်ဟုလည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ်ယုံ

www.foreverspace.com.mm

ကြည်ထားပါသည်။
ယုံကြည်ထားတဲ့အတိုင်းလည်း အသေးစိတ်ပြင်ဆင်နေမိ
သည်။
ပထမဆုံးစပြင်ရမည်က ဆံပင်ကိုပါ။
'မိုးပြာ' ရဲ့ဆံပင်ကနောက်ဆုံးပေါ် စပရစ်ကောက်ကောက်
ထားကာ ရှေ့ဘက်ကဆံပင်အချို့ကို ဟိုက်လိုက်ရွှေညိုရောင်ဆိုး
ထားပါသေးသည်။
ဆံပင်ကောက်တွေကြားထဲကမှ ရွှေရောင်စပ်ကြားဆံပင်
လေးတွေနဲ့ဆိုတော့ အများတကာနဲ့မတူ 'မိုးပြာ' ရဲ့ဒီဇိုင်းကထင်း
လင်းနေရပါသည်။
ဒီဆံပင်မတိုင်ခင်က 'မိုးပြာ' ဆံပင်က အဖြောင့်ဆံပင်ပါ။
နဂိုဖြောင့်ပြီးသားဆံပင်ကို ပိုဖြောင့်ပြီးဆံပင်သားစင်းသွား
အောင် ဆိုင်မှာစက်နဲ့သွားဖြောင့်ရတာဖြစ်သည်။
ခေါင်းပေါ်တွင် တစ်လက်မခန့်ရှိရောင်စုံပလပ်စတစ် အ
ချပ်ပြားအရှည်ကြီးများကိုတင် ဆံပင်တစ်လွှာခြင်းအလိုက် ဆေး
သုတ်ကာကပ်ပြီး စက်နဲ့ဖြောင့်ရတာမို့ နဂိုဆံပင်ဖြောင့်တာထက်

ပိုဖြောင့်ကာ နဂိုစင်းတာထက်ပိုစင်းပြီး ဆံပင်ကိုလည်းပေါင်း
တင်လိုက်တာကြောင့် ပျော့အိကာဆံပင်လေးတွေက တုန်နေပါ
သည်။

မေမေ့ရှေ့မှာ ဆံပင်လေးတုန်အပြ မေမေက 'မိုးပြာ' ကို
လှမ်းမေးသည်။

“အဲ့ဒါ ဘယ်လောက်ပေးခဲ့တာလဲ”

“နည်းနည်းလေးပါ”

သုံးသောင်းခွဲဟုဆိုလျှင် မေမေ တက်သွားမှာသေချာပါ
သည်။

“နည်းနည်းလေးဆိုတာ ဘယ်လောက်လဲ”

“လေးငါးထောင်”

“ဘုရား ဘုရား ဆံပင်တစ်ခါလုပ်တာ လေးငါးထောင်ကျ
တယ်... ငါ့ကိုလုပ်ခိုင်းပါလား... တစ်ပြားမှမကုန်စေဘူး”

“မတူဘူးလေ မေမေရဲ့... မေမေလုပ်မှာက အုန်းဆီထည့်
ပြီး ကျစ်ဆံမြီးကျစ်မှာ... အုန်းဆီထည့်မှတော့ ဟောဒီလိုပျော့အိ
ပြီး ဖြောင့်ဆင်းနေတဲ့ဆံပင်ကိုရမှာမဟုတ်ဘူး”

“အံ့မယ်လေး 'မိမိုးပြာ'... ညည်းကိုမွေးလာတည်းကကျုပ်
ပဲ အုန်းဆီထည့်ပေးခဲ့လို့ ညည်းဆံပင်ဒီလောက်အထိ မည်းနက်
တောက်ပြောင်နေတာပါနော်”

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ 'မိုးပြာ' သည် မေမေလုပ်ပေးသမျှ
ကြိတ်မှိတ်ခံခဲ့ရပေမယ့် အရွယ်ရောက်လာပြီးနောက်ပိုင်းမှာကိုယ့်
အလှကိုယ် ပြင်တတ်လာခဲ့ပါသည်။

'မိုးပြာ' တို့ခေတ်မှာ အလှအပကိုပိုမိုပြီး တန်ဖိုးထားလာ
ခဲ့ကြတာလည်းပါသည်။

ဆံပင်ဆိုလည်းကောက်ဆေး၊ ပေါင်းတင်ဆေး၊ အရောင်
ဆိုးဆေး၊ အားဖြည့်သောဆေး စသည်ဖြင့်အမျိုးစုံအောင်ရှိသလို
အသားအရည်နှင့်ပတ်သက်တဲ့ လိုးရှင်းတွေဆိုတာလည်း
ဒီဇိုင်းစုံ၊ တံဆိပ်စုံ၊ အရည်အသွေးမျိုးစုံ၊ နိုင်ငံစုံ၊ စုံနေအောင်ရ
နိုင်ပါသည်။

နဂိုတည်းကမှ အလှအပကြိုက်တတ်တဲ့ 'မိုးပြာ' အတွက်
ရွေးချယ်ပြီးဝယ်စရာ ဆိုင်သစ်တွေကလည်း ပေါ်ပေါ်မို့ တစ်
နေ့တစ်နေ့ အပြင်ပဲထွက်နေတဲ့ 'မိုးပြာ' ကို မေမေက လက်ဖျား

ခါသည်။

“ညည်းကိုယူတဲ့သူတော့ ဒုက္ခပါပဲ... တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီလောက်သုံးဖြုန်းနေတာ ရှာလို့မှလောက်ပါ့မလားမသိဘူး”

“ရှာလို့လောက်တဲ့လူကိုပဲ ရွေးယူမှာပေါ့လို့။”

မေမေ့ကို အချို့သပ်လေးနဲ့အပြော မေမေက ကျေနပ်နှစ်သက်သလိုပြုံးနေပါသည်။

ဒုတိယအစ်ကိုရဲ့သူငယ်ချင်း ‘ကိုနေရောင်’ နဲ့ မေမေ သဘောတူနေတာကို ‘မိုးပြာ’ သိပါသည်။

‘ကိုနေရောင်’ က ဘီအီးဘွဲ့ရပြီး အစိုးရအလုပ်မလုပ်ဘဲ ကိုယ်ပိုင်ကွန်ပရူတာကုမ္ပဏီထောင်ထားကာ အင်တာနက်ကဖီးဆိုင်တွေလည်း လေးငါးဆိုင်ဖွင့်ထားနိုင်သူပါ။

မိဘတွေကလည်း ပြည့်စုံချမ်းသာကာ ‘ကိုနေရောင်’ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရုပ်ချောသဘောကောင်းသူမို့ ‘မိုးပြာ’ နှင့်အားလုံးက နီးစပ်စေချင်ကြသည်။

‘မိုးပြာ’ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ စေ့စပ်ပေးဖို့ တစ်ဖက်ကလူကြီးတွေက တောင်းဆိုထားသည်။

‘မိုးပြာ’ ဘက်က ငြင်းစရာမရှိသလို ကန့်ကွက်စရာလည်းမရှိပါ။

တစ်ခုပဲတောင်းဆိုချင်တာက ‘မိုးပြာ’ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်ပါသေးသည်။

‘ကိုနေရောင်’ ကလည်း ‘မိုးပြာ’ သဘောဆိုတော့ မေမေတို့ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ ဒီလိုပဲလက်ပိုက်ကြည့်နေကြရတာဖြစ်ပါသည်။

‘မိုးပြာ’ လက်ပိုက်ကာ မှန်ထဲကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ရွှေညိုရောင်ဆံပင်ကောက်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် မှန်ထဲတွင်ပြုံးချိုစွာ ‘မိုးပြာ’ ကိုပြန်လည်ကာ စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

မျက်ခုံးချိုချို၊ မျက်လုံးရီရီတွင် မျက်လုံးလေးတွေကအရည်လဲကာ တောက်ပနေကြပြီး နှာတံပေါ်ပေါ် နှုတ်ခမ်းကွေးကွေးလှလှလေးဖြင့် ပြုံးလိုက်လျှင် သွားဖြူဖြူလှလှလေးတွေပေါ်ကာ အရမ်းကိုကြည့်လို့လှပါသည်။

သည်အလှကြောင့်လည်း တက္ကသိုလ်တွင် 'မိုးပြာ' ကိုမ သိသူမရှိပါ။ အရှေ့ပိုင်းတက္ကသိုလ်မှကျောင်းပြီး၍ ရန်ကုန်တက္က သိုလ်တွင် မာစတာတန်းဆက်တက်နေတော့လည်း 'မိုးပြာ' အလှ က ထင်ရှားနေပြန်ပါသည်။

'မိုးပြာ' သည်သူ့အလှကို သူယုံသလို သူ့ကိုယ်သူလည်း သူများတကာစွဲမက်အောင် အမျိုးမျိုးပြင်တတ်ဆင်တတ်သူဖြစ် ပါသည်။

ယခု 'မိုးပြာ' ပုံစံနှင့် 'မိုးပြာ' သွားရမယ့်ခရီးက လုံးဝကို အံ့မဝင်ပါ။

'မိုးပြာ' ဆံပင်ဆိုးဆေးအမည်းရောင်ဘူးကိုဖွင့်ကာ ဆေး ဖျော်ပြီး မှန်ထဲကိုစိုက်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

မကြာခင်ကမှ 'ကိုကိုညီညီ' တွင်ဆေးသွားဆိုးထားတာမို့ ဆံပင်လေးတွေက လှပနေဆဲပါ။

ဒီဆံပင်ကိုအမည်းရောင်ဆိုးရမယ်ဆိုတော့ နှမြောစရာပါ။ ခက်တာက 'မိုးပြာ' 'သီရိ' ကို ကတိပေးခဲ့ပြီးပြီ။ သူမ အောင်မြင်အောင်လုပ်ရတော့မည်။

ဂျူးလီယက်ဆီဇာ' ဆီရောက်ဖို့ 'ကလီယိုပါထရာ'သည် ကော်ဇောလိပ်ထဲဝင်ခဲ့ရသလို သူမ ဆင်နွှဲမည့်စစ်ဆင်ရေးအောင် မြင်ဖို့အတွက် သူမလှပသောဆံပင်လေးကို ပုံပြောင်းရပါတော့ မည်။

အမည်းရောင်ဆိုးဆေးတင်လိုက်သော 'မိုးပြာ' မျက်နှာက တည်ငြိမ်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။

ဒီတည်ငြိမ်နေတဲ့မျက်နှာကိုမှ ရိုးသွားတဲ့အသွင်ဖြစ်သွား အောင် ဆံပင်ကို အုန်းဆီရွဲနေအောင်ထည့်ပြီး နောက်ဘက်တွင် ကျစ်ဆံမြှီးကျစ်လိုက်ပါသည်။

မှန်ထဲတွင်ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် လုံးဝမမှတ်မိလောက်အောင် 'မိုးပြာ' အသွင်က အပြောင်းလွဲကြီးပြောင်းလွဲသွားခဲ့ပါပြီ။

အရင်တုန်းကဆို ဆံပင်ပြင်ပြီးလျှင် လှပြီးသားမျက်လုံး ကို တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် ဆေးချယ်မျက်တောင်ကော့ဆေး ဖြင့်ကော့ကာ နှုတ်ခမ်းကိုအရောင်တင်၊ မှန်ထဲတွင်မျိုးစုံကြည့်ပြီး ကျေနပ်လောက်မှ အပြင်ကိုထွက်တတ်သူပါ။

ခုတော့ ကိုယ့်ရုပ်ကိုယ် လုံးဝကိုမကျေနပ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ 'မိုးပြာ' ရဲ့စစ်ဆင်ရေးအောင်မြင်ဖို့က ဒီလိုရုပ်
မျိုးနဲ့မှဆိုတော့ 'မိုးပြာ' မကျေနပ်၍ မဖြစ်ပါ။

မေမေသာ 'မိုးပြာ' ရဲ့ဒီလိုရုပ်မျိုးကိုတွေ့လျှင် ငါ့သမီးလေး
ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာဟု ချီးမွမ်းမှာသေချာပါသည်။

'မိုးပြာ' အမြင်နှင့်ဆိုလျှင်တော့ မှန်ထဲတွင်ခပ်တုံးတုံး
ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရပ်နေတာနဲ့တူနေလေသည်။

ဒီလိုပုံမျိုးနဲ့ တစ်သက်လုံးနေဖို့ 'မိုးပြာ' စိတ်ကူးမရှိပါ။

ယခုက 'မိုးပြာ' တာဝန်ယူထားတဲ့ စစ်ဆင်ရေးအောင်
မြင်ဖို့အတွက် 'မိုးပြာ' ပြင်ဆင်နေရတာဖြစ်ပါသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်ရမည်ဟုပဲ စိတ်ထဲမှာတွေး
ထားလိုက်သည်။

ဆံပင်ပြီးတော့ မျက်ခွံပေါ်မှ ရှုခိုးနှင့်လိုင်နာများကိုဖျက်
ပစ်ရပြန်သည်။

ထာဝစဉ်ရွန်းလက်ကာ တောက်ပနေသော မျက်ဝန်းလေး
တွေက ခုတော့လည်း ညှိုးငယ်ကာ သနားစရာမျက်ဝန်းလေးဖြစ်
သွားခဲ့ရပြန်သည်။

'မိုးပြာ' သက်ပြင်းလေးချလိုက်မိပါသည်။ ခုမှတော့ သူမ
လည်းမတတ်နိုင်ပါ။ ကိစ္စတစ်ခုကို ပြီးဆုံးအောင်မြင်အောင်လုပ်
ရမည့်တာဝန်က သူမရဲ့တာဝန်ပဲ မဟုတ်လား။

ပြီးတော့ ဒီကိစ္စက တခြားကိစ္စများထက် ပိုပြီးအရေးကြီး
သလို ဒီလိုလုပ်နိုင်မှလည်း တန်ကာကျမည့်ကိစ္စမို့ 'မိုးပြာ' လုပ်
စရာရှိတာ ခပ်သွက်သွက်လုပ်လိုက်မိသည်။

မျက်လုံးပြီးတော့ နှုတ်ခမ်း။

အကောင်းစားမေဘယ်လ်လိုင်း ပန်းရင့်ရောင်နှင့် လိမ္မော်
ညိုရောင် နှစ်ရောင်စပ်ဆိုးထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကြားတွင် ဝေ့စ်
ပေပါအနုစားညှပ်ကာ နှုတ်ခမ်းကိုဖိလိုက်မိသည်။

နှုတ်ခမ်းနီများက စက္ကူမှာစွန်းထင်းသွားသလို 'မိုးပြာ'
နှုတ်ခမ်းလေးတွေက သဘာဝအရောင်အတိုင်း နီမြန်းမြန်းလေး
ဖြစ်ကျန်နေခဲ့ပါသည်။

လည်ပင်းမှစကာ အောက်ပိုင်းကိုဖယ်ပြီး မျက်နှာလေးကို
သာကြည့်လိုက်လျှင် 'မိုးပြာ' မျက်နှာလေးက အော်ရင်ဂျီနယ်
မျက်နှာလေးဖြစ်သွားပြီ။

သည်ပုံဆိုလျှင် သူဆိုတဲ့ဟိုတစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားလိမ့် မည်ထင်ပါသည်။

ကဲမျက်နှာပြီးတော့ အောက်ပိုင်း။

‘မိုးပြာ’ သုံးဖက်မြင်မှန်တင်ခုံတွင် သူမရဲ့ကိုယ်လုံးလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဂျော်ဒါနိုးနဲ့သာရောင်လက်တို့ပေါ်တွင် ‘မိုးပြာ’ က လည် သာဂျာကင်လက်ပြတ်ကို ထပ်ဝတ်ထားပြီး အောက်ပိုင်းမှာတော့ အသားနုရောင်ပေါ်တွင် အနက်ရောင်ပုလဲလုံးလေးတွေကပ်ထား သော စကပ်ရှည်ရှည်လေးကို လှပစွာဝတ်ထားသည်။

‘မိုးပြာ’ တို့တက္ကသိုလ်တစ်ခုလုံး စကပ်လုံချည်တွေဝတ် တာ ခေတ်စားပေမယ့်လည်း ‘မိုးပြာ’ က လုံချည်အစား စကပ် ရှည်ရှည်လေးတွေကိုပဲ ဝတ်ဖြစ်သည်။

ခုတော့ ‘မိုးပြာ’ လုံချည်ဝတ်ရတော့မည်။

‘မိုးပြာ’ သွားရမည့်စစ်ဆင်ရေးက လုံချည်မဝတ်လို့လုံးဝ မဖြစ်ပါ။

လုံချည်ကလည်း ရှည်ရှည်အစား တိုတိုဝတ်ရမည်။

‘မိုးပြာ’ သူမကိုယ်မှာ ဝတ်စားထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ကိုချွတ်ကာ ကုတင်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီး မေမေ ချုပ်ပေးထား သော မီးခိုးရောင်ရင်စေ့ လက်စကလေးကို ထုတ်ဝတ်လိုက်သည်။

သည်အင်္ကျီလေးကို မေမေက ဝတ်စေချင်လွန်း၍ ချုပ်ပေး ထားတာကြာနေပြီဖြစ်ပေမယ့် ရယ်ဒီမိတ်အကောင်းစားတွေ လောက်သာ မက်မောတဲ့ ‘မိုးပြာ’ အတွက် ယောင်၍ပင် လှည့်မ ကြည့်ဖြစ်ပါ။ ခုတော့လည်း ဒီအင်္ကျီလေးက ‘မိုးပြာ’ ရဲ့စစ်ဆင် ရေးမှာ အသုံးဝင်တော့မည်။

လုံချည်ကိုတော့ မေမေချန်ထားရစ်ခဲ့တဲ့ အင်ဒိုနီးရှားပါ တိတ်လုံချည်တွေထဲက တစ်ပတ်ရစ်လုံချည်တစ်ထည်ကိုရွေးကာ ခပ်တိုတိုဝတ်လိုက်သည်။

လူကြီးလုံချည်ဆိုတော့ ‘မိုးပြာ’ ကိုယ်လုံးမှာကျယ်ကာခါး ပတ်လည်မှာ လုံးထွေးနေရလေသည်။ မတတ်နိုင်ပါ။ ဒီလမ်းဒီ ခရီးမှာ ‘မိုးပြာ’ အရမ်းကြီးကို လှနေ၍မဖြစ်ပါ။

မှန်ထဲတွင်ကိုယ်ကို တစ်ပတ်လည်ကာအကြည့် ‘မိုးပြာ’ မျက်လုံးလေးပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားခဲ့ရပါသည်။

မှန်ထဲတွင်မြင်ရသော 'မိုးပြာ' ကျောပြင်တွင် ကြိုး ပျောက်
ဘရာစီယာက ထင်းနေရလေသည်။

သူမရဲ့ စစ်ဆင်ရေးနဲ့ ဒီဘရာစီယာက ဘာဆိုင်လို့လဲ
နော်။

ရန်ကုန်ကလိုရမယ်ရ ထည့်လာသော ဘော်လီတွေကိုအ
ကြည့်အားလုံးက နိုင်လွန်ပလပ်စတတ်ကြိုးအကြည်လေးဖြင့်
ဝတ်ရတဲ့ အကောင်းစားဘော်လီတွေပဲ ဖြစ်နေရလေသည်။

သူမ ဘာလုပ်ရပါ့မလဲ။

'မိုးပြာ' 'သီရိ' ရဲ့ဘီဒိုထဲကိုပြေးကာ ဘော်လီရှာလိုက်မိ
သည်။

ကံကောင်းချင်တော့ 'သီရိ' ရဲ့ယိုးဒယားဘော်လီတစ်ထည်
က 'မိုးပြာ' နဲ့တိုင်းဝယ်ထားသလားထင်ရအောင် ကွက်တိဖြစ်နေ
ရလေသည်။

ကျေးဇူးပဲ 'သီရိ' ရေ။

စိတ်ထဲက 'သီရိ' ကိုကျေးဇူးတင်ကာ ဘော်လီပေါ်မှအင်္ကျီ
တစ်ထည်ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။

ထောဝစဉ် free style အင်္ကျီတွေဝတ်နေရာမှ မြန်မာဆန်
ဆန်၊ ကိုယ်နဲ့တတိုင်းတည်းအင်္ကျီဝတ်လိုက်ရတော့ စိတ်မှာမ
လွတ်လပ်သလို ကျဉ်းမြောင်းခြင်းကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် 'မိုးပြာ' အားစာင်းလိုက်မိသည်။

'မိုးပြာ' ကြံစည်လို့မအောင်မြင်တာ မရှိနိုင်ပါ။

'မိုးပြာ' ဆိုတာ နာမည်တစ်လုံးနှင့်နေတဲ့သူ။

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် 'မိုးပြာ' မှန်ကိုလည်ပြန်ကာလှည့်
ကြည့်လိုက်မိသည်။

သည်အခါမှာတော့ အားလုံးကအဆင်ချောနေသည်။

မှန်ထဲတွင် ရိုးရိုးသားသားအေးအေးဆေးဆေး မိန်းက
လေးတစ်ယောက်၏ သိမ်မွေ့လှပသော ကိုယ်ဟန်ကိုမြင်တွေ့
နေရသည်။

'မိုးပြာ' ဘာမှလူးမထား၍ ပြောင်ချောနေသော သူ့ပါးပြင်
လေးကိုလက်နှင့်အထိ...

“အံ့မယ်လေး”

'မိုးပြာ' နှုတ်မှအလန့်တကြား ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။

မျက်ဝန်းများကလည်း ခရမ်းနုရောင်ဆိုးထားသော သူ့
လက်သည်းရှည်တွေကို ငေးငေးလေးကြည့်နေမိသည်။

လှလိုက်တာ။ ဖေါင်းပြည့်နေသော သူမရဲ့လက်ချောင်း
လေးတွေထိပ်မှာ လက်သည်းလေးတွေက လှပလွန်းပါသည်။

‘မိုးပြာ’ ရဲ့လက်ကလေးတွေကိုကြည့်ကာ ‘ကိုနေရောင်’ က
ချီးမွမ်းဖူးသည်။

“ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့လက်ကလေးတွေက တစ်ခါကိုင်ဖူးရင်တစ်
သက်မခွဲဘဲ အမြဲတွဲချင်လာအောင် ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ပေးတဲ့
လက်လေးတွေပဲ”

‘မိုးပြာ’ ရဲ့ လက်ကလေးတွေလှတာ ‘မိုးပြာ’ သိပါသည်။
ဒီလိုလှအောင်လည်း အလုပ်ကြမ်းတွေ ဘာတွေသိပ်မလုပ်သလို
အိမ်မှာနေရင်းလည်း lotion တွေအမြဲမပြတ်လူးနေတတ်၍ လက်
လေးတွေက နူးညံ့ကာဖူးအိနေရပါသည်။

ဒုတိယအစ်ကို ‘ကိုနီ’ က ‘မိုးပြာ’ မခံချင်အောင်စတတ်
သည်။

“လက်ပဲအလုပ်လုပ်ဖို့ထားတာ အလုပ်လုပ်တဲ့လက်မှ

အသုံးကျတော့မှာပေါ့... အလုပ်မလုပ်တဲ့လက် ဘာလုပ်မှာလဲ”

“သူများနိုင်ငံမှာလက်ကိုနမ်းတာ ‘မိုးပြာ’ လက်ကလည်း
အလုပ်လုပ်ဖို့မဟုတ်ဘူး... နမ်းဖို့။”

“ ‘နေရောင်’ ရေ... မင်းတော့သေတော့”

‘ကိုနေရောင်’ က ‘ကိုနီ’ ပြောသလို မသေပါ။ ‘မိုးပြာ’
လက်လေးကိုဆွဲကာ ယုယစွာနမ်းရှိုက်ပါသည်။

“ကိုယ်မင်းကို လက်ထပ်ပါရစေ”

အားလုံးကသဘောတူကြသလို ‘မိုးပြာ’ ကိုယ်တိုင်လည်း
ငြင်းစရာမရှိတာကြောင့် မန္တလေးကပြန်သည်နှင့် ‘ကိုနေရောင်’
နဲ့လက်ထပ်ရတော့မှာပါ။

လက်သည်းမရှိတဲ့ တုံးတိတိလက်ကြီးကို ‘ကိုနေရောင်’ က
ယုယစွာနမ်းရှိုက်ပါ့မလား။

‘မိုးပြာ’ သက်ပြင်းချလိုက်ပါသည်။ လက်သည်းမညှပ်ဘဲ
သွားလို့ကော မဖြစ်ဘူးတဲ့လား။

မဖြစ်၊ မဖြစ်၊ လုံးဝကို မဖြစ်နိုင်။

ကိုယ့်မေးခွန်းကို ကိုယ်ပဲပြန်ဖြေလိုက်မိသည်။

‘မိုးပြာ’ ဝင်ရမယ့်ပုံစံက တောသူမလေးပုံစံပါ။

‘သီရိ’ တို့အိမ်ကို တောကရောက်လာသော တောသူမ
လေးပုံစံ။

သည်လိုခြေသည်းရှည်၊ လက်သည်းရှည်နှင့် ‘မိုးပြာ’ ကို
အိမ်စေမလေးဟု ဘယ်သူကယုံကြည်မှာလဲ။

အထူးသဖြင့် သူဆိုတဲ့ ‘ကိုကောင်းကင်’ ယုံဖို့လိုသည်။
သည်စစ်ဆင်ရေးမှာ ‘မိုးပြာ’ အထူးတလည်တိုက်ရမယ့်
သူက ‘ကိုကောင်း’ ပါ။ သူ့ကို ‘မိုးပြာ’ အလဲထိုးနိုင်အောင်လုပ်ရ
မည်။

သည်တော့ ‘မိုးပြာ’ ခြေသည်းရှည်၊ လက်သည်းရှည်တွေ
ကို ညှပ်ပစ်ရသည်။

စိတ်ကိုစင်းကာ တယုတယမွေးထားတဲ့ ခြေသည်းရှည်
လက်သည်းရှည်တွေကို ကုန်းညှပ်လိုက်သည်။

ပြီးပြီ ‘မိုးပြာ’ ဘက်က တာဝန်အားလုံး ပြီးသွားပြီ။

ဒါကြောင့်နောက်ဆုံးအနေဖြင့် ‘မိုးပြာ’ မှန်ကိုလှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။

‘မိုးပြာ’ အသွင်က လုံးဝကိုပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါပြီ။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မဟာဝိဇ္ဇာနောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသူမ
လေး ‘မိုးပြာလွင်’ အဖြစ်မှတောသူမလေး ‘ခရ’ အဖြစ်လုံးဝကူး
ပြောင်းသွားခဲ့ပါပြီ။

‘ခရ’ ဆိုတဲ့နာမည်ကလည်း ‘မိုးပြာ’ ရဲ့အိမ်နာမည်လေးပါ
ပဲ။

သူများကို ချွန်တွန်းလုပ်တတ်တဲ့ ‘မိုးပြာ’ ကို ‘ကိုနီ’ က
‘ခရ’ တဲ့လေ။

အစ်ကိုအကြီးဆုံး ‘မိုးဖြူလွင်’ က ဖြူဖြူဝဝမို့ ဖေဖေတို့
က ‘ဝက်’ ဟုခေါ်ကြသည်။

ဒုတိယအစ်ကို ‘မိုးနီလွင်’ ကိုကျတော့ အသားညိုညိုနား
ရွက်ကားကားနဲ့မို့ မေမေက ကြွက်တဲ့လေ။

အေးတိအေးစက်ပျော့ပြုပြန်နှင့် ‘မိုးပြာ’ ရဲ့အထက် ‘မိုးညို
လွင်’ ကိုတော့ အစ်ကိုတွေက ‘ပက်ကျိ’ တဲ့။

‘မိုးပြာ’ ကိုလည်း ‘ခရ’ ဟုခေါ်တာ စိတ်မဆိုးပါဘူး။

‘ခရ’ ဆိုတာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ ကျက်စားတတ်တဲ့ရေ

သတ္တဝါလေးတွေပဲ။

‘မိုးပြာ’ ချစ်ပါသည်။ ဒါကြောင့် ‘မိုးပြာ’ နာမည်ကိုအထူး အထွေစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ‘ခရု’ ဟုပဲ ပေးလိုက်ဖို့စဉ်းစားမိပါ သည်။

‘မိုးပြာ’ အခန်းပြင်ကို ထွက်လာကာ ‘သီရိ’ ကိုလှမ်းပြော လိုက်သည်။

“ငါ သွားတော့မယ်နော် ‘သီရိ’ ”

‘သီရိ’ က ‘မိုးပြာ’ ကိုကြည့်ကာ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနှင့် အကြီးအကျယ် အံ့ဩနေမိပေမယ့်လည်း ဘာကန့်ကွက်မှုမှမရှိ ပါ။ ခေါင်းကိုဆတ်ကနဲ ညိတ်လိုက်သည်။

နှုတ်မှလည်း တီးတိုးပြောနေပါသေးသည်။

“အောင်မြင်ပါစေ ဟာ”

“အောင်မြင်မှာပါ”

‘မိုးပြာ’ လက်မလေးထောင်ကာ တိုက်အပြင်ကို ကျော့ ကျော့လေးထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

ထွက်လာစဉ်တုန်းက ရဲရဲဝံ့ဝံ့နဲ့ ပေမယ့် အပြင် ရောက်တော့ ‘မိုးပြာ’ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပြန်တင်းလိုက်သည်။

တက္ကသိုလ်မှာလည်း ‘မိုးပြာ’ နွဲ့ခဲ့တဲ့ပွဲတွေက နည်းမှမနည်း တာ။

မပြေလည်သေးတဲ့ စုံတွဲမှန်သမျှ ‘မိုးပြာ’ ကြောင့်ပြေလည် သွားခဲ့ရတာများသလို...

အလကားပဲတင်း ပူးစာရေးနတ် လျှောက်လုပ်ပေးရတာ

လည်း 'မိုးပြာ' ရဲ့ ဝါသနာပါ။

သည်လိုအောင်မြင်မှုတွေချည်းပဲ ဆက်တိုက်ကြိုလာခဲ့တဲ့ 'မိုးပြာ' အတွက် ဒီပွဲမှာလည်း မအောင်မြင်လို့မဖြစ်ပါ။

'သီရိ' ကတော့ တိုက်စရံတာမှထွက်ကာ 'မိုးပြာ' ကိုစိုးရိမ်စွာငေးကြည့်နေပါသည်။

'မိုးပြာ' လက်ပြကာ ခပ်တည်တည်နှင့် ဆက်လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။ လက်ထဲမှာလည်း 'သီရိ' ထည့်ပေးလိုက်သောချိုင့်က ပါလာခဲ့သေးသည်။

ဒီချိုင့်ထဲမှာ မုန့်ဟင်းခါးတွေရှိနေမှန်း 'မိုးပြာ' သိပါသည်။

အပေါ်ချိုင့်တွင်မုန့်ဖတ်နှင့်အကြော်ထည့်ထားပြီး အောက်ချိုင့်မှာတော့ ဟင်းရည်ပူပူထည့်ထားသည်။

သည်ဟင်းရည်တွေကို မဖိတ်စင်ရလေအောင် ဖိတ်လျှင်လည်းသူ့ကို မထိရမပူရလေအောင် ချိုင့်ကိုခပ်ကားကားလေးလုပ်ရင်း 'မိုးပြာ' လမ်းထိပ်ဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

ဟော တွေ့ပါပြီ။

သည်နံပါတ်နှင့်အိမ်သည် 'မိုးပြာ' လာရမယ့်အိမ်ဖြစ်သလို 'မိုးပြာ' စစ်ဆင်ရေးစတင်မယ့်အိမ်မို့လည်း 'မိုးပြာ' ခြံဝမှာရပ်ကာ ခြံတွင်းကိုအကဲခတ်လိုက်မိပါသည်။

အိမ်ကလေးက အုတ်ခံပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးဖြစ်သလို မကျယ်လွန်းမကျဉ်းလွန်းနှင့် အလိုတော်ချစ်စဖွယ်အိမ်ကလေးဖြစ်ကာ ခန်းဆီးဝါဖျော့ဖျော့ကလေးများက တလူလူလွင့်နေလေသည်။

'မိုးပြာ' ခြံဝမှအထဲကို ခြေတစ်လှမ်းတိုးဝင်ကာ အသံပေးလိုက်သည်။

“အဟမ်း ဟမ်း”

'မိုးပြာ' အသံကြောင့်ထင်သည်။ အိမ်ထဲမှအသက်လေးဆယ်အရွယ်ခန့် ဖြူဖြူဝဝမိန်းမကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

ဧကန္တ 'သီရိ' ပြောလိုက်တဲ့ သူ့ 'ကိုကောင်းကင်'ရဲ့အထိန်းတော်ကြီးဖြစ်ပုံရသည်။

သူမကလည်း 'မိုးပြာ' ကိုစူးစမ်းသလို ကြည့်ရင်းမေးလာ

ဝန်းတွေက 'မိုးပြာ' ရဲ့မျက်နှာကို အကဲခတ်သလိုလှမ်းကြည့်နေ
တာကြောင့် 'မိုးပြာ' ကစကား မေးလိုက်မိသည်။

“ ‘ကိုကောင်းကင်’ ပါလား ”

“ အင်း ဘာကိစ္စလဲ ”

သူ့ရဲ့မေးသံက ပြတ်သည်။

ကိစ္စတစ်ခုကိုမြန်မြန် ပြီးဆုံးစေချင်ဟန်ပေါ်သလို 'မိုးပြာ'
ကိုလည်း မြန်မြန်ပြီးမြန်မြန်ပြန်စေချင်ဟန်ပေါ်နေ၍ 'မိုးပြာ' ချိုင့်
လေးကိုရှေ့သို့ထိုးကာပေးရင်း လိုရင်းကိုပြောလိုက်ရသည်။

“ မမ 'သီရိ' ပေးခိုင်းလိုက်တာပါ ”

“ ‘မမသီရိ’ ဟုတ်လား ”

သူကထူထဲသောမျက်ခုံးကိုတွန့်ကာ 'မိုးပြာ' ကိုလည်းအူ
ကြောင်ကြောင် လှမ်းကြည့်၍နေပါသည်။

“ ဟို ဟိုလေ ဟိုမှာမြင်နေရတဲ့ တိုက်ဝါဝါကြီးရှိပါရော
လား..... အဲ့ဒီကအစ်မက ပို့ခိုင်းလိုက်တာ ”

ထိုလူက 'မိုးပြာ' လက်ညှိုးညွှန်ပြရာ ခါးကုန်းကြည့်ပြီးမှ
“ ဪ ”

ဆိုသောအသံနှင့်အတူ ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်သည်။

“ ‘မမသီရိ’ ဆိုတာ 'သီရိခင်' မှတ်တယ်... 'ကိုရဲခေါင်' ရဲ့
ညီမလေ ”

“ ဟုတ် ”

'မိုးပြာ' ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်သည်။

'သီရိ' အစ်ကို 'ကိုရဲခေါင်' က တောင်ငူတွင်အမှုထမ်းနေ
သော အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

'မိုးပြာ' နဲ့ဆို အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်ကာ 'မိုးပြာ' ၏မေမေနှင့်
'သီရိ' တို့ရဲ့အမေက ညီအစ်မအရင်းတော်ကြသည်။

“ ဒါနဲ့မင်းကကော သူတို့နဲ့ဘာတော်လဲ ညီမလား ”

မေးရင်းမှ 'ကောင်းကင်' 'မိုးပြာ' ကိုကြည့်လိုက်မိပါသည်။

နဂိုကောက်ဖြစ်ပုံရသော ဆံပင်ကောက်များက အုန်းဆီ
နှင့်ရွဲနစ်နေကာ ကျစ်ဆံမြီးတုတ်တုတ်တစ်ချောင်းတည်းကျစ်
ထားပြီး ရင်စေ့လက်စကအင်္ကျီတွင် တစ်ပတ်ရစ်ပါတိတ်လုံချည်
ခပ်တိုတိုဝတ်ထားပြီး ခုံဖိနပ်အစိမ်းရောင်မြင့်မြင့်ထူထူလေးကို
စီးထားတဲ့ 'မိုးပြာ' ပုံစံက တမူထူးခြားတာအမှန်ပါ။

ဒါကြောင့် စူးစမ်းစိတ်နှင့်မေးမိဆဲ ‘မိုးပြာ’ မျက်လွှာလေး
ကိုချကာ မပွင့်တစ်ပွင့်လေသံဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ ‘ခရ’ ‘ခရ’ က ‘မမသီရိ’ ရဲ့ ညီမမဟုတ်ပါဘူး”

“ ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

‘ကောင်းကင်’ သူ့ရှေ့က ကောင်မလေးကို စိုက်ကြည့်နေမိ
ပါသည်။

သူတစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော မျက်နှာလေးနှင့်ပါ။

“ဟို ဟို ‘ခရ’ က ‘မမသီရိ’ တို့အိမ်မှာခိုင်းဖို့ တောကနေ
ရောက်လာခဲ့တာပါ”

“ ဪ”

ဒီတစ်ခါ ‘ဪ’ လိုက်သည့် ‘ကောင်းကင်’ ရဲ့အသံက
နူးညံ့ကာ ပျော့ပျောင်းသွားသည်။

‘မိုးပြာ’ ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေကလည်း သ
နားညှာတာတဲ့အကြည့်တွေမှန်း ‘မိုးပြာ’ သိလိုက်ပါသည်။

ဒါကြောင့် သူ့အထိန်းတော်ကြီး လာပေးတဲ့ချိုင့်ကိုလှမ်း
ယူကာ ချက်ချင်းပြန်မည်အလုပ်...

“ဟိတ် နေဦး”

သူ့ဆီက အသံထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“မင်းနာမည်က ဘယ်သူ”

“ ‘ခရ’ ပါ”

“ ‘ခရ’...”

ချစ်စရာနာမည်လေးပါပဲ။ နာမည်လေးနှင့်လိုက်အောင်
မျက်လုံးပြူးပြူးလေးဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသော ကောင်မလေးကို
ခင်မင်စွာလှမ်းပြောလိုက်မိပါသည်။

“ ‘ခရ’ အားရင် အစ်ကို့ဆီလာလည်နိုင်တယ် သိလား”

‘မိုးပြာ’ ဖြည်းညှင်းစွာခေါင်းကိုခါရင်း တီးတိုးဖြေလိုက်မိ
သည်။

“ ‘ခရ’ အားမယ်မထင်ပါဘူး”

‘မိုးပြာ’ အသာအယာပင် ကြိုးကိုတင်းလိုက်မိတာဖြစ်
သည်။

သူများများထားတဲ့ ငါးများချိတ်တွင် ‘ကိုကောင်းကင်’
ချိတ်မိနေပြီမဟုတ်လား။

သည်တော့ မောလာအောင်ကြိုးကိုတင်းချည်တစ်ခါ
လျော့ချည်တစ်လှည့် မဟုတ်ပါလား။

သိပ်မောလာတော့လည်း ကြိုးကိုတင်းသထက်တင်း
အောင်ရစ်ကာ သူ့ကို ကိုယ့်ဘက်ပါလာအောင် ဆွဲယူလိုက်ယုံ
ပေါ့။

စစ်ဆင်သည်ဆိုရာမှာလည်း ရန်သူ့ကိုကိုယ့်ဘက်ပါသော
နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဆွဲဆောင်ရသည်။

သည်လိုဆွဲဆောင်ရမှာ နည်းအမျိုးမျိုးသုံးရပြန်သည်။
စောစောကလေးသမားဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ ငါးမြားသူ
ဖြစ်ရပြန်သည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်စေ ရန်သူ့ကိုယ့်လက်ထဲ အရောက်ပါလာဖို့
ကအဓိကပဲ မဟုတ်လား။

‘မိုးပြာ’ လို့ဝှက်စွာပြုံးကာ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ ‘ခရ’ သွားမယ်နော် အစ်ကို ”

သူက ‘မိုးပြာ’ ကိုခေါင်းညိတ်ကာ ပြုံးကြည့်နေသည်။

သည်အပြုံးတွေထဲမှာ ‘မိုးပြာ’ အပေါ် တွယ်တာစိတ်က

လေးကပ်ငြိပါလာမှန်း ‘မိုးပြာ’ ကလွဲလို့ ဘယ်သူကသိမှာတဲ့
လည်းနော်။

www.foreverspace.com.mm

အိမ်ပြန်လာရာလမ်းတလျှောက် 'မိုးပြာ' ရင်ထဲ တွင်
 ပျော်ရွှင်မှုဖြင့် ပြည့်သိပ်နေခဲ့ရသည်။

တိုက်ထဲကိုရောက်သည်နှင့် ချိုင့်ကိုပစ်ချကာ ဆိုဖာပေါ်
 ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချရင်း 'သီရိ' ကိုလှမ်းအော်ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ ‘သီရိ’ ရေ ‘သီရိ’ ”

“ လာပြီ ‘မိုးပြာ’ ရေ ”

တိုက်ဝရံတာမှစောင့်ကြည့်နေသော 'သီရိ' ကလည်း 'မိုးပြာ'
 ဆီကို အပြေးအလွှားရောက်လာသည်။

www.foreverspace.com.mm

“အောင်ပြီကွ အောင်ပြီ”

“ဟင်”

‘သီရိ’ က ‘မိုးပြာ’ ကိုပြူးတူးပြဲတဲဖြင့် ငေးကြည့်နေ၍

‘မိုးပြာ’ ဝမ်းသာအားရပြောလိုက်မိသည်။

“သူက ငါ့ကိုဖိတ်လိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား ဘယ်လိုဖိတ်တာလဲ”

“အားရင်လာလည်ပါတဲ့”

‘မိုးပြာ’ နေရာမှထပြီး ခါးလေးညွတ်ကာ အိုင်တင်လေး
 ဖြင့်အပြော ‘သီရိ’ က ဝမ်းသာအားရအော်သည်။

“ပိုင်လှချည်လားကွ”

“ ‘မိုးပြာ’ ပဲကွာ ”

‘မိုးပြာ’ လက်မလေးကိုထောင်ကာ ရင်လေးကိုကော့ပြီး
 ပြောလိုက်သည်။

မပိုင်ရင်ခြင်တောင်မရိုက်ဖို့ 'မိုးပြာ' ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား
 ပါ။

ပြီးတော့ ဘယ်လမ်းဘယ်ခရီးကို ဘယ်ထီးဆောင်းကာ

သွားရမည့်ဆိုတာကိုလည်း ‘မိုးပြာ’ နားလည်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဒီအလုပ်ကို ‘မိုးပြာ’ လက်ခံခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဘာပဲပြောပြော ပထမအဆင့် အောင်မြင်သွားတဲ့အတွက် ‘မိုးပြာ’ ရင်ထဲကျေနပ်ကာ ပျော်ရွှင်နေမိပါသည်။

‘သီရိ’ ကတော့ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့မျက်နှာလေးကို အထင်ကြီးသလိုငေးကြည့်နေပြီးမှ ‘မိုးပြာ’ ကိုလက်တို့ကာ မေးလိုက်သည်။

“သူကဖိတ်တော့ ‘မိုးပြာ’ ဘာပြန်ပြောခဲ့သလဲ”

“ ‘မိုးပြာ’ မအားဘူးလို့ပြောခဲ့တာပေါ့”

“ဟယ် ဒါဆို ‘မိုးပြာ’ ဘယ်လိုလုပ်ထပ်သွားတော့မလဲ”

‘မိုးပြာ’ ပညာသားပါပါလေးပြုံးကာ...

“ ‘သီရိ’ မသိပါဘူး... ဒါ ဆိုက်ကိုသုံးလိုက်တာ သူ ဖိတ်ဖိတ်ချင်းလာပါ့မယ်လို့ပြောလိုက်ရင် သူ အထင်သေးသွားမှာ ပေါ့... ဈေးပေါတယ်လို့လည်း ထင်သွားလိမ့်မယ်... ခုလိုမအားဘူးလို့ပြောလိုက်တော့ သူ အထင်ကြီးသွားမယ်...ကိုယ့်ကိုလည်း ပိုပြီးလေးစားသွားနိုင်တာပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား”

“good... good idea ”

‘သီရိ’ က ထောက်ခံသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာတော့ ‘မိုးပြာ’ ဈေးခြင်းတောင်းလေးဆွဲကာ ခုံဖိနပ်သံပြင်းပြင်းလေးပေးရင်း သူတို့အိမ်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

သူ ‘ကိုကောင်းကင်’ ကိုတွေ့ချင်လည်းတွေ့ပေါ့။ မတွေ့ရလျှင်လည်း ဈေးထဲကပေါက်ကရဝယ်ကာ အိမ်ကိုပြန်မည်အတွေးဖြင့် ဖြတ်လျှောက်အလာ ခြံထဲက ‘မိုးပြာ’ မနေ့ကတွေ့ခဲ့ရသော မိန်းမကြီးထွက်လာတာနဲ့ တန်းတိုးပါတော့သည်။

သူမက ‘မိုးပြာ’ ကိုတွေ့တော့ အံ့ဩသောအကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်းမေးသည်။

“ ‘ခရ’ ပါလား... ဈေးကိုသွားမလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး”

‘မိုးပြာ’ ခေါင်းညိတ်ကာ ဒေါ်လေးကို ပြုံးပြလိုက်မိပါသည်။

“ဒါဆိုအတော်ပဲ ဒေါ်လေးလည်း ဈေးသွားမလို့အတူတူ

သွားကြတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သားအတူတူလျှောက်လာရင်း သူတော်ချင်း
ချင်းသတင်းလွေ့လွေ့ပုံစံဖြင့် ‘မိုးပြာ’ ‘ကိုကောင်းကင်’အကြောင်း
ကို စပ်စုလိုက်မိပါသည်။

“အစ်ကိုကော အိပ်တုန်းလား ဒေါ်လေး”

“ ‘ကောင်း’ လား... သူဒီအချိန်ဘယ်တုန်းကထဖူးလို့လဲ
ညညဆို သူကမိုးချုပ်မှအိပ်တာ ‘ခရ’ ရဲ့”

“မိုးချုပ်မှအိပ်ရအောင် အစ်ကိုက ညဘက်ဘာလုပ်တာ
လဲ... ကားမောင်းတာလား”

“ဪ ‘ခရ’ က သိမှမသိဘဲကိုး”

ဒေါ်လေးကပြောရင်း ရယ်နေသည်။ ခဏနေမှ ...

“ ‘ကောင်း’ က ပန်းချီဆရာလေကွယ်... ပန်းချီပုံတွေဆွဲ
တာပေါ့”

“ဪ အစ်ကိုက ပန်းချီဆရာကို”

‘မိုးပြာ’ ၏ အသံက အခုမှသိတဲ့ပုံစံမျိုးလေးဖြစ်နေပေမယ့်
‘မိုးပြာ’ သိနေခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါပြီ။

မန္တလေးကိုစပြီး ရောက်တဲ့ညမှာပဲ ‘သီရိ’ က ‘မိုးပြာ’ ကို
လူတစ်ယောက်အား ပြခဲ့ပါသည်။

“အဲဒီလူပေါ့ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့... ‘ကိုကောင်းကင်’ ဆိုတာ သူနာ
မည်ကပဲစီးနေလို့လား မသိပါဘူး... အရမ်းကိုဖင်ခေါင်းကျယ်
တယ်”

“ဟုတ်လား ‘သီရိ’ သိလို့လား”

“သိတယ်”

“ဟင် ဘယ်တုန်းကချောင်းကြည့်ထားလို့လဲ”

“ဟာကွာ ‘မိုးပြာ’ ကလည်း”

‘သီရိ’ က ရယ်မောရင်း ‘မိုးပြာ’ ရဲ့လက်မောင်းကိုလှမ်းထု
သည်။

‘မိုးပြာ’ သူ့နားတွင်ဆွဲလာသော နားဆွဲကိုဖြုတ်ကာ မှန်
တင်ခုံအံဆွဲထဲပစ်ထည့်ရင်း ကုတင်ပေါ်လှဲချလိုက်သည်။

ဖေဖေက အဲမန္တလေးလေယာဉ်ဖြင့် မန္တလေးကိုသွားစေ
ချင်သော်လည်း မူးတတ်တဲ့မေမေကြောင့် ရထားစီးခဲ့ရတာဖြစ်
သည်။ ဒါတောင် အထက်တန်းအိပ်ခန်းတွဲစီးလာတာပါ။

လူမပင်ပန်းလှသော်လည်း ရထားမှူးကာ လူကမူးရီရီဖြစ်နေသည်။

‘သီရိ’ မျက်လုံးလေးမှိတ်ကာ ငြိမ်နေသော ‘မိုးပြာ’ ၏မျက်နှာလှလှလေးကို ငေးကြည့်ကာ တီးတိုးပြောသည်။

“ ‘မိုးပြာ’ လာရင် ‘သီရိ’ က အကူအညီတောင်းမလို့။ ”

“ဟင် ”

‘မိုးပြာ’ အိပ်ယာမှ ချက်ချင်းထလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ‘သီရိ’ ကိုလည်း အလန့်တကြားလှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘာအကူအညီလဲ... ဘာကူညီရမှာလဲ ”

‘သီရိ’ က ပြုံးနေရင်းမှ...

“ဪ ‘မိုးပြာ’ က သိပ်လှတယ်မဟုတ်လား... ‘မိုးပြာ’ ရဲ့ အလှနဲ့ ဖင်ခေါင်းကျယ်လွန်းတဲ့သူ့ကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် လက်ဆင်ပေးပေးဖို့ပြောမလို့။ ”

‘မိုးပြာ’ အသက်မပါသလို ပြုံးလိုက်သည်။ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စမို့ ‘မိုးပြာ’ စိတ်မဝင်စားချင်ပါ။

ပြီးတော့ ‘မိုးပြာ’ အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေချင်သည်။

“သူ့ဖါသူ ကျယ်လည်းကျယ်ပစေပေါ့ ‘သီရိ’ ရယ် ဘာဖြစ်လဲ ”

“ ‘မိုးပြာ’ မသိပါဘူးကွာ... ကိုယ်ကခံခဲ့ရတာ ”

“ပြောစမ်းပါဦး ”

‘မိုးပြာ’ ကုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ဒူးပေါ်မျက်နှာတင်ရင်း ‘သီရိ’ မျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘သီရိ’ သည် ‘မိုးပြာ’ နဲ့ ညီအစ်မဝမ်းကွဲတော်သူပင်ဖြစ်သည်။

‘မိုးပြာ’ ၏မေမေ ‘ဒေါ်လွင်လွင်’ အောက် ‘ဒေါ်ခင်ခင်’ မှမွေးသောသမီးဖြစ်၍ ‘မိုးပြာ’ လိုပင်ချောသည်။

အသားညိုကာ သွက်သွက်လက်လက်နှင့်ချစ်စရာကောင်းသည်။

မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်တွင် တက်နေသူဖြစ်သလို ‘ကိုရဲခေါင်’ ဆိုသည့်အစ်ကိုတစ်ယောက်ရှိသည်။

‘မိုးပြာ’ မဟာဝိဇ္ဇာနောက်ဆုံးနှစ် ဖြေပြီးချိန်တွင် ညီမကို

လည်းတွေ့ရန်၊ ဘုရားလည်းဖူးရန် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် မေမေ နှင့် မိုးပြာ မန္တလေးကိုရောက်လာခဲ့ကြတာဖြစ်ပါသည်။

ဖေဖေနဲ့အစ်ကိုနှစ်ယောက်က ဆောက်လုပ်ရေးကိစ္စ တွေဖြင့် မအားလပ်သလို အစ်မဖြစ်သူကလည်း သူ့အိမ်ထောင် နဲ့သူမို့အားနေတဲ့ 'မိုးပြာ' ကပဲ မေမေနဲ့အတူလိုက်ခဲ့ရတာဖြစ် ပါသည်။

မန္တလေးမှပြန်လာလျှင် 'မိုးပြာ' တစ်ယောက် 'ကိုနေရောင်' နဲ့လက်ထပ်ရပါတော့မည်။

မိခင်ဖခင်၏ရင်ခွင်ကို စွန့်လွှတ်ကာ 'ကိုနေရောင်' ၏ရင် ခွင်ထဲကို အပြီးအပိုင်ခိုဝင်ရပါတော့မည်။

ခုချိန်မှာတော့ 'မိုးပြာ' လွတ်လပ်နေသေးသည်။

သည်အချိန်လေးကိုပဲ မေမေအသုံးချကာ မန္တလေးကိုထွက် လာခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။

'မိုးပြာ' တွေးနေဆဲ 'သီရိ' က 'မိုးပြာ' ကိုလှမ်းပြောသည်။

“သူက ပန်းချီဆရာကွ”

“ဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ အညတရပန်းချီဆရာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်... ဘွဲ့ရပြီးသားလူတစ်ယောက်... သူ ဆယ်တန်းအောင်တုန်းက ကိုကိုနဲ့အတူ အောင်တာဆိုပဲ”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို 'ကိုရဲ' နဲ့ခင်မှာပေါ့နော်”

“အင်းပေါ့... 'သီရိ' တောင် ကိုကိုမိတ်ဆက်ပေးလို့သိခဲ့ရ တာ”

“ဒါဆိုဘွဲ့ရတာကြာပြီပေါ့နော်... ဒီပြင်အလုပ်မလုပ်ဘူး လား”

“ဟင့်အင်း သူ့မိဘတွေက ယက္ခန်းရုံတွေပိုင်တယ် အမရ ပူရဘက်မှာ အများကြီးပဲ... သူကအဲ့ဒီအလုပ်မလုပ်ဘဲ ပန်းချီပဲ ဆွဲတယ်... သူ့အဖေက အဲ့ဒီပန်းချီဆွဲတာကို လုံးဝမနှစ်သက်ဘူး နောက်ဆုံး သူ သူ့မိဘတွေအိမ်ကဆင်းလာပြီး ဒီမှာလာနေနေ တာ... ဒီအိမ်လေးကလည်း သူတို့ပိုင်တဲ့အိမ်လေးပဲလို့ ကိုကိုက ပြောဖူးတယ်”

“သူက သူ့ပန်းချီအလုပ်ကို တော်တော်မြတ်နိုးပြီး တန်ဖိုး ထားတဲ့ပုံပဲနော်”

“တန်ဖိုးထားမထားတော့ ‘သီရိ’ လည်းမသိဘူး...အတော်တော့ ဖင်ခေါင်းကျယ်တဲ့လူ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

‘သီရိ’ က မပြောချင်သလို ငြိမ်သက်နေပြီးမှ မပြောချင်ပြောချင်လေသံဖြင့် စကားစလာသည်။

“တစ်နေ့ ‘သီရိ’ နဲ့ ‘သီရိ’ သူငယ်ချင်းတွေ ကျုံးဘေးမှာ လမ်းလျှောက်လာတုန်း သူနဲ့တွေ့တယ်... ကိုကိုက ‘သီရိ’ ကို ပြောပြထားလို့ ‘သီရိ’ က သူ့ကိုသိပေမယ့် သူက ‘သီရိ’ ကိုမသိဘူး... ဒါနဲ့ ‘သီရိ’ က သူ့ကိုလှမ်းခေါ်ပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် ‘ကိုရဲခေါင်’ ညီမပါဆိုပြီးမိတ်ဆက်တာပေါ့... ဒီတော့ သူကခပ်တည်တည်နဲ့ခေါင်းညိတ်တယ်... သူ့ပုံစံက မိန်းကလေးတွေကိုသိပ်အရောဝင်ချင်တဲ့ပုံစံမျိုးမဟုတ်ပါဘူးဟယ်... ဒါပေမဲ့ ငါကရှည်ပြီးပြောလိုက်မိတယ် . . . ‘ကိုကောင်းကင်’ ပန်းချီဆွဲတယ်ဆိုလို့ ‘သီရိ’ တို့တောင် ‘ကိုကောင်းကင်’ ဆီမှာ အလုပ်အပ်မလို့လို့လည်းဆိုရော သူက ကျွန်တော် မိန်းကလေးပုံလုံးဝမဆွဲပါဘူးဆိုပြီး ထွက်သွားပါလေရော... ‘မိုးပြာ’ ပဲစဉ်းစားကြည့်လေ တခြား

အချိန်မှာဆို တော်သေးတယ်... ခုလို ‘သီရိ’ ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေ မှာဆိုတော့ ‘သီရိ’ ဘယ်လောက်အရှက်ရသလဲ... သူ့နောက်ကို ပြေးလိုက်ပြီး သူ့ကျောကုန်းကို တဗုန်းဗုန်းထုပ်ချင်တာပြောမနေနဲ့... ဒါမှမဟုတ်လည်း အနားကခဲနဲ့ ကိုကောက်ပစ်လိုက်ချင်တာ...

‘သီရိ’ ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ‘သီရိ’ ကိုကြည့်ပြီး နင့်လူကြီးကဘယ်လိုကြီးလဲတဲ့... သူတို့ကဘယ်လိုကြီးလဲပြောလို့ ပြီးသွားပေမယ့် ‘သီရိ’ ကတော့ မပြီးနိုင်ဘူး... သူ ‘သီရိ’ ကိုဒီလိုဆက်ဆံရအောင် ‘သီရိ’ က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ... နှူနေလို့လား ဝဲနေလို့လား... အရုပ်ဆိုးနေလို့လား... ‘မိုးပြာ’ ပဲကြည့်ကြည့်ပါဦး”

ပြောရင်း ‘သီရိ’ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်တွေဝဲနေလေသည်။

တကယ့်ကိုလည်း ဤဖြစ်ရပ်အတွက် မမေ့နိုင်အောင်ခံစားရပါသည်။

တကယ်ဆို သူငယ်ချင်းရဲ့ညီမလေးအဖြစ် ‘သီရိ’ ကိုရင်း

ရင်းနှီးနှီး မဆက်ဆံရင်တောင် အလိုက်အထိုက်လေးတော့မဆက် ဆံသင့်ဘူးလား။

ခုတော့ ‘ကိုကောင်းကင်’ က လွန်လွန်းသည်။

“ကဲပါ ‘သီရိ’ ရယ်...စိတ်တိုမနေပါနဲ့တော့... ‘သီရိ’ ချော တာကိုယ်သိပါတယ်”

‘မိုးပြာ’ ‘သီရိ’ ရဲ့လက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်ကာ နှစ်သိမ့် လိုက်မိပါသည်။ နှစ်သိမ့်ရင်းမှတဆက်တည်း ‘သီရိ’ ကိုလည်း လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။

‘သီရိ’ ပြောသလိုပင် ‘သီရိ’ ရုပ်ကမဆိုးပါ။

အသားညိုညိုနှာတံပေါ်ပေါ်လေးနှင့် ဖြောင့်စင်းနေသော ဆံပင် ပျော့ပျော့လေးဖြင့် ချစ်စရာကောင်းသူလေးတစ်ယောက် ပါ။

ဒီလိုချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပစ် ပစ်ခါခါ ပြောထွက်တဲ့ ‘ကိုကောင်းကင်’ ဆိုတဲ့လူအား ‘သီရိ’ ဒေါသထွက်မိသလို ‘မိုးပြာ’ လည်းစိတ်တိုမိပါသည်။

စိတ်တိုတိုနှင့်လည်း ‘သီရိ’ ကိုလှမ်းမေးလိုက်မိသည်။

“နေပါဦး ‘သီရိ’ ရဲ့... သူက မိန်းကလေးပုံတစ်ကယ်မဆွဲ ဘူးလား”

“အလကားပါ ‘မိုးပြာ’ ရယ်... မိန်းကလေးတွေရှေ့မှာ တ မင်အမှတ်ယူချင်လို့နေမှာပါ... မိန်းကလေးပုံသာမဆွဲတယ် . . . သူက နတ်ရေကန်ထဲကဆွဲထုတ်သလို လူဖြစ်လာတာမှမဟုတ်ဘဲ ဘယ်ကထွက်လာလဲ”

‘သီရိ’ က စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် စုပွပွပြောတော့ ‘မိုးပြာ’ စိတ် လက်ပေါ့ပါးစွာ အော်ရယ်လိုက်မိပါသည်။

‘သီရိ’ သည် အားရပါးရအော်ရယ်နေသော ‘မိုးပြာ’ ရဲ့မျက် နှာလှလှလေးကိုငေးကြည့်ရင်း ‘မိုးပြာ’ လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ကာ နှစ် ကိုယ်ကြားပြောမိသည်။

“ဒါကြောင့် နင်လာတော့ ငါအရမ်းဝမ်းသာနေတာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“မိန်းကလေးပုံမဆွဲပါဘူးဆိုတဲ့လူကို အပြတ်ချွတ်မလို့”

“ဗုဒ္ဓေါ ဘယ်လိုချွတ်မှာလဲ... ငါ မကြည့်ရဲဘူးနော်”

‘မိုးပြာ’ က မျက်နှာကို လက်ဝါးလေးဖြင့် ကာကာအပြော

‘သီရိ’ က မျက်စောင်းခဲသည်။

“မိန်းမ ငါကစကားအဖြစ်ပြောနေတာကို”

“ထားပါ... ငါကလည်း ဘာပြောလို့လဲ... ပြောပါဦး နင့် အစီအစဉ်ကို”

“နင်နဲ့ ‘ကိုကောင်းကင်’ နဲ့ ရင်းနှီးအောင်အရင်လုပ်မယ်... ပြီးတော့မှ နင့်ပုံကိုဆွဲခိုင်းမယ် နင်လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဖြစ်ပါ့မလားဟယ်”

‘မိုးပြာ’ စိတ်အားငယ်သလို မေးလိုက်မိသည်။

မတော် ‘ကိုကောင်းကင်’ က ‘မိုးပြာ’ ကို ကြိုသိလျှင်မခက် ပါလား။

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ... နင့်ကို ‘ကိုကောင်းကင်’ က မြင် ဖူးတာမှမဟုတ်တာ... ပြီးတော့ ‘မိုးပြာ’ ဆိုတာ နယ်နယ်ရရမိန်း ကလေးမှမဟုတ်တာ”

‘မိုးပြာ’ ရယ်မောကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပါသည်။

‘မိုးပြာ’ ရန်ကုန်မှာ ဘယ်လောက်စွဲတယ်ဆိုတာ ‘သီရိ’ သိပြီးသားပါ။

“ ‘သီရိ’ ကို သူက မှတ်မိနေတာကြောင့် ‘မိုးပြာ’ ကိုအကူ အညီတောင်းရတာပါ... ‘မိုးပြာ’ ကူညီပါနော်”

“ဪ ‘သီရိ’ ရယ်... ‘မိုးပြာ’ ကူညီပါ့မယ်”

‘မိုးပြာ’ စိတ်ထဲကကြိတ်ကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

ဘုရားအလောင်း ဥဒေါင်းမင်းပင် ဥဒေါင်းမ၏ညွတ်ကွင်း တွင် သက်ဆင်းခဲ့မိသေးလျှင် ဒီ ‘ကောင်းကင်’ ဆိုတဲ့လူကကော ဘာမို့လို့လဲ။

မိန်းမသားချင်းပေမို့ ရင်တွင်းမှမာနက ရန်းကန်ထွက်လာ ကာ ‘မိုးပြာ’ မဲ့မဲ့လေးပြုံးလိုက်မိပါသည်။

‘သီရိ’ ကိုကူညီရန်လည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

အဲ အချိန်ကတော့လိုမည်။ သူတို့ကမန္တလေးတွင် အရက် နှစ်ဆယ်ခန့်သာနေမည်ဆိုတော့ ဖြစ်ပါ့မလား။

‘မိုးပြာ’ တွေးနေဆဲ ‘သီရိ’ က လှမ်းမေးသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ‘မိုးပြာ’ ဖြစ်ပါ့မလား... ‘ကိုနေရောင်’ သိ သွားရင်ကော ပြဿနာဖြစ်နေဦးမှာလား”

“သူ မသိနိုင်ပါဘူး... သိလည်း ‘မိုးပြာ’ ကို ဘာပြောလို့

ရမှာလဲ”

‘မိုးပြာ’ ကို ကလေးတစ်ယောက်ကို ကြင်နာစွာချစ်တဲ့ ‘ကို နေရောင်’ က အစစအရာရာခွင့်လွှတ်ပေးမယ်ဆိုတာ ‘မိုးပြာ’ သိ ပြီးသားပါ။

“ ‘ကိုနေရောင်’ ရဲ့အချစ်ကိုရတာ နင့်အတွက်ဆုလာဘ် တစ်ပါးပါပဲနော် ‘မိုးပြာ’ ”

“အံ့မယ်လေးဟယ်... ငါ့ကိုသူ့ရမှာကော သူ့အတွက်ဆု လာဘ်မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အေးပါ နင်ကော ‘ကိုနေရောင်’ ပါ ကံကောင်းကြတဲ့သူ တွေပါ”

“လောလောဆယ် ‘သီရိ’ ကို ကံကောင်းအောင် ကိုယ်ကူ ညီမယ်... မနက်ဖြန်ပဲ လုပ်ငန်းစမယ်”

“တကယ်”

‘သီရိ’ အသံလေးက သာယာချိုမြိန်လှပါသည်။

ဘာပဲပြောပြော မန္တလေးတွင်အခြောက်တိုက် အချိန်ကုန် မည့်အတူတူ စိတ်ဝင်စားရမည့်အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ကိုင်ရင်း

အချိန်ကုန်ရတာ ပိုပြီးအချိန်ကုန်မြန်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိပါသည်။
ပြီးတော့ ‘သီရိ’ ကိုလည်း ကူညီရာရောက်သည်လေ။

www.foreverspace.com.mm

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့ ဆန္ဒတွေ ပိုမိုပြည့်ဝဖို့ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

‘မိုးပြာ’ ၏မိခင် ‘ဒေါ်လွင်လွင်’ နှင့် ‘သီရိ’ ၏မိခင် ‘ဒေါ်ခင်ခင်’ တို့ စစ်ကိုင်းကိုကူးရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ ‘မိုးပြာ’ နှင့် ‘သီရိ’ နှစ်ယောက်လုံးကိုခေါ်ပေမယ့် နှစ်ယောက်လုံးကအကြံရှိနေကြသူတွေမို့ ခေါင်းခါကာ နေရစ်ခဲ့ကြသည်။

လူကြီးတွေသွားမည့်ခရီးက ဘုရားစုံဖူးပြီး ရိပ်သာလည်း ဝင်ကြမှာမို့ အနည်းဆုံးဆယ်ရက် ဆယ့်ငါးရက်ခန့်ကြာမှာသေ

www.foreverspace.com.mm

ချာသည်။

သည်ရက်အတောအတွင်းမှာ ‘မိုးပြာ’ တို့အကြံအောင် ရန် လှုပ်ရှားရမည်ဖြစ်သည်။

‘မိုးပြာ’ ‘သီရိ’ ထံမှ ‘ကိုကောင်းကင်’ အကြောင်းကိုထပ်စုံစမ်းရသည်။

“သူက တစ်ယောက်တည်းနေတာလား”
“ဟင့်အင်း သူ့အိမ်မှာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်... အထိန်းတော်ကြီးနဲ့တူပါရဲ့”

နောက်ကြောင်းများကို ပြန်လည်ကာ သတိရရင်းမှ ‘မိုးပြာ’ သူ့ဘေးမှမိန်းမကြီးကို မျက်လုံးစွေကြည့်လိုက်သည်။

ဖြူဖြူဝဝမိန်းမကြီးကတော့ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့အကြည့်ကိုမသိဘဲ ရိုးသားစွာလှမ်းပြောရှာသည်။

“မနေ့က ‘ခရ’ လာပို့တဲ့မုန့်ဟင်းခါးကို ကောင်းလွန်းလို့ တဲ့ ‘မောင်ကောင်းကင်’ က ချီးကျူးနေတယ်... ‘ခရ’ ချက်တာလားဟင်”

“ဟို ဟို ဟုတ်ပါတယ်”

မဟုတ်ဘူး အိမ်ကခိုင်းတဲ့မိန်းမကြီးချက်တာဟု အမှန် အတိုင်းပြောမည်ပြုပြီးမှ 'မိုးပြာ' ကပျာကယာခေါင်းညိတ်လိုက်ရ သည်။

“ဒါဆို 'ခရ' က အချက်အပြုတ်ကောင်းပဲ... 'မောင် ကောင်းကင်'ရဲ့အိမ်မှာ လာလုပ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လည်း ဒေါ်လေးရဲ့”

“ဪ 'မောင်ကောင်းကင်' က ဒီပြင်နေရာသာဂျီးမများ တာ... ဟင်းတော့ သိပ်ဂျီးများတယ်”

“ဟုတ်လား ဒေါ်လေးကကော 'ကိုကောင်းကင်' ဆီမှာ အလုပ်ဝင်တာကြာပြီလား”

“မကြာသေးဘူး... တစ်နှစ်လောက်ပဲရှိသေးတာ 'ကောင်း' မေမေ 'မပန်းနု' က သူ့သားဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ ဒေါ်လေးကို လွှတ်ပေးလိုက်တာလေ”

“ဪ အစ်ကို့မေမေက အစ်ကို့ကိုချစ်သားပဲနော်... အစ် ကိုက ဘာလို့မိဘတွေနဲ့အတူမနေတာလဲ”

“ဝါသနာပေါ့ 'ခရ' ရယ်... ဝါသနာကိုမစွန့်နိုင်လို့အိမ်

ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့တာ... 'ကောင်း' ဖေဖေက ဒီပန်းချီဆွဲတဲ့အလုပ် ကို အထင်မကြီးဘူးလေ... 'ကောင်း' က သူ့အလုပ်ကိုသိပ်အထင် ကြီးသလို တန်ဖိုးလည်းအရမ်းထားတယ်”

လူတစ်ကိုယ် ဝါသနာတစ်မျိုးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ 'မိုးပြာ' ကတော့ အနုပညာနှင့်ပတ်သက်လျှင် ကြည့်ယုံပဲကြည့်တတ်ကာ မခံစားဘူးပါ။

တကယ်တော့ အနုပညာဆိုတာ အသည်းနှလုံးကိုအရင်း ခံကာ ခံစားချက်ကိုပေးစွမ်းသော ရသတစ်မျိုးပါပဲ မဟုတ်ပါ လား။

“ခုလည်း ဈေးသာထွက်လာခဲ့ရတယ်... ဘာချက်ရမှန်း မသိပါဘူးကွယ်”

'မိုးပြာ' ငြိမ်နေလိုက်မိပါသည်။

သူမကိုယ်တိုင်လည်း သူများချက်ကျွေးတဲ့ဟင်းကိုသာ အ ဆင့်သင့်စားယုံလောက်ကလွဲ၍ ဘာမှချက်တတ်ပြုတ်တတ်သူ မဟုတ်ပါ။

သည်တော့ ဘာစီစဉ်ပေးရမှန်းမသိဘဲအူကြောင်ကြောင်

လေးရပ်နေဆဲ ဗြဲန်းဆိုနားထဲတွင် မေမေအသံကို ပြန်လည်ကာ
ကြားယောင်လာသည်။

ထိုအချိန်က စစ်ကိုင်းသွားဖို့ မေမေတို့ပစ္စည်းလေးတွေ
ထည့်ပြုနေချိန်ဖြစ်သည်။

ငါးကွင်းရှုပ်ခြောက်များကို စက္ကူနှင့်လုံလုံထုပ်ရင်း မေမေ
က...

“အတော်ပဲ ဒီငါးခြောက်တွေကို စစ်ကိုင်းချောင်သယ်သွား
ရမယ်... ဟိုမှာ ဒါတွေကို ခရမ်းချဉ်သီးများများ ငရုပ်သီးစပ်စပ်
လေးနဲ့ချက်ပြီး ပဲနီလေးဟင်းချိုချက်သောက်လိုက်ရင် ဟင်းဖြစ်
သွားမှာပဲ... ဟိုမှာက အစားအသောက်ရှားတယ်မဟုတ်လား”

ငယ်စဉ်က စစ်ကိုင်းချောင်ကို ‘မိုးပြာ’ ရောက်ဖူးပါသည်။

သီလရှင်တွေပဲနေတာကြောင့် အစားအသောက်ချိုးခြံသ လို
ရှားပါးတာလည်းပါပါသည်။

ဟုတ်ပြီ ‘မိုးပြာ’ အကြံရပြီ။

‘မိုးပြာ’ ‘ကိုကောင်းကင်’ တို့အိမ်မှအဒေါ်ကြီးကို လှမ်းအ
ကြံပေးလိုက်မိသည်။

“အေး ‘ခရ’ ပြောတာမဆိုးဘူး... ဒေါ်လေး အခုဝယ်လာ
တဲ့ကြက်သားကိုကြော်ထားပြီး ‘ခရ’ ပြောတဲ့ဟင်းကိုချက်ပေး
လိုက်မယ်... ကဲ ဒေါ်လေး သွားပြီနော်”

‘မိုးပြာ’ ဈေးကပြန်လာတော့ နေအတော်မြင့်နေပြီဖြစ်သ
လို ဈေးခြင်းထဲမှာလည်း ဘာမှပြန်ပါမလာပါ။

အလွတ်ကြီးပြန်ရမှာလည်း မကောင်းတာကြောင့် လမ်း
တွင်တွေ့တဲ့ ကန်စွန်းရွက်သည်ဆီမှတရုတ်ကန်စွန်းရွက်တွေဝယ်
ထည့်ပြီး ပြန်အလာ ‘ကိုကောင်းကင်’ တို့အိမ်ရှေ့ကိုအရောက်...

“ ‘ခရ’ ”

“အ မယ်လေး”

‘မိုးပြာ’ လန့်တုန်တက်သွားရလေသည်။ တွေ့ချင်တုန်း
ကမတွေ့၊ မတွေ့ရတော့ဘူးထင်ကာ အေးအေးဆေးဆေးသွားကာမှ
သူက ‘မိုးပြာ’ ရှေ့တွင် ဘွားဘွားကြီးရပ်နေလေသည်။

မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို ပခုံးပေါ်တင်ကာ စွပ်ကျယ်လက်တို
လေးဝတ်ထားတဲ့ သူ့ပုံစံက အိပ်ယာကထလာကာစပုံစံမျိုးပါ။

သူ့ဆံပင်ထူထူတွေက နဖူးပေါ်မသေမသပ်ဝဲကျနေကာ

အိပ်ရေးပုံရတံ့ မျက်လုံးတွေကမို့ အစ်နေကာ နှုတ်ခမ်းတွေက တင်းရင်းနေသည်။

‘မိုးပြာ’ အူကြောင်ကြောင်လေးရပ်ကာ သူ့ကိုအမှတ်တမဲ့ နှင့်ငေးကြည့်နေဆဲ သူကပြုံးကာပြောသည်။

“လာဦးလေ ‘ခရ’... မဝင်တော့ဘူးလား”

“ဟို ဟို ‘ခရ’ ဟင်းချက်ရဦးမှာမို့ပါ အစ်ကို”

သူက နှုတ်ခမ်းကိုတွန့်ကာ ပိုမိုပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဈေးကဘာတွေဝယ်လာလဲ”

‘မိုးပြာ’ ကန်စွန်းရွက်နှင့်သာ ပြည့်နေသောသူ့ခြင်းတောင်း လေးကိုငုံ့ကြည့်ကာ ဖြေရခက်နေလေသည်။

ဒါပေမဲ့နဂိုတည်းက ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းသော သူ ဉာဉ် အတိုင်းနှုတ်ကလွတ်ကနဲ ထွက်သွားရသည်။

“အိမ်က ‘မမသီရိ’ တို့အတွက် ဟင်းရှိတ်အစ်ကို... ဒါ က ‘ခရ’ တို့အလုပ်သမားတွေစားဖို့ ဝယ်လာတာပါ”

“ဪ”

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ဂရုဏာအ

ရိပ်အငွေ့များ ယှက်သန်းသွားပြန်သည်။ သည့်နောက်မှာတော့...

“ကဲ ‘ခရ’ သွားရင်သွားတော့လေ...အားရင်တော့လာ လည်နှော် ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

‘မိုးပြာ’ သူ့ရှေ့မှခေါင်းလေးငုံ့ကာ ရိုကျိုးစွာထွက်လာခဲ့ လိုက်ပါသည်။

သူမနောက်မှာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ‘ကိုကောင်းကင်’ သူမကို သ နားဂရုဏာသက်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ငေးကြည့်ပြီး ကျန်နေရစ် ခဲ့မယ်ဆိုတာ လှည့်မကြည့်ရဘဲနှင့် ‘မိုးပြာ’ ကောင်းစွာရိပ်စား မိနေပါသည်။

လူဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။

ကိုယ်နဲ့တန်းတူပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ထက်မြင့်သူကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သနားကြင်နာခြင်းပြဖို့ ခဲယဉ်းကြပေမယ့် ကိုယ့်ထက်နိမ့်ပါးသူ ကိုယ့်ကိုရိုကျိုးလာသူတွေကိုကျတော့ အလိုလိုနေရင်း သနားချင် မိသည်။ ကြင်နာချင်မိသည်။

ခုလည်း ‘မိုးပြာ’ ကို ‘သီရိ’ တို့အိမ်က အိမ်ဖော်မလေး

‘ခရ’ အဖြစ် သနားနေတာသေချာသည်။

များပြားလှသော ချစ်အဘိဓမ္မာများအနက် ‘ချစ်ခြင်းအစ သနားခြင်းက’ သည်လည်း တစ်ခုအပါအဝင်ဆိုတော့ သနားရာ ကနေ ချစ်လာအောင် ‘မိုးပြာ’ ကြိုးစားရပါဦးမည်။

နေ့ခင်းဘက်ကျတော့ ‘မိုးပြာ’ ရေမိုးချိုးကာ သနပ်ခါးပါး ကွက်ကြားလေးကွက်ပြီး ချိုင့်တစ်လုံးကိုင်ကာ ‘ကိုကောင်းကင်’ တို့ခြံရှေ့ကို မယောင်မလည်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

တွေ့လျှင်တွေ့၊ မတွေ့လျှင်လည်း လှည့်ပြန်မည့်အကြံ ဖြင့်အဖြတ်...

“ ‘ခရ’ ရေ ‘ခရ’ ”

ခြံထဲကဒေါ်လေးအသံ ထွက်လာခဲ့သည်။

‘မိုးပြာ’ လှမ်းကြည့်ခိုက် ဒေါ်လေးက ခြံပေါက်ဝကိုရောက် လာသည်။

“လာပါဦး ‘ခရ’ ရဲ့ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“လမ်းထိပ်တင် ဒေါ်လေး... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အောင်မယ်လေး ‘ခရ’ စီစဉ်ပေးလိုက်တဲ့ဟင်းနဲ့ ‘ကောင်း’

ရယ် စားကောင်းလွန်းလို့ဆိုပြီး ‘ခရ’ လာရင်ကျွေးဖို့ ချန်ထား ခိုင်းတယ်လေ... အဲ့ဒါ ‘ခရ’ ကို ကျွေးချင်လို့ ဒေါ်လေးထွက်ခေါ် တာ”

‘မိုးပြာ’ ပြုံးလိုက်မိရင်း...

“ ‘ခရ’ စားပြီးပါပြီ ဒေါ်လေးရဲ့ ”

“စားပြီးလည်း ခဏတော့ဝင်စားပါဦး ‘ခရ’ ရဲ့ ”

ဒေါ်လေးရဲ့ အတင်းဆွဲခေါ်မှုကြောင့် ‘မိုးပြာ’ တစ်ယောက် တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်ပုံစံလေးဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲကိုပါလာခဲ့ရပါ သည်။

သူ (ကိုကောင်းကင်) ကတော့ ပန်းချီဆွဲနေရာမှ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြားလေးဖြင့် ဖွေးနေမွှေးနေသော ‘မိုးပြာ’ ကိုခပ်တည် တည်ဖြင့် လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

အိမ်နေရင်းတီရှပ်အဖြူလက်တို့၊ မင်းကြီးကြိုက်ပုဆိုး နက်ပြာရောင်ကွက်စိပ်ဖြင့် ‘ကိုကောင်းကင်’ ပုံစံကတည်ငြိမ်လှ သည်။ ယောက်ျားပီပီသသဖြင့် ကြည့်လို့ကောင်းလှသည်။

အမှတ်မထင်ငေးကြည့်နေသော ‘မိုးပြာ’ ကို သူကလည်း

မျက်လုံးစွဲကြည့်ရင်း မေးသည်။

“နေပါဦး လက်ထဲကချိုင့်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟိုလေ ဟို ‘မမသီရိ’ က ရှမ်းခေါက်ဆွဲဝယ်ခိုင်းလို့။”

“သူတို့အိမ်မှာ ‘ခရ’ ကလွဲရင် တခြားလူခိုင်းစရာလူမရှိ တော့ဘူးလား”

သူ့မျက်နှာက တည်ကာတင်းနေရသည်။

‘မိုးပြာ’ ခေါင်းကိုငုံ့လိုက်ရင်း အသံတိမ်တိမ်လေးဖြင့်ဖြေ မိသည်။

“ရှိတော့ရှိပါတယ် အစ်ကို... ဒါပေမဲ့ ‘ခရ’ က ‘မမသီရိ’ ခိုင်းဖို့ ရောက်လာခဲ့ရတဲ့သူပါ”

သူက ငြိမ်ကာ ပန်းချီကားပေါ်အရောင်တင်နေလေသည်။

ဘာမှမပြောချင်၍သာ ငြိမ်နေရသော်လည်း ကျေနပ်ပုံမပေါ်တဲ့ သူ့ မျက်ခုံးကြီးက တွန့်နေရလေသည်။

မငြိမ်တဲ့ ‘ဒေါ်ငြိမ်း’ ကသာ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့အနားကိုတိုးထိုင် ရင်း...

“နေပါဦး ဒေါ်လေး မေးပါရစေဦး... ‘ခရ’ မှာမိဘတွေ

မရှိတော့ဘူးလား”

“မ မရှိတော့ပါဘူး ဒေါ်လေး”

‘မိုးပြာ’ တွန့်ဆုတ်စွာဖြေလိုက်မိပါသည်။

“အဖေက ဆုံးသွားတာကြာပါပြီ... အမေကတော့ မနှစ်က မှ ဆုံးသွားတာပါ”

‘မိုးပြာ’ အကယ်ဒမီအိုင်တင်ဖြင့် မျက်ရည်လေးဝဲကာအသံ တုန်တုန်လေးနှင့်အပြော ဒေါ်လေးက သနားဂရုဏာသက်သော မျက်နှာလေးဖြင့် ငေးကြည့်နေရှာသည်။

တကယ်လို့ ‘မိုးပြာ’ ခုလိုပြောနေတာကို ဖေဖေကောမေမေ ပါကြားကြလျှင် ‘မိုးပြာ’ ကျောကို အဆုပ်ကွာအောင်ထုကြလေ မည်လား။

ငါကဖြင့် သမီးအငယ်ဆုံးလေးမို့ အလိုလိုက်ထားမိပါ တယ် ဒင်းက ငါ့ကွယ်ရာမှာငါ့ကိုသေပြီလို့ ပြောရယ်တယ်ဟု ဖေဖေကစိတ်ဆိုးမှာဖြစ်သလို မေမေကလည်း သူ့ဗိုက်ခေါက်ကို ဆွဲလိမ်ရင်း အလိမ်မအညာမ မိဘရှိရဲ့နဲ့သေတယ်လို့ပြောရက် တဲ့ကောင်မဟု မျက်လုံးပြူးကာအော်မှာသေချာပါသည်။

“ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေကော မရှိဘူးလား...”

“ ‘ခရ’ ‘ခရ’ က တစ်ယောက်တည်းပါ... ရွာမှာဥတစ်လုံး တစ်ကောင်ကြွက် မျက်နှာမဲ့ဘဝနဲ့ တစ်ယောက်တည်းဒုက္ခရောက် နေတုန်း ‘မမသီရိ’ ရဲ့အဖေ ဘဘကြီးက ‘ခရ’ ကို ဒီကိုခေါ်လာခဲ့ တာပါ”

“အဟိ”

ပြောရင်း ‘မိုးပြာ’ ရယ်ချင်လာကာ မလုံသလိုနှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားမိသည်။

‘မိုးပြာ’ ရဲ့အစ်ကိုတွေများသိလျှင် ‘မိုးပြာ’ ကိုတစ်စစီဆွဲ ဖြဲမှာ သေချာသည်။

သူတို့မှာညီမထွေးလေးမို့ အလိုလိုက်ထားကြတာ ‘မိုးပြာ’ မှန်ဖိုးတောင်းသမျှ ဒိုင်ခံထုတ်ပေးနေကြသူတွေပါ။

‘မိုးပြာ’ ကလည်း ‘မိုးပြာ’ ပင်။

အဖေဆီတစ်လှည့်၊ အစ်ကိုကြီးဆီတစ်လှည့်၊ အစ်ကို ငယ်ဆီကတစ်လှည့်၊ တစ်ခါတလေ အမေပင်မကျန်အောင်လှည့် ပတ်ကာ မှန်ဖိုးညာတောင်းတတ်သူပါ။

အားလုံးက သိနေကြပေမယ့်လည်း သမီးငယ်လေး ညီမ ငယ်လေးအဖြစ် ခွင့်လွှတ်ကာ ‘မိုးပြာ’ ဖြစ်လိုရာဆန္ဒမှန်သမျှကို ဖြည့်စွမ်းပေးကြသည်။

ဒီလောက်ကောင်းတဲ့အစ်ကိုတွေ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေပါရဲ့ နဲ့ ဥတစ်လုံးတစ်ကောင်ကြွက်ဟု ‘မိုးပြာ’ လိမ်ပြောနေတာများ သိလျှင် ကြွက်စုတ်ဖြစ်သွားအောင်ချကြလေမည်လား။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခုချိန်မှာ ‘မိုးပြာ’ က စစ်တိုက်နေတာမို့ စစ်ပွဲအောင်ဖို့သာအဓိက စိတ်ကူးထားသည်။

သည်စစ်ပွဲအောင်မြင်ဖို့ကို ‘မိုးပြာ’ ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရအ ကုန်လုပ်မည်။

အဓိက ‘မိုးပြာ’ အောင်ကိုအောင်မြင်ရမည်မဟုတ်လား။

‘မိုးပြာ’ ရဲ့ပီသတဲ့အိုင်တင်ကြောင့် ဒေါ်လေးနှုတ်ကသ နားတဲ့အသံ ထွက်လာခဲ့သည်။

“အင်း ‘ခရ’ ရဲ့ဘဝလေးက သနားစရာလေးပါလား”

‘ကိုကောင်းကင်’ သနားသလား၊ မသနားဘူးလား ‘မိုး ပြာ’ မမှန်းဆတတ်ပေမယ့် ဒေါ်လေးက ‘မိုးပြာ’ ကိုအရမ်းသနား

သွားသည်။

“ရုပ်ကလေးက လှသလောက် ဘဝကမလှလိုက်တာ ‘ကောင်း’ ရယ်...”

သူ ‘ကိုကောင်းကင်’ ကြားလေသလား မကြားလေသလား မသိပါ။ ပန်းချီကိုငြိမ်သက်စွာ ကုန်းဆွဲနေလေသည်။

‘မိုးပြာ’ မှာလည်းကိုယ့်အိုင်တင်နှင့်ကိုယ် နည်းနည်းလေး မှပင် မလှုပ်ရဲဘဲ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေမိဆဲ သူ့ဆီကမမျှော်လင့် တဲ့ အသံထွက်လာခဲ့သည်။

“အခု ‘ခရ’ က လခဘယ်လောက်ရလဲ”

‘မိုးပြာ’ ကြိုတင်မစဉ်းစားထားတာကြောင့် ရုတ်တရက် အဖြေထွက်မလာခဲ့ပါ။

ဒါပေမဲ့ ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့နှုတ်ဖျားကစကား တွေက လျှော့လျှော့ရှုရှုပင် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“မရပါဘူးအစ်ကိုရယ်... ရ ကောင်းစေရယ်လို့လည်း ‘ခရ’ မမျှော်လင့်ပါဘူး . . . ‘မမသီရိ’ တို့က ‘ခရ’ ရဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေ ပါ”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲကွာ... ‘ခရ’ သုံးချင်တာဘာ နဲ့ သွားသုံးမလဲ”

အစ်ကိုက သူ့ပန်းချီကားကို စိတ်ဝင်တစားအရောင်ခြယ် နေရာမှ သူမကို လှမ်းပြောတာဖြစ်ပါသည်။

“ ‘ခရ’ သုံးစရာမရှိပါဘူး... အဝတ်အစားတွေဆိုလည်း ‘မမသီရိ’ ကပေးနေတာပဲ... ‘ခရ’ ဒီကိုလာတုန်းက အဝတ်နှစ်စုံပဲ ပါတာ... အခု ‘မမသီရိ’ က သုံးစုံထပ်ပေးထားတော့ ငါးစုံတောင် ရှိနေပြီ အများကြီးပဲ”

“ ‘ခရ’ ရယ်”

‘ကောင်းကင်’ စုတ်တံကို ခွက်ထဲလှမ်းထည့်ကာသက်ပြင်း ချရင်း ‘ခရ’ ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ရုပ်လေးက မှုန်ဖူးညွတ်နေအောင် လှပနုနယ်သလောက် ‘ခရ’ ရဲ့ဘဝလမ်းခရီးက ကြမ်းတမ်းလွန်းလှသည်။

‘ခရ’ အသားလေးက တကယ့်သူဌေးသမီးလေးတစ်ဦးရဲ့ အသားလိုပင် ပန်းသွေးရောင်ထကာ နုနယ်နေသလို ‘ခရ’ ရဲ့ လက်ချောင်းခြေချောင်းတွေကလည်း ပြည့်ပြည့်ဖောင်းဖောင်း

တင်းတင်းရင်းရင်း လှလှပပလေးတွေပါ။

ဆံပင်ကောက်လေးများကို ဖြစ်သလို ကျစ်ဆံမြီးတုတ် တုတ်လေးကျစ်ထားတဲ့ကြားမှ ဂုတ်သားလေးဖြူဖွေးနေသလို ဆံ ပင်ကောက်လေးတွေ ဖရိုဖရဲဝဲကျနေတဲ့ကြားမှ မျက်ခုံးထူထူနက် နက်မျက်တောင်ကော့လေးများက ‘ခရ’ ရဲ့မျက်နှာကိုလှသထက် လှအောင် ဖန်တီးနေလေသည်။

သည်ရုပ်သည်ရည်လေးနဲ့ ‘ခရ’ မလှချင်ဘဲနေပါ့မလား။ ခုတော့ ‘ခရ’ ပုံစံလေးက ညှိုးယေနေသလိုလို အရောင် အဝါကင်းမဲ့နေသလိုလို တစ်ခုခုလိုနေသလို ခံစားနေရပါသည်။

ကိုယ်တိုင်ကလည်း ညီအစ်ကိုမောင်နှမမရှိတဲ့ တစ်ကောင် ကြွက်ဘဝနဲ့မို့ ‘ခရ’ ရဲ့ခေါင်းကို ရင်းနှီးခင်မင်စွာပုတ်လိုက်ရင်း အားပေးလိုက်မိပါသည်။

“ကဲ ‘ခရလေး’ အားငယ်မနေနဲ့... လူ့ဘဝဆိုတာဒီလိုပဲ ပျော်စရာတွေ့ရင်ပျော်လိုက်... ပျော်စရာမတွေ့တော့လည်း ထိုင် ငိုနေလို့ဖြစ်တာမှမဟုတ်တာ... လုပ်စရာရှိတာတော့ဆက်လုပ် နေရမှာပဲ... ဒါမှလူပီသမှာ... အစ်ကို့မှာလည်း မိဘတွေရှိတော့

တာမှမပူတ်တာ”

သူ့ဝါသနာကိုလက်မခံတဲ့မိဘတွေမို့ ‘ကောင်းကင်’ နာကြည်းစိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်မိတာဖြစ်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဝါသနာနဲ့ ယုံကြည်ချက်ကိုတော့ သူလုံးဝစွန့်လွှတ်ဖို့မကြိုးစားပါ။

တစ်နေ့ ‘ကောင်းကင်’ အောင်မြင်မှုရလိမ့်မည်ဟုယုံကြည်ထားမိပါသည်။

‘ကောင်းကင်’ ဆိုတဲ့နာမည် ပန်းချီလောကတွင်ထွန်းလင်းတောက်ပလာလိမ့်မည်ဟုလည်း ခံယူထားမိသည်။

ဒီလိုခံယူချက်တွေနဲ့ မမှိတ်မသုန်ကြိုးစားလာခဲ့တာ ခုဆို ‘ကောင်းကင်’ ရဲ့ပန်းချီကားအချို့ မြန်မာတင်မက ကမ္ဘာကိုပါ ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

တစ်လောလေးကတင် ဖော်ရိန်နာသုံးဦး သူ့အိမ်ကိုရောက်လာကာ ပန်းချီကားဆယ်ကားလာဝယ်သွားခဲ့သေးသည်။

‘ကောင်းကင်’ ရဲ့ပန်းချီကားတွေက သူများပန်းချီကားနဲ့ မတူတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေရှိသည်။

သူများတကာ ရှေ့တည့်တည့်ကမြင်ရတဲ့အမြင်ထက်

နောက်ဘက်ကအမြင်ကို ရေးဆွဲထားတဲ့ ‘ကောင်းကင်’ ရဲ့အတွေးအခေါ်တွေကို ဆန်းသစ်မှုဖြင့် လက်ခံကြတဲ့သူတွေများသည်။

သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ယိုးဒယားနိုင်ငံရဲ့ယဉ်ကျေးမှုတွေကို သူ့အမြင်ဖြင့်ပေါင်းစပ်ပြီး ပန်းချီဆွဲရာဥရောပ တွင် အတော်လေးကိုအောင်မြင်မှုရနေသည်။

သူ့ကိုလည်းလှမ်းခေါ်ကာ ပန်းချီဆွဲဖို့ တိုက်တွန်းပေမယ့် သူ့အဖို့ မန္တလေးမှ မြန်မာ့အလှူယဉ်ကျေးမှုတွေကိုရေးဆွဲဖို့အများကြီးကျန်နေသေးလိမ့်မည်ဟု ခံစားရသည်။

ဘုရားကြီး၊ ဈေးချို၊ အိမ်တော်ရာဘုရား၊ ဦးပိန်တံတား ကျုံးပတ်လည်စသည်ဖြင့် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုတွေ သူ့အဖို့ရေးဆွဲလို့မကုန်သေးပါ။

ဖော်ရိန်နာတွေနှစ်သက်တာလည်း မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုတွေပါ။

အထူးသဖြင့် ဘုရားကြီးနားက ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်တွေ များစွာရှိသည်။

ဒါတွေရှိနေလို့ကတော့ ‘ကောင်းကင်’ ရဲ့ပန်းချီလုပ်ငန်း

အတွက် အရင်းအနှီးတွေပဲ မဟုတ်ပါလား။

ရွှေချည်ထိုးလုပ်ငန်း၊ ရွှေပြားခတ်လုပ်ငန်း၊ ကျောက်ဆစ်လုပ်ငန်း၊ မှန်စီရွှေချလုပ်ငန်းစသဖြင့် မြန်မာ့အနုလက်ရာတွေကို အသေးစိတ်မှုန်းချယ်ထားတဲ့ ‘ကောင်းကင်’ ရဲ့ပန်းချီကားတွေကို အများစိတ်ဝင်စားလိမ့်မည်ဆိုတာ ‘ကောင်းကင်’မျှော်လင့်ပြီးသားပါ။

တစ်နေ့ ‘ကောင်းကင်’ ဆိုတာ ပန်းချီလောကတွင် မရှိမဖြစ်လူတစ်ယောက်အဖြစ် အားလုံးကအသိအမှတ်ပြုလာကြလျှင် ‘ကောင်းကင်’ ကြိုးစားရကျိုးနပ်ပြီ ခံယူထားမိပါသည်။

ထိုအချိန်ကျမှ သူ့ကိုလူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်လာအောင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေကို သူ မွေးကျေးဇူးဆပ်မည်ဟု စိတ်ကူးထားသည်။

ခုချိန်မှာတော့ သူ့ဘဝမှာ သူ တစ်ယောက်တည်း။

“အစ်ကိုနဲ့ ‘ခရ’ နဲ့က ဘဝတူတွေပဲ”

“မဟုတ်တာဘဲ အစ်ကိုရယ်... ‘ခရ’ နဲ့ကမတူပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့မတူရတာလဲ”

“အစ်ကိုက ပညာတတ်သူဌေးသား... ‘ခရ’ ကဆင်းရဲသားလေ”

ပြောရင်း ‘ခရ’ ရဲ့မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်ကြည်တို့ရစ်ဝဲလာသည်မို့ ‘ကောင်းကင်’ ပြုံးလိုက်မိ၏။

“သူဌေးသားတို့ ပညာတတ်တို့ဆိုတာ လူတွေကသတ်မှတ်ထားတာပဲ... သူတို့လည်းလူတွေပဲလေ... လူတွေထက်ဘာထူးတာမှတ်လို့”

“လူကတော့လူပေါ့ အစ်ကိုရယ်... ဒါပေမဲ့ သူတို့ကလူတွေထဲမှာပေါ်လွင်ထင်ရှားတဲ့သူတွေ... နေရာရတဲ့သူတွေလေ... ‘ခရ’ သူတို့ကိုမယှဉ်ရဲပါဘူး”

‘ခရ’ က ခေါင်းငုံ့ကာပြောရင်း နံရံထက်မှ ‘ကောင်းကင်’ ရဲ့ဘွဲ့ဝတ်စုံဖြင့် ဓါတ်ပုံကိုငေးကြည့်နေတာကြောင့် ‘ကောင်းကင်’ ပြုံးလိုက်ရင်း...

“ဘာလဲ ဒီဓါတ်ပုံကြောင့်လား... ဒီဓါတ်ပုံကကြွက်ခြောက်ငှက်ခြောက် အလကားချိတ်ထားတာ... အစ်ကိုတကယ်တမ်းဝါသနာပါတာက ဒါ”

‘ကောင်းကင်’ စုတ်တံကိုထောင်ပြကာ ပန်းချီဆက်ဆွဲနေ
တာကြောင့် ‘မိုးပြာ’ နေရာမှအသာထလိုက်မိသည်။

သူ့ကိုလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။

“ ‘ခရ’ ပြန်တော့မယ် အစ်ကို”

“ကောင်းပြီ ခုချိန်ကစပြီး ‘ခရ’ ဟာ အစ်ကို့ရဲ့ဧည့်သည်
မဟုတ်တော့ဘူး... အစ်ကို့ရဲ့ညီမဖြစ်သွားပြီ ဟုတ်လား အိမ်ကို
လည်း အချိန်မရွေးဝင်နိုင်ပြီ အချိန်မရွေးထွက်နိုင်ပြီ... ခေါ်စမ်း
တို့ကို ကိုကိုလို့။”

မျက်နှာကိုသေချာစိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တာကြောင့်
‘မိုးပြာ’ ရှက်သွားရကာ မျက်နှာကိုအောက်စိုက်ရင်း ရှက်မျက်နှာ
နီနီလေးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

“မခေါ်ချင်ပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူးဗျ... ခေါ်ရမယ် ခေါ်လေ”

ခက်ပါလား သူရယ်။

‘ကိုနေရောင်’ နဲ့ကော အစ်ကိုတွေနဲ့ပါ ရင်းနှီးခင်မင်စွာ
ပြောဆိုဆက်ဆံနေကြမို့ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ အနေမစိမ်းလှ ပါ။

ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ကတော့ ‘မိုးပြာ’ အတွက်စိမ်းလွန်းလှပါ
သည်။

အနေခက်ခက်ဖြင့် ခေါင်းကိုပိုအင့် သူက ‘မိုးပြာ’ အနား
တွင် မားမားရပ်ကာ ‘မိုးပြာ’ ကို ငုံ့ကြည့်နေလေသည်။

“ရော် ခက်ပါလား... ကောင်မလေးတစ်ယောက် ခါတိုင်း
တော့ အစ်ကိုအစ်ကို ခေါ်နေပြီးမှ ခုမှရှက်ရပြန်တယ်လို့ မော့ စမ်း
ရှက်တဲ့မျက်နှာ”

အစ်ကိုက အမှတ်မထင်ဆွဲမော့လိုက်တာဖြစ်ပေမယ့် အစ်
ကိုမော့လိုက်မိတာ ‘မိုးပြာ’ မျက်နှာမဟုတ်ပါ။ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့နှလုံး
သားကိုပါ။

တဆတ်ဆတ်ခုန်နေတဲ့ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့နှလုံးသားကို ‘မိုးပြာ’
ကိုယ်တိုင်ပင် အံ့ဩမိပါရဲ့။

ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ။

မဖြစ်ရဘူး မဖြစ်ရဘူး။

ကိုယ့်နှလုံးသားကိုယ် မလုံမလဲလက်နဲ့ဖုံးရင်း ဝမ်းနည်း
စွာမျက်ရည်ဝဲလာမိသည်။

‘မိုးပြာ’ ယောက်ျားလေးပေါင်းများစွာနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့မှ ရင်ဒီလောက်မခုန်ခဲ့ဘူးပါ။

‘ကိုနေရောင်’ နဲ့လည်း တွဲသွားတွဲလာလုပ်ခဲ့ဖူးသည်။

ခုမှ ဘာလို့ဒီလိုဖြစ်နေတာပါလိမ့်။

ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်တွေးကာ ဝမ်းနည်းအလာ သူက ‘မိုးပြာ’ မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်ကိုတွေ့သွားပြီး ‘မိုးပြာ’ ကို သနားသွားပုံရပါသည်။

“တိတ် တိတ် အစ်ကိုက အတင်းခေါ်ခိုင်းလို့ ‘ခရ’ ကစိတ်ဆိုးသွားတာလား... မခေါ်ချင်လည်းနေတော့နော်... ကိုကိုက ‘ခရ’ ကိုချစ်လို့စတာပါ”

‘ဆင်ကျီစားတာကို ဆိတ်မခံသာ’ ဆိုသလို ‘မိုးပြာ’ ရဲ့နှလုံးသားအခံက မခိုင်မြဲတာမို့ ‘မိုးပြာ’ မခံနိုင်တာပဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ ‘ခရ’ ‘ခရ’ မခေါ်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ် ‘ခရ’ ကို ကိုကို ခုလိုဂရုတစိုက်ရှိနေတာကိုပဲ ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ”

ပြောရင်း ‘မိုးပြာ’ မျက်ဝန်းမှမျက်ရည်တွေ ပြိုကျအလာ “ဟောဗျာ အရူးမ... မျက်ရည်တွေသုတ်ပစ် နှာရည်တွေကလည်း ကျလို... အရှက်ကိုမရှိဘူး”

“ဟင် ကိုကိုပဲ ‘ခရ’ ကို ဘာလို့စိုက်ကြည့်နေသေးလဲ”

“ဟာ မျက်လုံးပါတာ ကြည့်ဖို့ပဲမဟုတ်ဘူးလား... ဟာညစ်ပတ်လိုက်တာကွာ... နှာရည်တွေအကျိမှာပေကုန်ပြီ”

‘မိုးပြာ’ စီးကျလာသော မျက်ရည်တွေနဲ့အတူ ယိုစိမ့်ကျလာသော နှာရည်များကိုလက်နဲ့ ယူအပစ် ဖြစ်ချင်တော့ သူ့အကျိမှာမှသွားပေ၍ သူ့အသံကျယ်ကျယ်ကြီးထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ ‘ဒေါ်ငြိမ်း’ ‘ဒေါ်ငြိမ်း’ လက်ကိုင်ပုဝါပေးစမ်းပါ”

သူက လှမ်းအော်သလို ‘မိုးပြာ’ ကလည်း ပျာပျာသလဲသူ့လက်ကိုကိုင်ရင်း တောင်းပန်သလို ပြောလိုက်မိသည်။

“ဆောရီး ဆောရီး အစ်ကို... အခု ပြန်လျှော်ပေးပါ့မယ်”

လွှတ်ကနဲမို့ ဆောရီးဟုထွက်သွားသည်။

‘မိုးပြာ’ ရဲ့စကားကို သူက အူကြောင်ကြောင်နဲ့ငေးကြည့်နေတာကြောင့်...

“ဪ ကန်တော့ကန်တော့ ‘ခရ’ ပြန်လျှော်ပေးပါမယ်
လို့ ပြောတာပါ... ‘မမသီရိ’ ပြောနေကြဆိုတော့ ‘ခရ’ ပါယောင်
ပြီး ဆောရီးလို့ ထွက်သွားမိတာပါ”

သည်တော့မှတည်ကာတစ်နေ့သော သူ့မျက်နှာပြန် ပျော့
ကျသွားကာ ‘မိုးပြာ’ ကိုလှမ်းပြောသည်။

“အေး လျှော်ချင်ရင် မနက်ဖြန်ဈေးအသွား ဝင်လာခဲ့ဟုတ်
ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

“လာပြန်ပြီ ဒီအစ်ကို”

သူက မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်နေတာမို့ ‘မိုးပြာ’ လက်လေး
ကာကာ ရွှင်ပြစွာခေါ်လိုက်မိသည်။

“ကိုကို ကိုကို”

“သွားတော့”

“တုတ်တုတ်”

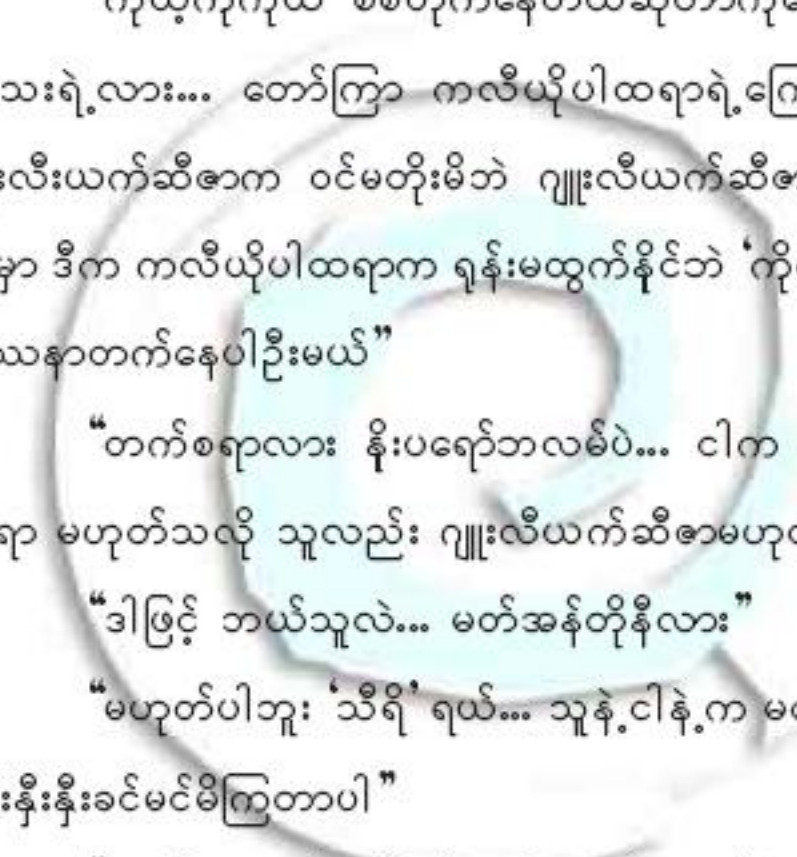
‘မိုးပြာ’ သူ့ကိုလက်လေးပြကာ ခြံထဲမှပြေးထွက်လာခဲ့မိ
ပါသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ လှိုက်လှဲစွာပျော်ရွှင်
နေမိပါတော့သည်။

www.foreverspace.com.mm

www.foreverspace.com.mm

“ဟင် ကိုကိုနိုးနေပြီ ဟုတ်လား... ဒေါ်လေး”

ခါတိုင်းအိပ်ယာထက်တွင် ပျင်းရိစွာမထဘဲ ဖိမ်ခံကာ အိပ်နေတတ်သူက ဝီရိယကြီးစွာထ အဝတ်အစားလဲကာ အလှပြင်နေ၍ ‘သီရိ’ က တအံ့တဩကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်လဲ ‘မိုးပြာ’ ”

“ဟို အိမ်”

“သွားလှချည်လား”

‘သီရိ’ က ‘မိုးပြာ’ ကိုမျက်မှောင်ကုပ်ကာကြည့်နေသည်။

“အခြေအနေ ကောင်းနေတာကိုး”

“ကိုယ့်ကိုကိုယ် စစ်တိုက်နေတယ်ဆိုတာကိုကော သတိရသေးရဲ့လား... တော်ကြာ ကလီယိုပါထရာရဲ့ကြော့ကွင်းမှာ ဂျူးလီယက်ဆီဇာက ဝင်မတိုးမိဘဲ ဂျူးလီယက်ဆီဇာရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဒီက ကလီယိုပါထရာက ရုန်းမထွက်နိုင်ဘဲ ‘ကိုနေရောင်’နဲ့ ပြဿနာတက်နေပါဦးမယ်”

“တက်စရာလား နိုးပရော်ဘလမ်ပဲ... ငါက ကလီယိုပါထရာ မဟုတ်သလို သူလည်း ဂျူးလီယက်ဆီဇာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူလဲ... မတ်အန်တိုနီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ‘သီရိ’ ရယ်... သူနဲ့ငါနဲ့က မနေ့ကမှရင်းရင်းနှီးနှီးခင်မင်မိကြတာပါ”

“ဘယ်လောက်ပဲခင်ခင် နင့်ရဲ့လမ်းဆုံးကို နင်သိတယ် မဟုတ်လား”

“အေးပါဟယ်”

‘မိုးပြာ’ စိတ်မပါလက်မပါ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။

စောစောပိုင်းက ပျော်နေမိတဲ့စိတ်တွေပင် ‘သီရိ’ ကြောင့် ဘယ်ကိုလွင့်ပြေးကုန်ပြီလည်းပင် မသိတော့အောင်ပါ။

မျက်နှာကဖွေးမွှေးနေသော သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားကို အညှို့...

“နင် သွားနေတုန်း ‘ကိုနေရောင်’ ဖုန်းဆက်လာရင် ငါ ဘာပြောလိုက်ရမလဲ”

“ငါ ပြန်ဆက်မယ်လို့သာပြောလိုက်ပါ”

မနေ့ညကလည်း ‘ကိုနေရောင်’ ဆက်ပါသေးသည်။ မကြာခင် လက်ထပ်ရတော့မယ့် ဇနီးလောင်းအတွက် အစစအရာ ရာ ပူပန်နေပုံပါ။

‘မိုးပြာ’ စိတ်ထဲမှာ ‘ကိုနေရောင်’ ရှိပါသည်။ တစ်နေ့ ‘မိုးပြာ’ လက်ထပ်လျှင် ‘ကိုနေရောင်’ ကိုပဲ လက်ထပ်မည်ဟု လည်း စိတ်ကူးထားပါသည်။

ယခုလောလောဆယ် ‘ကိုကောင်းကင်’ နဲ့ကိစ္စက မပြတ် သေးတာမို့...

“ကဲပါ ‘သီရိ’ ရယ်... ငါ သွားလိုက်ဦးမယ်”

ခုံဖိနပ်အစိမ်းလေးကိုစီးကာ တိုက်ထဲမှအထွက် ‘သီရိ’ ငေးကျန်နေရစ်ခဲ့မယ်ဆိုတာ လှည့်မကြည့်ဘဲလည်း သိနေမိပါ သည်။

“ဟုတ်ပဲ ‘ခရ’ ရယ်... ခါတိုင်း မနက်အစောကြီးမထဲတဲ့ လူက အခုတော့ ထလို”

“ဘာလဲ ‘ခရ’ ကို အကျိုးလျှော်ခိုင်းမလို့ စောင့်နေတာလား ဟင် ဒေါ်လေး”

“သိဘူးလေ... ‘ခရ’ လာရင် သူ့ဆီကိုလွှတ်လိုက်လို့ ဒေါ် လေးကို မှာထားတယ်... ‘ခရ’ အထဲသာဝင်သွားလိုက်”

‘မိုးပြာ’ ဧည့်ခန်းထဲကိုဝင်လာတော့ သူက ‘မိုးပြာ’ ကိုလုံး ဝလှည့်မကြည့်ပါ။ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို စိတ်ဝင်တစားငေး ကြည့်နေတာကြောင့် ‘မိုးပြာ’ အသံပေးလိုက်မိသည်။

“ကိုကို ‘ခရ’ ကိုခေါ်တယ်ဆို”

“ဪ ဟုတ်တယ် လာခဲ့”

ကိုကိုက ‘မိုးပြာ’ လက်ကိုဆွဲကာ ထမင်းစားခန်းတွင်းကို ခေါ်လာခဲ့သည်။

ချစ်လို့ပေးတာ”

‘မိုးပြာ’ သူ့ရှိရာကို မျက်လုံးလေးစွေအကြည့် သူက ပြုံးရင်းပြောသည်။

“မနေ့ကညက ဖော်ရိန်နာနှစ်ယောက် လာတယ်... ပန်းချီကားငါးချပ်ဝယ်သွားရင်း အလုပ်လည်းအပ်သွားလို့ ကိုကို ‘ခရ’ ကို မုန့်ဖိုးပေးတာပါ”

“ဟုတ်လား ကိုကိုအလုပ်တွေဖြစ်နေတာပေါ့... ဘာပုံများ အပ်သွားတာလဲ ဟင်”

“အင်း စမိုင်းလ်လင်းဖေ့စ်... အပြုံးမျက်နှာလို့ပြောသွားတာပဲ... ကိုကို အိုင်ဒီယာကိုစဉ်းစားနေတုန်းပဲ”

“သူတို့က ဘယ်တော့ပြန်လာဦးမှာလဲ ကိုကို”

“နှစ်လလောက်တော့ ကြာဦးမှာပါ”

“ကိုကို ခုလိုအောင်မြင်နေတာကို ကိုကိုမိဘတွေသာသိရင် အရမ်းဝမ်းသာကြမှာပဲနော်”

“ထင်ရတာပါပဲ”

‘ကောင်းကင်’ ဝါးတားတားဖြင့် ဖြေလိုက်မိသည်။

သူ့အဖို့ကတော့ ဒီလောက်လေးအောင်မြင်တာကို အောင်မြင်တာဟု မဆိုချင်ပါ။

သူ့မှာရည်ရွယ်ချက်တွေ အများကြီးရှိသေးသည်။

တစ်ကိုယ်တော် ပန်းချီပြပွဲတွေ ကျင်းပရဦးမည်။

ပန်းချီပညာရပ်ကို သည့်ထက်ပိုပြီး လေ့လာရပါဦးမည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင်ပြည်တွင်းတင်သာမက ပြည်ပကိုပါထွက်ကာ လေ့လာချင်သေးသည်။

သည်စိတ်တွေဖြင့် ‘ကောင်းကင်’ အနားမနေကြိုးစားနေ ဖြစ်တာဖြစ်ပါသည်။

သူသည်လိုကြိုးစားနေချိန်မှာ ‘ခရ’ ကိုတွေ့ရတာစိတ်ချမ်းသာသည်။

သူ့လိုပဲ ‘ခရ’ ကိုစိတ်ချမ်းသာစေချင်၍ ပိုက်ဆံပေးမိတာလည်းဖြစ်ပါသည်။

‘ခရ’ ဘက်ကတော့...

“ ‘ခရ’ မလိုချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်... ဒီပိုက်ဆံနဲ့ ‘ခရ’ နဲ့ မတန်ဘူးထင်လို့မယူတာပါ”

“ဘာမတန်စရာရှိလဲ ‘ခရ’ ရယ်... လူပဲကြိုးစားရင် ဒီ ထက် အဆအများကြီးရှိတဲ့ပိုက်ဆံကိုလည်း ရှာလို့ရနိုင်တာပဲ... ဘာလို့ အားငယ်စကားတွေပဲ ပြောနေရတာလဲ... ကဲ ‘ခရ’ အတွက်တစ်ခုခုဝယ်လာခဲ့မယ်... နေ့လည်ကျတော့ ‘ခရ’ ပြန်လာခဲ့ နော်”

‘မိုးပြာ’ ခေါင်းအညိတ် ကိုကိုက ‘မိုးပြာ’ ရဲ့ခေါင်းလေး ခပ်ဖွဖွပုတ်ကာ အိမ်တွင်းကို လျှောက်ဝင်သွားခဲ့ပါသည်။

‘မိုးပြာ’ တွေ့ရသမျှ ကိုကိုသည် မုန်းစရာပုံစံလုံးဝမရှိပါ။ မာန်မာနဆိုတာလည်း ကိုကို့မှာ မတွေ့ရပါ။

ဒါနဲ့များ ‘သီရိ’ က ကိုကို့ကို ဘာဖြစ်လို့စိတ်ဆိုးနေရတာ ပါလိမ့်။

နေ့လည်ဘက် တစ်ခေါက် ‘မိုးပြာ’ ကိုကိုတို့အိမ်သို့ပြန် အသွား ‘မိုးပြာ’ ကိုအသင့်စောင့်နေသော ကိုကို့ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

ကိုကို့့မျက်နှာကပြုံးချိုကာ ‘မိုးပြာ’ ကိုလှမ်းခေါ်သည်။

“လာ လာ... ကိုကို ‘ခရ’ ကိုစောင့်နေတာ... မလာရင်

‘ဒေါ်ငြိမ်း’ ကို ခေါ်ခိုင်းတော့မလို့။”

“ ‘ခရ’ လာမှာပေါ့ ကိုကိုရယ်... ဘာတွေလည်းဟင်” ကိုကို့့ရှေ့တွင် အိပ်တွေတစ်ပုံကြီးထပ်ထားတာတွေ့ရ သည်။

“ဖွင့်ကြည့်လေ” အိတ်တွေထဲတွင် အင်္ကျီတွေအပုံကြီး။

“များလှချည်လား ကိုကိုရယ်... ဒီလောက်အများကြီး ‘ခရ’ ဘာလုပ်ရမှာလဲ...”

“ဟ အဝတ်တွေဝယ်ပေးတာ ဝတ်စေချင်လို့ပေါ့ဝတ်လေ”

“ဟင် ‘ခရ’ က အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူပဲ ကိုကိုရယ်... ဒီ လောက်လည်းမလို့ပါဘူး”

“ကောင်းမလေးရဲ့ မှတ်ထား... လောကကြီးမှာမလိုဘူးဆို တာ မရှိဘူး... တစ်နေ့လို့လာလိမ့်မယ်... သိမ်းထား”

စကားဝါရောင်၊ ခရမ်းရောင်၊ စိမ်းပြာရောင် ဝတ်စုံလေး များက ‘မိုးပြာ’ ရဲ့လက်ထဲမှာ လှပလွန်းပါသည်။

ပြီးတော့ မန္တလေးဖိနပ်အဖြူရောင်လေးတစ်ရံ ပါသေး

သည်။

ထာဝစဉ် ခုံဖိနပ်လေးတွေသာ စီးနေရသူမို့ ဝယ်လာခဲ့လေ
ရောသလား ကိုကိုရယ်။

ရင်မှာကြည်နူးစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်ကအဝဲ...

“ဟောဗျာ မျက်ရည်ကဝဲရပြန်ပြီ... ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

“ဝမ်းသာလို့ပါ ကိုကိုရယ်”

ဟန်ဆောင်နေရတဲ့ဘဝမဟုတ်ဘဲ တကယ်သာဆိုဘယ်
လောက်များ ကောင်းလိုက်မယ့်အဖြစ်လဲနော်။

ကိုကို့ကို အားနာသလိုမျက်ဝန်းလေးဖြင့် အကြည့် ကိုကို
က လက်ကိုင်ပုဝါဖြူဖြူလေးကို ထုတ်ကာ ‘မိုးပြာ’ မျက်ဝန်းမှ
မျက်ရည်တို့ကို အသာသုတ်ပေးသည်။

“တိတ် တိတ် ဝမ်းသာတိုင်း မျက်ရည်ကျနေရင် ‘ခရ’
နောက် ဒို့ထက်မျက်ရည်ကျရဦးမှာ... ကိုကိုနောက်အများကြီး
ဝယ်ပေးဦးမှာ”

“ ‘ခရ’ မှာ ပြည့်စုံပါပြီ ကိုကိုရယ်”

ကိုကိုဝယ်ပေးထားတဲ့ အဝတ်လေးတွေကို ယုယကြင်နာ

စွာအပိုက် မျက်ဝန်းထဲမှာ ‘ကိုနေရောင်’ ရဲ့ ပြုံးချိုချိုမျက်နှာက
ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

‘ကိုနေရောင်’ ကွယ်ရာမှာ ‘မိုးပြာ’ ခုလို လုပ်ကြံဇာတ်
တွေဆင်နေတာကို ‘ကိုနေရောင်’ သိလျှင် ‘မိုးပြာ’ ကို ခွင့်လွှတ်ပုံ
မလား။

ခွင့်လွှတ်ပါ ‘ကိုနေရောင်’ ရယ်။

ရင်ထဲမှတွေးကာ ‘မိုးပြာ’ မျက်နှာလေးပျက်အသွား...

“ ‘ခရ’ ”

“ ရှင် ”

‘မိုးပြာ’ လန့်ဖြန့်ကာ ‘ကိုကောင်းကင်’ ကိုမော့ကြည့်လိုက်
မိသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကိုကို”

‘မိုးပြာ’ ပြုံးတော့ ကိုကိုပါ လိုက်ပြုံးရင်း...

“မနက်ဖြန် ကိုကို့မွေးနေ့... ဘုန်းကြီးငါးပါးဆွမ်းကပ်
မယ်... ‘ခရ’ လာခဲ့နော်... ပြီးတော့ အဲ့ဒီအဝတ်အစားတွေထဲက ‘ခရ’

ကြိုက်တာရွေးဝတ်လာခဲ့... လာလို့ရပါ့မလား”

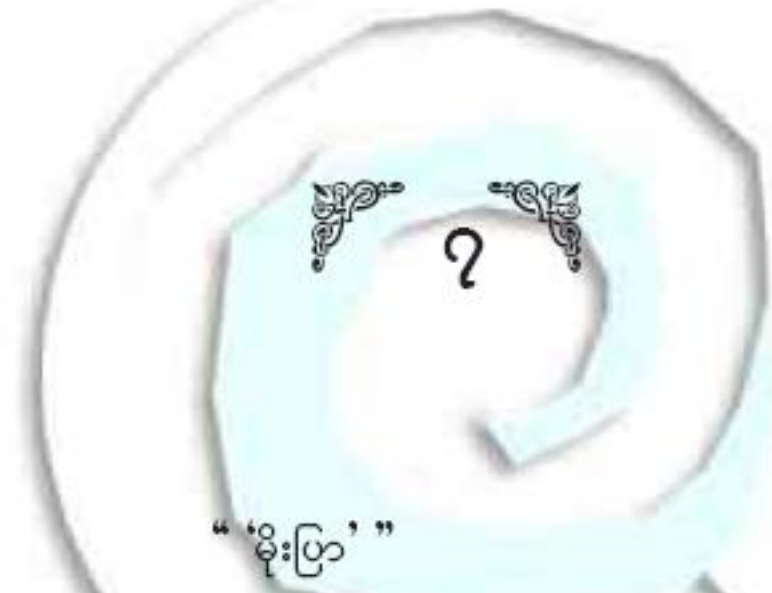
“မရလဲရအောင် လာခဲ့ရမှာပေါ့ ကိုကိုရယ်”

အိမ်ပြန်လာရာလမ်းတလျှောက်မှာတော့ ‘မိုးပြာ’ ရင်တွေ
ငြိမ်ငြိမ်လေးခုန်နေပါချေပြီ။

‘မိုးပြာ’ ဘာဖြစ်နေရတာလဲ။ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့နှလုံးသားကို ‘မိုး
ပြာ’ မယုံချင်တော့ပါ။

‘မိုးပြာ’ ဆိုတာ သူငယ်နှစ်စား မိန်းကလေးလည်းမဟုတ်။
ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ မပတ်သက်ဖူးတာလည်းမဟုတ်။
ဒါနဲ့တောင် ‘မိုးပြာ’ ရဲ့ရင်တွေ အချစ်ဦးနဲ့တွေ့ကာစလို
ဘာလို့များဗရမ်းဗတာ ခုန်နေရတာပါလိမ့်။

‘မိုးပြာ’ မရိုးတော့ဘူးထင်သည်။

ကိုယ့်အတွေးဖြင့်ကိုယ် ရှက်ရှက်ဖြင့်အိမ်ထဲကိုဝင်လာသော
‘မိုးပြာ’ အိမ်ပေါက်ဝမှလှမ်းအော်လိုက်တဲ့ ‘သီရိ’ ရဲ့အသံကြောင့်
နေရာမှာတုန့်ကနဲရပ်ကာ ‘သီရိ’ ကိုအလန့်တကြားလှမ်း ကြည့်
လိုက်မိသလို ရင်ပတ်မှာပိုက်ထားတဲ့အဝတ်ထုပ်ကိုလည်း တင်း
တင်း ကြပ်ကြပ်ပိုဖက်လိုက်မိသည်။

“ဘာတွေလဲ...”

“ဟို...”

စကားစရှာနေတုန်း အဝတ်ထုပ်က ‘သီရိ’ လက်ထဲကို လျင်မြန်စွာရောက်သွားကာ ‘သီရိ’ က ဖြန့်ကြည့်နေပါပြီ။

“ကြည့်စမ်း နင်တို့ကဒီအခြေအနေကိုတောင် ရောက် နေကြပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ‘သီရိ’ ရယ်... သူက ‘မိုးပြာ’ ကိုတကယ့် ညီမအရင်းလေးတစ်ယောက်လို ခင်တာပါ”

“လုပ်မနေနဲ့... ဒီလောက်လှတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို ညီမအရင်းလေးလိုခင်တယ်ဆိုတာ အလကားညာတာ... ငါတော့ နင့်ကိုသူ့စိတ်ဝင်စားနေပြီလို့ ထင်တာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ‘သီရိ’ ရယ်... သူက ရိုးရိုးပါ”

“အေးလေ ရိုးရိုးမရိုးရိုးတော့ အချိန်ကဆုံးဖြတ်သွားမှာပါ ငါနင့်ကိုစောင့်နေတာ... ‘ကိုနေရောင်’ ဖုန်းဆက်တာပြောမလို့ နင်ပြန်လာရင် သူ့ဆီကိုဆက်ပေးပါတဲ့”

‘မိုးပြာ’ ခေါင်းညိတ်ကာ အခန်းထဲကိုဝင်လာခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်ခြေထောက်ကို ကြမ်းပြင်နဲ့ထိတယ်လို့ပင် မထင်မိပါ။

‘မိုးပြာ’ ခေါင်းညိတ်ကာ အခန်းထဲကိုဝင်လာခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်ခြေထောက်ကို ကြမ်းပြင်နဲ့ထိတယ်လို့ပင် မထင်မိပါ။

လူကလေထဲမျောသလို ‘မိုးပြာ’ ရဲ့စိတ်တွေက လွင့်မျော နေလေသည်။

‘သီရိ’ ပြောသလိုပဲ သူ ‘မိုးပြာ’ ကိုစိတ်ဝင်စားနေပြီလား။

‘မိုးပြာ’ ကကော သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားလောက်တဲ့ အခြေအနေ ရှိနေလို့လား။

‘မိုးပြာ’ သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းအုံးအပေါ်အအိပ် စာရေး စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ ‘ကိုနေရောင်’ ရဲ့ခါတ်ပုံတွင်းမှ ‘ကိုနေရောင်’ ကအဖြိုးဖြင့် ‘မိုးပြာ’ ကိုကြည့်နေတာတွေ့ရပါသည်။

ထိုအကြည့်မှာလည်း စကားတွေကအပြည့်။

‘မိုးပြာ’ မမေ့ဖို့ကိုယ့်ခါတ်ပုံကို ထည့်ပေးလိုက်တယ်။အချိန် အားတာနဲ့ သတိရနေနော်တဲ့။

‘မိုးပြာ’ သတိရပါတယ် ‘ကိုနေရောင်’ ရယ်။ ခု ‘မိုးပြာ’ ပြန်လာတာကလည်း ‘သီရိ’ အတွက် လက်စားချေပေးယုံသက် သက်ပါ။

‘မိုးပြာ’ ကိုစိတ်ချပါ။

အတွေးများဖြင့် ရန်ကုန်ကိုဖုန်းလှမ်းအခေါ်...

“ ‘မိုးပြာ’ လား... ခုနကဘယ်သွားတာလဲ ”
 “ လမ်းထိပ်တင်ပါပဲ... ‘ကိုနေ’ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ”
 “ ဪကိုင်တို့ မင်္ဂလာပွဲအတွက်ပါ... မန္တလေးရောက်
 တုန်း ‘မိုးပြာ’ သဘောကျကြိုအပ်ခဲ့ရင် မကောင်းဘူးလား ”
 “ ‘ကိုနေ’ သဘောကကော ”
 “ ‘ကိုနေ’ က ‘မိုးပြာ’ သဘောပဲလေ... ဖေဖေတို့ မေမေတို့
 ကတော့ နှစ်ယောက်လုံးက အသားဖြူလို့ မင်္ဂလာအရောင်အဝါ
 ရောင်ကိုဝတ်စေချင်ကြတယ်... ‘မိုးပြာ’ သဘောကကော ”
 “ ပန်းနုရောင်လေးဝတ်ရင် ပိုလှမလားလို့... ခန်းမတစ်ခု
 လုံးလည်း နှင်းဆီပန်းပန်းနုရောင်တွေနဲ့ အလှဆင်မယ်လေ ”
 “ ကောင်းသားပဲ ‘ကိုနေ’... မေမေတို့ကိုပြောပြလိုက်မယ်
 လေ... တကယ်လို့မန္တလေးမှာ ချိတ်မှာဖို့ အခက်အခဲဖြစ်နေရင်
 အမရပူရမှာ ‘ကိုနေ’ သူငယ်ချင်းရဲ့မိဘများဆိုင်ရှိတယ်... ‘မိုးပြာ’
 သွားရင်သွားလိုက်ပါလား ”
 “ ‘ကိုနေ’ လိပ်စာပြောလေ ”
 စာရွက်တစ်ရွက်နဲ့ ဘောပင်ယူကာ မှတ်လိုက်မိသည်။

“ ပြန်ပြောပြမယ်နော် ‘ကိုနေ’... ‘ဦးသီလ’ ‘ဒေါ်ပန်းနု’ လွန်း
 ရှာကျော်ကြီးကြီးချိတ်လုပ်ငန်း အမရပူရမြို့ ဟုတ်ပြီလား ‘ကိုနေ’
 ”
 “ မေမေတို့ကလည်း အဲ့ဒီကပဲမှာမယ်ပြောတယ်... ကိုယ်
 လိုချင်တဲ့ဒီဇိုင်းကို ယက်ခိုင်းလို့ရတယ်... ‘မိုးပြာ’ သွားကြည့်
 ကြည့်ပါလား ”
 “ ဟုတ်ကဲ့ပါ ‘ကိုနေ’... ‘မိုးပြာ’ ဒီနေ့ပဲသွားလိုက်မယ်လေ
 ‘ကိုနေ’ ကောဘာမှာဦးမလဲ ”
 “ မမှာတော့ဘူး ‘မိုးပြာ’ သွားမယ်ဆိုရင် ‘ကိုနေ’ ဖုန်းကြို
 ဆက်ထားမယ်... ဟုတ်ပြီလား ”
 “ ဟုတ်ကဲ့ ”
 “ ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ... ‘ကိုနေ’ လွမ်းလှပြီ ”
 “ ‘ကိုနေ’ ကလည်း မန္တလေးရောက်တာတောင် ဘယ်
 လောက်မှမကြာသေးဘူး ”
 “ အင်းပေါ့လေ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့သူဆိုတော့ အမြဲတမ်းလွမ်းရ
 တာပါပဲ... ‘ကိုနေ’ ‘မိုးပြာ’ ပြန်လာမယ့်ရက်ကိုမျှော်နေမယ် ပြန်

လာမပွဲရက်ကို ဖုန်းကြိုဆက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကို”

“ဘုရားရေ”

‘မိုးပြာ’ သူ့ပါးစပ်ကိုယ်သူ လက်နှင့်အမြန်ပိတ်လိုက်ပေမယ့် နားပါးသော ‘ကိုနေ’ က ချက်ခြင်းလိုကြားသွားကာ ‘မိုးပြာ’ ကိုလှမ်းမေးပါသည်။

“ခုနက ‘မိုးပြာ’ ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ”

“ဟို ဟို”

‘မိုးပြာ’ ဆွံ့အနေဆဲ ‘ကိုနေ’ ဆီကရယ်သံထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“Rေနည်က သီချင်းဆိုတယ်... ကိုကိုခေါ်သံသိန်းဆုထက်ခင်တဲ့... တကယ်ပါ ‘မိုးပြာ’ ရယ်... ‘ကိုနေ’ နားဝင်ချိုလိုက်တာ... ‘မိုးပြာ’ ထပ်မခေါ်တော့ဘူးလားဟင်”

‘မိုးပြာ’ ဘက်က လုံးဝကိုငြိမ်သက်နေ၍...

“ကဲပါ နောက်မှခေါ်လည်း ‘ကိုနေ’ ကျေနပ်ပါတယ်...

good luck နော်... ဘိုင့်ဘိုင့်”

“ဘိုင့်ဘိုင့်”

ဖုန်းကိုချလိုက်ပေမယ့် ‘မိုးပြာ’ ရင်တွေခုန်နေမိဆဲပါ။

‘ကိုနေ’ နဲ့တွေ့ဆုံခိုက် ငြိမ်သက်နေတဲ့ သူမရဲ့နှလုံးသားတွေက သူ (ကိုကောင်းကင်) အကြောင်းစဉ်းစားမိတိုင်း ဘာလို့ များရင်ခုန်နှလုံးတွေတုန်နေရပါလိမ့်။

‘မိုးပြာ’ သူ့ကိုများ စိတ်ဝင်စားနေမိပြီလား။

မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ‘မိုးပြာ’ က မန္တလေးကပြန်တာနဲ့ ‘ကိုနေ’ နဲ့လက်ထပ်ရတော့မှာပဲ။

‘မိုးပြာ’ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာကလည်း အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဝင်စားတာပဲနေမှာပါလေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ‘မိုးပြာ’ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာပိုသေချာအောင် ဒီနေ့ပဲ အမရပူရသို့သွားဖို့ဆုံးဖြတ်ကာ ‘သီရိ’ ရှိရာထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ဒီနေ့ ‘မိုးပြာ’ အဲ့ဒီကိုသွားချင်လို့ ‘သီရိ’ လိုက်ပို့ပေးနိုင်မလား”

‘သီရိ’ က ‘မိုးပြာ’ လက်ထဲကလိပ်စာကိုလှမ်းကြည့်ပြီး

ခေါင်းညှိတ်သည်။

“သွားလေ ‘သီရိ’ လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့... ‘ကိုနေရောင်’ သွား ခိုင်းတာလား”

“ဟုတ်တယ် သူ့သူမေ့ချင်းရဲ့ မိဘတွေဆိုင်လို့ ပြောတာပဲ”

နေ့လည်ပိုင်းတွင် ‘မိုးပြာ’ တို့အပြင်ကိုထွက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ခေါင်းလျှော်ပြီးစဆံပင်ကောက်များကို နောက်ဘက်တွင် ခေါင်းစည်းလှလှဖြင့်စုချည်ကာ စိမ်းပြာရောင်တောက်တောက် ဝတ်စုံကိုဝတ်ထားသော ‘မိုးပြာ’ ရဲ့အလှက အံ့မခန်းစရာပါ။

ဘော်ငွေရောင်ပုလဲစစ်၊ ဆွဲကြိုးနားကပ်နဲ့ လက်ကောက်ကို ဝတ်ပြီး ထွက်လာချိန်မှာတော့ ‘သီရိ’ က အလန့်တကြားအော်တော့သည်။

“အောင်မယ်လေး ရန်ကုန်သူနဲ့ တွဲသွားရမှာတောင် လန့်လာပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့ကိုကြည့်မယ့်သူ မရှိမှာစိုးလို့”

“သိပ်ပို...”

“တကယ်ပါ ‘မိုးပြာ’ ရယ်... နင့်လိုဒီလောက်လှတဲ့မိန်းကလေးကို ‘ကိုကောင်းကင်’ စိတ်မဝင်စားရင် ဘယ်သူစိတ်ဝင်စားမှာလဲ”

“အဲ့ဒီတော့လည်း ငါတို့ကိစ္စအောင်မြင်တာပေါ့ဟဲ့”

“အပြောကြီးမနေနဲ့... မအောင်မြင်ဘဲရှုံးသွားမှဟတ်ကော့ကြီးဖြစ်နေမယ်”

“ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့ ရာဇဝင်မှာ ရှုံးတယ်ဆိုတာဘယ်တော့မှမရှိစေရဘူး”

‘မိုးပြာ’ ရင်လေးကိုကော့ပြောကာ ကားထဲကိုဝင်ထိုင်လိုက်ချိန် ကားဘေးနားက ဒေါ်လေးဖြတ်သွားတာကိုတွေ့လိုက်ရ၍ ‘နေကာ’ မျက်မှန်ကိုအမြန်ထုတ်တပ်လိုက်မိပါသည်။

ဒေါ်လေးက အလှကြီးလှကာ အပြောင်းလွဲကြီးပြောင်းလွဲနေသော ‘မိုးပြာ’ ကိုမှတ်မိလေသလား မမှတ်မိလေသလား ‘မိုးပြာ’ မခန့်မှန်းတတ်ပါ။

‘မိုးပြာ’ တို့ကားလေး သူမနားကဖြတ်သွားချိန်အထိ လည်ပင်းလေးလိမ်အောင် လှမ်းကြည့်နေရှာသည်။

ဒေါ်လေးရဲ့ပုံစံကိုကြည့်ရင်း ‘မိုးပြာ’ ချွေးတွေပြန်လာခဲ့မိသည်။

မတော်ဒေါ်လေးများ ‘မိုးပြာ’ ကိုမှတ်မိသွားခဲ့သော် မခက်ပါလား။

ဒါပေမဲ့ မှတ်မိမယ်လို့လည်းမထင်ပါ။

‘ခရ’ ပုံစံနဲ့ ‘မိုးပြာ’ ပုံစံနဲ့က အရမ်းကြီးကိုကွာခြားလွန်းလှပါသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန်အတွက် ‘မိုးပြာ’ ကြိုမစဉ်းစားချင်ပါ။ နောင်ခါလာနောင်ခါဈေးအဖြစ် ကြိုသလိုဖြေလိုက်ဖို့စဉ်းစားထားပြီးသားဖြစ်သည်။

နေ့ခင်းဘက်တွင် အမရပူရရှိ ‘ကိုနေရောင်’ ပြောလိုက်သောဆိုင်ကိုရောက်လာသည်။

မြို့လည်စည်ကားသောနေရာတွင် ဆိုင်ကိုဖွင့်ထားကာ ဆိုင်ရဲ့အနောက်ဘက် ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီးတွင် ရေနံဝနေသော

သစ်သားနှစ်ထပ်အိမ်ကြီးကို ဆောက်ထားသည်။

‘မိုးပြာ’ တို့အရောက် အသက်ငါးဆယ်ကျော် ဖြူဖြူခန့် ခန့်လူကြီးတစ်ဦးက ဆီးကြိုသည်။

“ ‘မောင်နေရောင်’ ဖုန်းကြိုဆက်ထားလို့ ဦးတို့စောင့်နေကြတာ ”

“ဦးက ‘ဦးသီလ’ ပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်... ‘မောင်နေရောင်’ မိဘများနဲ့ဦးတို့နဲ့က ငယ်ငယ်လေးတည်းကမိတ်ဆွေတွေပါ... လိုအပ်တာရှိရင် အားမနာတမ်းပြောပါ”

ထိုအချိန် ဆိုင်နောက်ဘက်ခန်းတွင်းမှ အသားဖြူဖြူမျက်လုံးမျက်ဖန်လှလှဖြင့် အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ထပ်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“သမီးက ‘မိုးပြာလွင်’ မှတ်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အန်တီက ‘မပန်းနု’ ပါ ‘မောင်နေရောင်’ ဖုန်းဆက်ထားလို့ အန်တီတို့မနက်တည်းကမျှော်နေကြတာ...ရောက်တုန်းအေး

အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ကွယ်... အိမ်ဘက်ကိုလိုက်ခဲ့ကြပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးတို့ အေးအေးဆေးဆေးကြည့်ကြပါ”
ဆိုင်နောက်ဘက်မှတစ်ဆင့် အိမ်မကြီးရှိရာကိုကူးခဲ့ကြသည်။

သရက်ပင်၊ မန်ကျည်းပင်နှင့်တမာပင်များအုပ်ဆိုင်းဆိုင်းရှိနေသော ခြံကြီးကအေးမြလှပါသည်။

ခြံလည်ရှိနှစ်ထပ်အိမ်ကြီးက ဝိုလို့ပင်အေးမြလှတာမို့ ကြမ်းများပြောင်လက်နေအောင်တိုက်ထားသော အပေါ်ထပ်တွင် အထိုင် ‘ဒေါ်ပန်းနု’ က ‘မိုးပြာ’ ကိုကြည့်ကာသဘောကျသလို ပြုံးသည်။

“အင်း ဒါကြောင့်လည်း ‘မောင်နေရောင့်’ အသံကအရမ်းကိုရွှင်နေတာကိုး... သမီးကလှလိုက်တာ”

“အဲ့ဒါကြောင့်လည်း ‘သီရိ’ စိတ်ညစ်နေရတာပေါ့ဒေါ်လေးရဲ့... ‘မိုးပြာ’ နဲ့အတူသွားရင် ‘သီရိ’ လာဘ်ပိတ်ပြီ”

“မပိတ်ပါဘူး သမီးရယ်... သမီးကလည်း ညိုချောလေးပါပဲ... သမီးမှာရည်ရွယ်ထားတဲ့လူမရှိရင် သားနဲ့ပေးစားမယ် လေ”

‘ဒေါ်ပန်းနု’ စကားကြောင့် ‘မိုးပြာ’ နဲ့ ‘သီရိ’ သဘောကျစွာရယ်လိုက်မိသည်။

“ဒေါ်လေးသားကချောလို့လား... ‘သီရိ’ က အရုပ်ဆိုးရင်ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အံ့မယ်လေး ချောမှချော... ကြည့်ကြည့်ပါဦး”

ချိတ်လုံချည်လာကြည့်တာ လုံချည်ပြတဲ့စခန်းမရောက်ဘဲ ပေါက်ကရစကားတွေဖြင့် ရယ်သံတွေဆူညံနေရလေသည်။

“အံ့မယ်လေး မကြည့်ပါရစေနဲ့ ဒေါ်လေးရယ်... ကြည့်ပြီးလို့ကြိုက်သွားရင် ဒေါ်လေး တကယ်ပေးစားမှာမို့လား”

“ပေးစားမှာပေါ့ကွယ်... ဒေါ်လေးက သားကိုမိန်းမနဲ့ကလေးနဲ့ အတည်တကျဖြစ်စေချင်ပြီ... ခုတော့ သူ့ကြောင့်လေ”

ပြောရင်း ဒေါ်လေးက အိမ်ရှေ့ဘက်ကိုမေးဝေါ့ပြတာကြောင့်လှမ်းအကြည့် အလုပ်သမားတွေကို ညွှန်ကြားနေသော ‘ဦးသီလ’ ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဦးက ဘာဖြစ်လို့လည်း ဒေါ်လေး”

“သားကိုအိမ်ပေါ်က နှင်ထုတ်ထားတယ်လေ”

“ဟင် ဒါဆို ဒေါ်လေးသားက ဒီမှာမရှိဘူးပေါ့”

“ဒါပေါ့ သားမိန်းမယူပြီးအိမ်ပေါ်တက်လာရင် သူ့အဖေ ကလက်မခံဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ... ဒါကြောင့် ဒေါ်လေးကမိန်းမ ပေးစားချင်နေတာ... ‘အပု’ ညည်းကိုလေးခါတ်ပုံသွားယူလာစမ်း”

အနားကမိန်းကလေးကို လှမ်းခိုင်းလိုက်၍ ကောင်မလေး က ရိုက်ချိုးစွာထွက်သွားသည်။

“ ‘မိညို’ က ညည်းမမတွေကြည့်ဖို့ နောက်ဆုံးပေါ်လွန်း ရာကျော်ချိတ်အုပ်တွေ သွားယူလာခဲ့... ‘အေးစန်း’ က လက်ဘက် အုပ်နဲ့ ရေခွေးကြမ်းယူလာ”

စကားလည်းပြောရင်း စနစ်တကျလည်းစီစဉ်ညွှန်ကြား နေသော ဒေါ်လေးပုံစံက သွက်လက်ချက်ချာသည်နဲ့ အမျှချစ်စ ရာလည်း ကောင်းလှပါသည်။

“သမီးကအသားဖြူတော့ ဘယ်အရောင်နဲ့ မဆိုလိုက်မှာပါ ‘မောင်နေရောင်’ က ပြောပါတယ်... သမီးသဘောအတိုင်းပါပဲ တဲ့... ဒီကအဆင်တွေမကြိုက်လည်း ဒီဇိုင်းပေးခဲ့ရင် ဒေါ်လေးတို့”

အမြန်ဆုံးယက်ပေးမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေး”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ပွေ့ပိုက်လာသော ချိတ်လုံချည် တွေကို လှမ်းကြည့်ရင်းမှ ‘မိုးပြာ’ ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။

ချိတ်လုံချည်တွေအားလုံးက နောက်ဆုံးပေါ်အဆင်ဆန်း တွေမို့ လှပပါသည်။ ဒါပေမဲ့သူများနဲ့ မတူချင်တာကြောင့် အဖြူ ပေါ်တွင်ပန်းရောင်ပိုးခြည်ဖြင့် နှင်းဆီပန်းပုံဒီဇိုင်း ရွေးအပ်လိုက် သည်။

‘ကိုနေရောင်’ အတွက်လည်း ပန်းရောင်နုနုပိုးချိတ်ကိုပင် ရွေးအပ်လိုက်သည်။

‘ကိုနေရောင်’ ရဲ့အသားဖြူဖြူနဲ့ လိုက်ဖက်မှာပါ။

‘ကိုနေရောင်’ အကြောင်းတွေးမိတော့ ‘ကိုကောင်းကင်’ ကို သတိရမိသည်။

သူကော ‘မိုးပြာ’ ကိုသတိရနေမှာလား။

‘မိုးပြာ’ တွေးနေဆဲ ‘အပု’ ဆိုတဲ့ကောင်မလေးဧည့်ခန်းထဲ ကို ပြန်ရောက်လာကာ ဒေါ်လေးကို ခါတ်ပုံတစ်ပုံလှမ်းပေးတာ

တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒါ ဒေါ်လေးရဲ့သားပုံလေ... အခုဆို သားအိမ်ကနေဆင်းသွားတာ ငါးနှစ်လောက်တောင်ရှိနေပြီ”

‘သီရိ’ နှင့် ‘မိုးပြာ’ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်အမိပွယ်ပါစွာ ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ခါတ်ပုံထဲက မရယ်မပြုံးစိုက်ကြည့်နေသူက ‘မိုးပြာ’ တို့မျှော်လင့်မထားတဲ့ ‘ကိုကောင်းကင်’ ရယ်ပါ။

သူက ‘ကိုနေရောင်’ သူငယ်ချင်းတဲ့လား။

“သူက အိမ်ကဘာလို့ ဆင်းသွားခဲ့တာလဲ”

‘သီရိ’ က မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ မေးနေလေသည်။

“ဒီမိဘလုပ်ငန်းကို သူကဝါသနာမပါဘူးလေ... သူဝါသနာပါတဲ့အလုပ်ကိုလည်း သူ့အဖေကအထင်မကြီးတာနဲ့ စကားများကြရင်း အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားခဲ့တာ”

“ခု သူက ဘယ်မှာလည်း ဒေါ်လေး”

‘သီရိ’ အမေးကို ဒေါ်လေးက စိတ်မကောင်းသလိုဖြေသည်။

“မန္တလေးမှာပါပဲ... ဒေါ်လေးတို့ပိုင်တဲ့ ခြံလေးတစ်ခြံမှာပဲနေတယ်”

“ဒီကိုမလာဘူးလား”

“သူ့လုပ်ငန်းအောင်မြင်မှ လာမယ်လို့ပြောတာပါပဲကွယ်”

“သူ့လုပ်ငန်းက ဘာလုပ်ငန်းမို့လို့လည်း ဒေါ်လေးရယ်”

“ပန်းချီဆွဲတယ်ပြောတာပါပဲ... သမီးတို့သိတဲ့အတိုင်း ပန်းချီဆရာဆို ချမ်းသာတဲ့လူဘယ်မှာရှိလို့လဲ”

“ရှေးအရင်ခေတ်ကတော့ ဒေါ်လေးတို့ပြောသလိုပါပဲ ခုခေတ်မှာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဒေါ်လာသန်းချီရနေတာဆိုတော့ ပန်းချီဆရာတွေ အတော်လေးကို ကြီးပွားနေကြပါပြီ”

‘သီရိ’ အပြောကို ဒေါ်လေးက သက်ပြင်းချသည်။

“အင်း ကြီးပွားမှပါပဲကွယ် ဒေါ်လေးလည်းသားနဲ့ အဆင်ပြေချင်နေပါပြီ... ကိုယ့်ရှိတာမှ ဒီသားလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာခုတော့ တစ်ကွဲတပြားစီနေနေရတယ်”

“မန္တလေးတင်ပဲ ဒေါ်လေးရယ်... သွားတွေ့လို့ရသားပဲ”

“သူ့အဖေလေ... ဒေါ်လေးကို လုံးဝပေးမလွှတ်ဘူး”

“ကိုနေရောင်’ ကော ဒီအကြောင်းတွေသိလား ဒေါ်လေး”

“သိတာပေါ့ကွယ်... ‘မောင်နေရောင်’ မိဘများနဲ့ ဒေါ်လေး တို့နဲ့က ဒီလောက်ရင်းနှီးတာ”

“ ‘ကိုနေရောင်’ ကို ဖျောင်းဖျက်ကြည့်ခိုင်းပါလား”

“သားကခေါင်းမာတယ် သမီးရဲ့... သားကခေါင်းမာသလို သူ့အဖေကလည်း တဇွတ်ထိုးသမားဆိုတော့ ဒေါ်လေးပဲစိတ် ဆင်းရဲနေရတာပေါ့ကွယ်”

ပြောရင်းဒေါ်လေးက စိမ့်ထွက်လာတဲ့ မျက်ရည်များကို အင်္ကျီလက်နားစဖြင့် သုတ်နေပါ၍ ‘သီရိ’ စလိုက်သည်။

“ဒါဆို ‘သီရိ’ ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလည်း ဒေါ်လေးရဲ့”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ဒေါ်လေးသားမရှိဘဲ ဒေါ်လေးကို ဘယ်လိုယောက္ခမ တော် ရမှာလဲ”

“လွယ်ပါတယ် သမီးရယ်... သမီးခါတ်ပုံသားဆီကိုပို့ပေး မယ်လေ”

“သူက မကြိုက်ရင်ကော ဒေါ်လေးရဲ့”

“အင်းဒါလည်းဟုတ်တာပဲ... သားကခေါင်းမာတယ်သ မီးရဲ့”

“ ‘မိုးပြာ’ ဆိုရင်တော့ သူကကြိုက်ချင်ကြိုက်မှာနော် ဒေါ် လေး”

“မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ်... သားအသည်းကွဲနေပါ့မယ်” ထိုနေ့ကညနေစောင်းမှ အမရပူရက ပြန်ဖြစ်သည်။ အိမ်ကိုသာပြန်ရောက်လာပေမယ့် သူ့မေမေရဲ့စကားသံ က နားထဲကလုံးဝမထွက်ပါ။

‘မိုးပြာ’ ကြောင့် သူ့အသည်းကွဲမှာတဲ့လား။

‘မိုးပြာ’ စမ်းကြည့်ချင်ပါသည်။

“အံ့ဒါရန်ကုန်ကနည့်သည်... ‘မမသီရိ’ တို့အမျိုးလို၊ ပြောတာပဲ... ‘ခရ’ နဲ့တခြားစီပါပဲ ဒေါ်လေးရယ်... မမ ‘မိုးပြာ’ ကြားသွားလို့ ‘ခရ’ ခေါင်းကိုခေါက်နေပါဦးမယ်”

‘မိုးပြာ’ ခေါင်းလေးပုကာပြောတော့ ဒေါ်လေးက ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

“အင်း ဒေါ်လေးလည်းထင်တော့ထင်ပါတယ်...ဒါကြောင့် ‘ကောင်း’ ကိုတောင် ပြောမပြခဲ့ဘူး”

“ပြောပြလည်း ကိုကိုကယုံမယ်မထင်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ် ‘ခရ’ က ဒီလောက်စုတ်ပြတ်နေတဲ့ဥစ္စာ... ‘မမမိုးပြာလွင်’ ကဘွဲ့ ရပညာတတ်သူဌေးသမီး ဒေါ်လေးရဲ့... ‘ခရ’ သာ ‘မမသီရိ’ တို့ခေါ်ထားလို့ ဒီရောက်လာရတာ နင်မို့ဆိုရွာမှာဒီလိုပဲ နေနေရ မှာ”

“အေးပါ ‘ခရ’ ရယ်... ဒေါ်လေးနားလည်ပါတယ် ‘ခရ’ တို့ရွာကဘယ်နားမှာလဲ”

“ငပလီရှိပါရောလား သံတွဲနားကပင်လယ်ကမ်းစပ်လေ အဲဒီနားကရွာလေးမှာ ‘ခရ’ ကိုမွေးခဲ့တာ”

“ဒေါ်လေးမရောက်ဖူးပေမယ့် ကြာဖူးပါတယ်... ”

“ဒီလောက်ဝေးတဲ့ရွာက မိန်းကလေးက ရန်ကုန်ကသူ ဌေးသမီးနဲ့အတူခံရတယ်ဆိုတာ ဂုဏ်ယူစရာပဲနော် ဒေါ်လေး”

“သူဌေးသမီးလည်းလူ ဆင်းရဲသားလည်းလူပါပဲကလေး ရယ်... ကိုယ့်ကိုကိုယ်ဒီလောက် နှိမ့်ချစရာမလိုပါဘူး... ‘ကောင်း’ က အဲဒီလိုခွဲခြားတဲ့စိတ်မျိုးလုံးဝမရှိဘူး”

“တကယ်လား ဒေါ်လေး”

“ဪ ဒေါ်လေးညာရမှာလား”

“ ‘ခရ’ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဒေါ်လေးရယ်”

“ ‘ခရ’ ဒီလိုလှလှပပလေးဝတ်စားလာတာ ‘ကောင်း’ မြင် ရင်အရမ်းဝမ်းသာမှာ”

ဒေါ်လေးစကားကြားမှ ဘေးဘီကိုဝှေ့ဝဲကြည့်လိုက်မိ၏။

“ကိုကိုက ဘယ်သွားလို့လည်း ဒေါ်လေးရဲ့”

“ဘုန်းကြီးသွားပင့်နေတယ်လေ... ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း လာပါပြီတော်”

‘မိုးပြာ’ ကြည့်နေဆဲ ကိုကို့ရဲ့လီမိတက်ကားအဖြူလေး

အိမ်ရှေ့ကိုထိုးစိုက်လာပါသည်။

“ကိုကို...”

‘မိုးပြာ’ နှုတ်မှတီးတိုးရေရွတ်ရင်း မျက်ဝန်းများကကိုကို ကိုမျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သည်နေ့မှကိုကိုကလည်းခါတိုင်းထက်ကို ချောမောမွန် ရည်နေရလေသည်။

‘မိုးပြာ’ နဲ့ဆင်တူစကားဝါရောင် ချည်ချောလုံချည်ကို တိုက်ပုံအဖြူထပ်ဝတ်ထား၍ ကိုကိုပုံစံကနုနယ်ကာ လူငယ်လေး တစ်ယောက်လို သပ်ရပ်မွန်ရည်နေပါသည်။

ဒေါ်လေးကိုဝိုင်းကူနေတဲ့ ‘မိုးပြာ’ အနားကိုကပ်ကာ ဒေါ် လေးက တီးတိုးပြောသည်။

“ဒီနေ့ဟာ ‘ကောင်း’ မွေးနေ့ထက် မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးတဲ့ နေ့လေးဖြစ်လိုက်ပါတော့...”

“ဒေါ်လေးကလည်း...”

‘မိုးပြာ’ ရှက်ရှက်ဖြင့်ခေါင်းကိုအငုံ့ အိမ်ထဲဝင်လာတဲ့ကိုကို က ‘မိုးပြာ’ ကိုမြင်သွားကာ မျက်ခုံးလေးတွန့်ရင်း လှမ်းကြည့်

နေလေသည်။

သည်အကြည့်က အံ့ဩတဲ့အကြည့်...

မယုံကြည်နိုင်တဲ့အကြည့်။

တကယ်ပဲဖြစ်လိုက်ပါတော့လား ကိုကိုရယ်။

ခုတော့ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့အဖြစ်က ဆုပ်လည်းဆူးစားလည်းရူး ရတော့မယ့်အဖြစ်ပါ။

‘မိုးပြာ’ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟင်။

‘မိုးပြာ’ တွေဝေစွာထိုင်နေဆဲ ကိုကို ‘မိုးပြာ’ အနားကို ရောက်လာကာ တီးတိုးလာပြောလေသည်။

“ကိုကိုမျက်စေ့များမှားနေတာလား... ဒီကနာမည်ကဘယ် လိုခေါ်လည်းဟင်”

“ ‘ခရ’ ”

“ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ တွေ့ရတတ်တဲ့ ‘ခရ’ မျိုးလား”

“ဟုတ်”

“ ‘ခရ’ ကိုဘာလုပ်ရလည်းဟင်”

“လည်ပင်းမှာလည်းဆွဲတယ်... တချို့ကလည်းအလှဆင်

တဲ့အရုပ်လေးတွေလုပ်ကြတယ်”

“ကိုကိုကော ဘာလုပ်ရရင်ကောင်းမလဲ”

“ဘယ်သိမလဲ ကိုကိုရဲ့”

“လည်ပင်းမှာဆွဲရင်ရှုမှာ... အရုပ်လုပ်ရအောင်လည်း ကိုကိုက ကလေးမဟုတ်ဘူး... ဒီတော့ ရှင်းပစ်လိုက်တာပဲ မကောင်းဘူးလား”

ခပ်တည်တည်ပြောနေတဲ့ ကိုကို့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းအားငယ်စွာပြောလိုက်မိပါသည်။

“သိပါတယ် ကိုကို ‘ခရ’ ကိုတန်ဘိုးမထားဘူးဆိုတာ ‘ခရ’ ကသာ ကိုကို့ကိုခင်တွယ်နေတာပါ”

“ဟောဗျာ”

ပြောရင်း ‘မိုးပြာ’ ငိုရှိုက်လိုက်တာကြောင့် ကိုကို့မျက်လုံး ပြူးသွားရပါသည်။

“ကိုကိုကစတာလေ ‘ခရ’ ”

“မစလည်း ကိုကို ‘ခရ’ ကိုတန်ဘိုးမထားဘူးဆိုတာ ‘ခရ’ သိပြီးသားပါ”

“ ‘ခရ’ ကလည်းကွာ... တန်ဘိုးထားလို့တောင် ကိုကို့ ခွေးနေ့မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှမဖိတ်ဘဲ ‘ခရ’ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ဖိတ်တဲ့ဥစ္စာ... တိတ်တိတ် ကိုကိုကချစ်လို့စတဲ့ဟာ... ဒီတစ်ခါငိုလို့နှပ်ထွက်ရင်တော့ အရမ်းမပစ်နဲ့နော်”

“ဘာလဲ”

“တော်ကြာပါးမှာကပ်နေရင် လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့ပေးသုတ်မှာမဟုတ်ဘူး... နှုတ်ခမ်းနဲ့သုတ်ပေးရမှာ”

“ကိုကိုနော် ကဲ ကဲ”

‘မိုးပြာ’ စိတ်တိုတိုနဲ့ ကိုကို့ပေါင်ကိုဆွဲကုတ်တော့ ကိုကိုက အားရပါးရရယ်ကာ ‘မိုးပြာ’ ၏လက်ကလေးတွေကို ကြင်နာစွာ ဖမ်းချုပ်ထားလေသည်။

နွေးထွေးနူးညံ့သော ကိုကို့ရဲ့လက်တွေကြားမှာရောက်နေသော ‘မိုးပြာ’ ရဲ့လက်ကလေးတွေက အေးစက်နေ၍...

“ကြည့်စမ်း လက်ကလေးတွေအေးစက်နေတာပဲ ‘ခရ’ ဘာလုပ်ထားလဲ”

“ခုနက ပန်းကန်တွေဆေးနေတယ် ‘ကောင်း’ ရေ...”

မလုပ်ပါနဲ့လို့ပြောတာလည်းမရဘူး”

“တော်တော့ တော်တော့ ‘ခရ’ ဘာမှမလုပ်နဲ့တော့”

တရုတ်ဆိုင်ကမှာကား ကပ်သည်မို့ ဘာမှမပင်ပန်းဘဲ

ကိုကို့အလှူကပြီးသွားခဲ့ပါသည်။

အလှူပြီးသွား၍ စိတ်လက်ပေါ့ပါးတဲ့ပုံစံဖြင့် ကိုကို့
မျက်နှာက ပြုံးပျော်နေကာ ‘မိုးပြာ’ ကိုစကားတွေလှမ်းပြော နေ
သည်။

“နှစ်တိုင်း ကိုကို့ဒီလိုပဲလုပ်တယ်... အိမ်မှာမလုပ်ချင်ရင်
ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ မယ်သီလရင်ကျောင်းတွေကို အလှူသွား
ထည့်လိုက်တယ်”

“ကိုကို့မိဘတွေသာရှိရင် ပျော်ကြမှာပဲနော်”

‘မိုးပြာ’ စကားကြောင့် ကိုကို့မျက်နှာကတည်ကာ တင်းသွားပြီးနောက်...

“အင်း ကိုကိုလည်းမိဘတွေနဲ့ပျော်ချင်ပါတယ် ဒါပေမဲ့” မအောင်မြင်သေးခင် ‘ကောင်းကင်’ ဘယ်သူနဲ့မှမတွေ့ချင်သေးပါ။

အောင်မြင်လာတဲ့အချိန်ကျလျှင် ဖေဖေသူ့ကိုမောင်းချလည်း သူသွားပြီးကန်တော့ဖို့ စီစဉ်ထားပြီးသားပါ။

ခုချိန်မှာတော့ သူ့ဘဝကိုသူတစ်ယောက်တည်း တည်ဆောက်ဖို့ ကြိုးစာနေတုန်းမို့ သူ့အလုပ်ကိုပိုလုပ်ဖြစ်သည်။

ခုနောက်ပိုင်း သူ့ပန်းချီကားတွေ အများကြီးပိုဆွဲဖြစ်သည်။

သူ့နာမည်လည်း အထိုက်အလျောက် ပိုထင်ပေါ်လာသည်။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ‘နေရောင်’ က ရန်ကုန်ကိုပြောင်းလာခဲ့ဖို့ခေါ်သော်လည်း သူ မန္တလေးကိုမခွဲချင်သေးပါ။

မန္တလေးရဲ့ပန်းချီတွေကို ဆွဲလို့မကုန်နိုင်သေးပါ။

ဒါပေမဲ့တစ်နေ့နေ့မှာတော့ သူ ရန်ကုန်ကို ကူးကိုကူးရမည်။

အတွေးများကိုလက်စသတ်ကာ ‘ခရ’ ကိုလှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ထူးထူးခြားခြား ဒီနှစ်တော့ဧည့်သည်တစ်ယောက် တိုးတယ်”

‘ခရ’ က ဧည့်သည်လား ကိုကို့ရဲ့ဟု လွှတ်ကနဲပြောမည်ပြုပြီးမှ ‘မိုးပြာ’ သူ့ပါးစပ်ကိုသူပိတ်လိုက်မိသည်။

ဟုတ်တယ် သူမ ဧည့်သည်ပါပဲ။

လာပြီး ပြန်သွားရမယ့်သူပါ။

ရိုးရိုးလာသူမဟုတ်ဘဲ ကိုကို့အသည်းကိုနှုတ်ယူသွားမယ့်လူကို ကိုကိုကနှင်မချယုံမက ကျေနပ်ကြည်ဖြူစွာလက်ခံနေတော့ ‘မိုးပြာ’ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယူကြီးမရဖြစ်မိပါသည်။

တကယ်တော့ ကိုကို ‘မိုးပြာ’ ကို နှင်ချပစ်သင့်သည်။

အရေးတယူမလုပ်ဘဲ အော်ထုတ်ပစ်သင့်သည်။

ခုတော့ အရာရာကို ကျေနပ်ကြည်ဖြူယုံကြည်နေတာပဲ

လာ: ကိုကိုရယ်။

ဘုန်းကြီးတွေပြန်ကြွပြီးလို့ ပြန်လာတော့ ကိုကိုက ‘မိုးပြာ’ နားကိုလျှောက်လာကာ ပြုံးရင်း မေးသည်။

“ ‘ခရ’ ဆာပြီလား”

“မဆာသေးပါဘူး ကိုကို”

“ကိုကိုတော့ဆာနေပြီ... ဒေါ်လေး ‘ကောင်း’ တို့အတွက် ပြင်ပြီးပြီလား”

“အသင့်ပဲ ‘ကောင်း’ ရေ”

“ဒေါ်လေးကောလာလေ တစ်ခါတည်းစားလိုက်ပါလား”

“စားကြ စားကြ ဒေါ်လေးသိမ်းရဆည်းရဦးမယ်”

ဒေါ်လေးမပါသော ထမင်းပွဲတွင် ကိုကိုနှင့် ‘မိုးပြာ’ နှစ်ယောက်တည်း။

ကိုကိုက ‘မိုးပြာ’ ပန်းကန်ထဲကိုဟင်းတွေထည့်ပေးရင်းမှ မေးသည်။

“ ‘ခရ’ ပြီးရင် မပြန်သေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လို့လည်း ကိုကို”

“ ‘ခရ’ ကို ကိုကိုပန်းချီခန်းကိုပြမလို့...”

‘မိုးပြာ’ ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ကနဲနေအောင် ဝမ်းသာသွားရပါသည်။

သူ့အိမ်ကိုစရောက်သည်မှ ခုအချိန်အထိ ပန်းချီခန်းထဲကို လုံးဝမရောက်ဘူးသေးတာမို့ ‘မိုးပြာ’ အရမ်းကိုရောက်ဖူးချင်နေတာပါ။

အခု ‘မိုးပြာ’ ဆန္ဒပြည့်ဝတော့မည်။

“ရပါတယ် ကိုကို... ဒီနေ့ ‘မမသီရိ’ တို့အိမ်မှာ မရှိကြဘူး... စစ်ကိုင်းဘက်သွားကြတယ်”

“ဟုတ်လား”

မုသားကိုအရည်ကျိုကာ သောက်ခဲ့ပြီးပြီမို့ ‘မိုးပြာ’ ကိုကိုကို ဆက်လိမ်ရပြန်သည်။

“ဒါဆို အတော်ပဲ ‘ခရ’ လာ”

“ရေသောက်ဦးလေ ကိုကို”

‘မိုးပြာ’ လှမ်းပေးသောရေခွက်ကို ကိုကိုကသောက်ရင်း ပြုံးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ပြုံးတာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး... ”

ဒါပေမဲ့ ကိုကို့မျက်နှာက အမိပွါယ်ပါပါပြုံးနေတာ
ကြောင့်...

“ပြောလေ ကိုကို ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သတိရမိလို့ပါ”

“မိန်းမဟုတ်လား... ဘယ်ကမိန်းမလည်း”

“ရာဇဝင်ထဲက”

“ကိုကိုနဲ့ ရာဇဝင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်များဆိုင်နေမလားလို့ပါ”

“ကိုကိုရာ... ‘ခရ’ တော့စိတ်မရှည်တော့ပါဘူး... ”

‘ခရ’ ကစိတ်တိုသလိုလေးအော်တော့ ကိုကိုကပြုံးကာ ထ
မင်းစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လေသည်။

“မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရေတစ်မူတ်ကြောင့် ယောက်ျားတစ်
ယောက် အသက်စွန့်သွားခဲ့ဖူးတယ်လေ”

“ဘာလဲ ‘မအိုဇာ’ ရဲ့ကွမ်းတစ်ယာရေတစ်မူတ်ကြောင့်

ဗျတ်ဝိအသက်စွန့်သွားခဲ့တာကို ကိုကို ပြောချင်တာလား”

“ဟာ ဒီအကြောင်းတွေကို ‘ခရ’ သိနေတာလား”

မြန်မာရာဇဝင်ကို ‘မိုးပြာ’ စိတ်ဝင်စားပါသည်။ အထူးသ
ဖြင့် ဗျတ်ဝိဗျတ္တအကြောင်းကို ‘မိုးပြာ’ သိထားသည်။

‘မိုးပြာ’ ကြောင့်ကိုကို မသေစေရပါဘူး ကိုကိုရယ်။

သည်အကြည့်ဖြင့်ကိုကို့ကို လှမ်းအကြည့် ကိုကိုကနေ
ရာကထရင်း ‘မိုးပြာ’ ရဲ့မျက်ဝန်းတွေကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

ကိုကို့ရဲ့အကြည့်နွေးနွေးကို တန်ပြန်ကြည့်ဖို့စိတ်ကူးမိ
ပေမယ့် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ‘မိုးပြာ’ရင်ခုန်သံမြန်နေမိလေသည်။

သည်ထက်ပိုကြာလျှင် နေရာတွင်ပင် ညွတ်ခွေကာကျ
သွားနိုင်တာမို့ ခေါင်းကိုအင့် ကိုကိုသည် ‘မိုးပြာ’ ရှေ့ကလျင်
မြန်စွာထွက်ခွာသွားပါသည်။

www.foreverspace.com.mm

မြင့်မားသောအရပ်၊ ကျစ်လစ်သောကိုယ်ခန္ဓာ နှင့်ကိုကိုသည် အနီးကပ်ပေါင်းကြည့်မှ မာန်မာနကင်းစင်သောလူ တစ်ယောက်ဖြစ်သလို ကြင်နာတတ်သော သူတစ်ယောက်ဖြစ် မှန်းလည်း ‘မိုးပြာ’ သိလာခဲ့ပါသည်။

ကိုကိုသည်လိုအပ်ကင်းစင်လေ ကိုယ့်ကိုကိုယ်အပြစ် ကြီးသလို ‘မိုးပြာ’ ခံစားနေရပါသည်။

‘မိုးပြာ’ ရဲ့ဘဝအမှန်ကို ကိုကိုသာသိသွားခဲ့လျှင် ‘မိုးပြာ’

www.foreverspace.com.mm

ကို အမှန်းကြီးမုန်းသွားမှာသေချာသည်။
‘မိုးပြာ’ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကိုကို။
သည်အကြည့်ဖြင့် ကိုကို့ကိုအကြည့် ကိုကိုက ‘မိုးပြာ’
ရင်တွင်းကခံစားချက်ကိုမသိဘဲ လှည့်ပြောသည်။

“လာလေ ‘ခရ’ ဘာလုပ်နေတာလဲ... ဘာလဲ ကိုကိုက
ချော့လိုကြည့်နေတာလား”

“ဟာ ကိုကိုကလည်း”

‘မိုးပြာ’ ရှက်ရှက်ဖြင့် မျက်နှာလေးနီတော့ ကိုကိုကပြုံးရင်း
“ဒါဖြင့် မချော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“သိဘူး”

‘မိုးပြာ’ နှုတ်ခမ်းလေးစုကာပြောတော့ ကိုကိုက ‘မိုးပြာ’
ရဲ့ဆံပင်ကိုဆွဲဖွသည်။

“ဟာ ကိုကိုကလည်းဆံပင်တွေပွကုန်ပြီ... ”

‘မိုးပြာ’ ကဲကဲဆတ်အော်မိတော့ ကိုကိုကပိုဖွသည်။

“ပွဘာဖြစ်လဲ... ပြန်ဖီးပေါ့”

“မဖီးဘူး”

‘မိုးပြာ’ နဂိုစိတ်ဖြင့် ပေကတ်ကတ်လေးရပ်နေတော့
ခေါင်းစုတ်ဖွားဖြင့် ‘မိုးပြာ’ ကိုကြည့်ကာ ကိုကိုကရယ်လေသည်။

ကြည့်ပါဦး ဒီလောက်ဝင်းအိပြီး နညက်နေတာသူများ
အိမ်က ခိုင်းတဲ့ကောင်မလေးတဲ့လား။

ခေါင်းစုတ်ဖွားလေးကြားမှ ရန်လိုနေတဲ့မျက်လုံးပြူးလေး
က အပြစ်ကင်းလှပါသည်။

ဒီအပြစ်ကင်းလှတဲ့မျက်နှာလေးကို တစ်သက်လုံးသာ
အပိုင်ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။

“ဘာရယ်တာလဲ”

‘မိုးပြာ’ ကိုကို့ကိုမျက်စောင်းခဲကာ ဘုဆတ်ဆတ်လေးမေး
တော့ ကိုကိုကပိုရယ်သည်။

“ကိုကိုနော်... အဲ့ဒီလိုရယ်နေရင် ‘ခရ’ ပြန်တော့မယ်”

‘မိုးပြာ’ တကယ်ပြန်တော့မယ့်ဟန်နှင့် ဖိနပ်ကိုလှမ်းစီး
တော့ ကိုကိုကလက်ကိုဆွဲကာတားသည်။

“ဆောရီးဆောရီး ကိုကိုမရယ်တော့ပါဘူး”

‘ကောင်းကင်’ ပန်းချီခန်းအခန်းသော့ကိုဖွင့်ကာ ‘ခရ’ ကို

လှမ်းကြည့်ရင်းပြုံးလိုက်မိသည်။

တကယ့် ‘ခရ’ ပါပဲ။

အေးလျှင်ရေခဲတုံးလေးအလားထင်ရသလောက် ပူတော့
လည်း တကယ့်ကိုမီးခဲလေးလိုပါပဲလား။

ကြည့်ပါဦး လှပသောနှုတ်ခမ်းလေးကချွန်လို့စူလို့။

သူ့ခမြာအစ်ကိုမရှိရှာလို့ သူ့အပေါ်အစ်ကိုတစ်ယောက် လို
ဆိုးနွဲ့နေသလိုသူ့မှာလည်း ညီမမရှိတာမို့ ‘ခရ’ ကိုညီမအ
ရင်းလေးတစ်ယောက်လို ခင်တွယ်မိပါသည်။ သံယောဇဉ်လည်း
ဖြစ်မိလေသည်။

ခုပဲကြည့်ပါလား။ ခါတိုင်း သူတစ်ယောက်တည်းမို့ ပျင်းရိ
ပြီး တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေတဲ့အိမ်ကြီးက ခုတော့လည်း ‘ခရ’
အသံစာစာလေးဖြင့် စည်ကားသာယာနေလေသည်။

အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲဖြစ်လိုက်ပါတော့လား။

အတွေးများဖြင့် တံခါးကိုတွန်းအဖွင့်...

“ဟာ လှလိုက်တာ ကိုကိုရယ်”

ရောင်မျိုးစုံစွာဖူးပွင့်နေသော ပန်းဥယျာဉ်ကြီးထဲကို

ရောက်သွားတဲ့အလား အရောင်မျိုးစုံဖြင့် မှန်းခြယ်ထားသောပန်း
ချိုကားတွေကိုငေးကြည့်ကာ ‘မိုးပြာ’ ဝမ်းသာအားရအော်လိုက်မိ
တာဖြစ်ပါသည်။

အားလုံးက သဘာဝအလှ ရှုခင်းမျှော်စင်ပုံများပါ။

အများဆုံးကရေတံခွန်များ၊ ပန်းများ၊ လယ်ကွင်းစိမ်းစိမ်း
နုနုများ ဘုရားစေတီများတန်ဆောင်းများ၊ မန္တလေးပတ်ဝန်းကျင်
မှ လုပ်ငန်းခွင်များကို အမြင်အမျိုးမျိုးရှုထောင့်အဖုံဖုံဖြင့်ရေး
ဆွဲထားတာကြောင့် ‘မိုးပြာ’ စိတ်ဝင်တစားကြည့်ရှုနေမိပါသည်။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပန်းချီပြခန်းများကို ရောက်ဖူးကာကြည့်
ခဲ့ဖူးပေမယ့်လည်း သည်လောက်များပြားသော ပန်းချီကားများ ကို
‘မိုးပြာ’ မတွေ့ဘူးသေးပါ။

ခုတော့ တစ်ကြိမ်ကြည့်နေရတာမို့ အံ့ဩကာငေးကြည့်
နေမိပါသည်။

ဆယ့်ငါးပေးခန့်ရှိသော အခန်းတစ်ခုလုံး ပန်းချီကားများ
က ပြည့်နှက်လျက်ရှိသည်။ ပန်းချီကားများ၏အောက်ခြေမှာ တော့
‘ကောင်းကင်’ ဟူသော သူ့နာမည်ကိုတွေ့နေရသည်။

ဒီလောက်များပြားတဲ့ ပန်းချီကားတွေကိုဆွဲထားပြီး သူဘာ
လုပ်မလို့ပါလိမ့်ဟု တွေးနေဆဲ သူ ပြန်ရောက်လာသည်။

‘မိုးပြာ’ ကိုရှင်းပြသည်။

“ဒီပန်းချီကားတွေကို နိုင်ငံခြားသားတွေသိပ်ကြိုက်တယ်
ဒီမန္တလာအလှဆိုတဲ့ပန်းချီကားဆို ကြိုက်လွန်းလို့နိုင်ငံခြားငွေ
သုံးထောင်တောင်ပေးဝယ်ပေမယ့် အစ်ကိုမရောင်းခဲ့ဘူး... ဘာ
ဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ အစ်ကိုရဲ့ပစ္စည်းကို ငွေနဲ့တန်ဖိုးမဖြတ်
ချင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုက ဒီပုံတွေကိုဘာဖြစ်လို့ဆွဲထားတာလဲ”

“တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကာလာဖူးလ်မြန်မာဆိုပြီး
ပန်းချီပြခန်းလုပ်မလို့ အစ်ကိုဆွဲထားတာ”

“အားလုံးကသဘာဝပုံစံတွေချည်းပဲနော်... ဒီပုံကကော”

‘မိုးပြာ’ လျှောက်ရင်းလျှောက်ရင်း အခန်းထောင့်တွင် အ
ဝတ်ပြာပြာကြီးအုပ်ကာထောင်ထားသော ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်
ရှေ့ကိုအရောက် အဝတ်စကြီးကိုဆွဲအဖယ်...

“ ‘ခရ’ မလှန်နဲ့ ”

သူ့ဆီမှကျယ်လောင်ပြင်းပြသောအသံနဲ့အတူ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့ လက်မောင်းကို အတင်းဆောင့်ဆွဲတာခံလိုက်ရတာကြောင့် ‘မိုးပြာ’ တစ်ပတ်လည်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကိုပစ်ကျသွားခဲ့ရပါသည်။

ရုတ်တရက်မို့ ‘မိုးပြာ’ လန့်ကာ သူ့ကိုကြောင်ပြီးငေးကြည့်နေဆဲ သူက ‘မိုးပြာ’ ကိုမချော့အား၊ ‘မိုးပြာ’ ဆွဲလိုက်၍ တစ်ပိုင်းတစ်စပေါ်သွားသော ပန်းချီကားမှအဝတ်ကို ပြန်ဖုံးလိုက်ရင်း ‘မိုးပြာ’ ကိုနှင်လွှတ်သည်။

“သွားကွာ မင်း အခုထွက်သွား”

သူ့အသံတွေက တုန်နေသလို သူ့မျက်နှာကလည်းဒေါသဖြင့် ခက်ထန်မာကြောကာ ကြောက်စရာကောင်းလှတာမို့ ‘မိုးပြာ’ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် အခန်းထဲကပြေးထွက်အလာ အခန်းထဲကအသံတွေကြောင့်ပြေးလာသော ‘ဒေါ်ငြိမ်း’ နှင့်အခန်းဝတွင် ဆုံမိကြသည်။

“ ‘ခရ’ ဘာဖြစ်တာလဲ ”

“ ‘ခရ’ ကြောက်တယ် ဒေါ်လေး... ‘ခရ’ ပြန်တော့မယ် ”

“နေပါဦးလား ‘ခရ’ ရယ်... ‘ခရ’ ”

ဒေါ်လေးအော်နေဆဲ ‘မိုးပြာ’ ပြေးထွက်လာခဲ့မိပါသည်။

သည်တစ်ခါ ‘မိုးပြာ’ ပြန်ခဲ့ရတဲ့ခရီးက ရှက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ အားငယ်ခြင်းတို့ပေါင်းစုံကာ ‘မိုးပြာ’ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်တွေရစ်ဝဲနေမိပါသည်။

‘မိုးပြာ’ ရှက်သည်။ အရမ်းကိုရှက်သည်။

သူမတစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မည်သူ့ရဲ့အအော်ကိုမှ မခံဘူးသလို အငေါက်ကိုလည်းမခံဘူးပါ။

မိသားစုတစ်စုလုံး၏ ချစ်မြတ်နိုးစွာ ဖူးဖူးမှုတ်ခြင်းကိုခံရသလို ချစ်ခင်နှစ်သက်သူကလည်း အရေးပေးခြင်းခံရသူပါ။

ခုတော့ မပြောမဆိုပါပဲ သူ့ရဲ့သရဲစီးသလိုအော်သံကျယ်ကျယ်ကြီးကြောင့် ‘မိုးပြာ’ ရဲ့ရင်မှဖြစ်တည်စ အချစ်ငှက်ငယ်က ခုန်ပျံကာအဝေးကို ထွက်ပြေးသွားကြပြီထင်။

‘မိုးပြာ’ ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းကမင်းမူကာ လူက အလိုလိုငိုချင်နေမိပါသည်။

‘သီရိ’ ကတော့ဆိုင်းမဆင့်ဘုံမဆင့်ပြေးလာပြီး အခန်းထဲ

ဝင်သွားသော 'မိုးပြာ' နောက်ကို ပြေးလိုက်လာကာ စိုးရိမ်တကြီး လိုက်မေးသည်။

“ 'မိုးပြာ' မင်းဘာဖြစ်လာတာလဲ ”

'မိုးပြာ' မဖြေချင်ပါ။ ကုတင်ပေါ်မှောက်၍သာ ရှိုက်ကြီးတ ငင်နဲ့ငိုနေမိပါသည်။

“ 'မိုးပြာ' ဖြေလေကွာ... မဖြေရင် ကိုယ် 'ကိုကောင်းကင်' တို့အိမ်ကိုလိုက်သွားရမလား ”

“ ကိုယ်အေးအေးဆေးဆေး တစ်ယောက်တည်းနေပါရစေ 'သီရိ' ရယ် ”

“ ဖြစ်မလားကွ... ဒီကိစ္စကကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင် ပြီးမှ လုပ်တဲ့ကိစ္စပဲ... ဘာလဲ မင်းကို 'ကိုကောင်းကင်' စော်ကား လိုက်ပြီလား ”

“ ဟာ မဟုတ်တာ ”

'မိုးပြာ' ခေါင်းကိုချက်ချင်း ခါရမ်းလိုက်မိပါသည်။

“ ဒါဖြင့် မင်းဘာလို့ငိုလာတာလဲ... ”

“ 'မိုးပြာ' ငိုလာတာ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်ပါ 'သီရိ' ”

ရယ် ”

“ အဲ့ဒီအကြောင်းကဘာလဲ... 'သီရိ' သိခွင့်မရှိဘူးလား ”

“ ခုချိန်မှာကိုယ်ဘာမှမပြောချင်ဘူး... တစ်ယောက်တည်း ပဲနေချင်တယ် သွားပါ 'သီရိ' ရယ်နော် ”

'မိုးပြာ' တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့်လွှတ်မှ 'သီရိ' အခန်း ထဲက မထွက်ချင် ထွက်ချင်ပုံစံဖြင့် ဖြည်းညှင်းစွာထွက်သွားခဲ့ သည်။

'မိုးပြာ' ဘာလုပ်ရမလဲ။

သူ့ဇာတ်လမ်းကို ပြီးဆုံးအောင်ပဲကရမလား။ ဒါမှမဟုတ် ရောက်သည့်နေရာကပဲ ရပ်တန်းကရပ်ပစ်လိုက်ရမလား။

ဒီလိုရပ်လိုက်လျှင် 'သီရိ' ကတော့ 'မိုးပြာ' ကိုအထင်သေး မှာအမှန်ပါပဲ။

ဆက်ကရအောင်ဆိုတော့လည်း...

“ အို... ”

'မိုးပြာ' မျက်နှာပေါ်လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ကျိတ်ငိုလိုက်မိ ပါသည်။

“ကျွန်တော် သူနဲ့တွေ့ချင်တယ် ဒေါ်လေးရယ်”
 “ခက်တယ် ခက်တယ်”
 ‘ဒေါ်ငြိမ်း’ ခေါင်းကိုကုတ်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်မိ
 သည်။
 တစ်ရက်ကနှစ်ရက် တိုင်လာခဲ့ပါပြီ။
 နေ့မြင့်လေအရူးရင့်လေဖြစ်ရသူက ‘ကောင်းကင်’ ပါ။
 တွေ့မြင်နေရစဉ်က ‘ခရု’ အပေါ်ဒီလောက်တွယ်တာ
 ကာသံယောဇဉ်ဖြစ်နေမှန်း ကိုယ့်ကိုကိုယ်မရိပ်စားမိပေမယ့်မ
 တွေ့ရတော့ သူ့ကိုမှပိုတွေ့ချင်လာသည်။
 ရင်ထဲမှာလည်းတွေ့ချင်စိတ်က ပိုပြင်းပြကာ ခံစားရ
 ခက်လာသည်။
 နောက်ဆုံး ‘ဒေါ်ငြိမ်း’ ကိုပဲဖွင့်ဟကာ ရင်ထဲကဆန္ဒကိုဖွင့်
 ပြောလိုက်မိသည်။
 “ကျွန်တော် ‘ခရု’ ကိုသိပ်တွေ့ချင်တာပဲ ဒေါ်လေးရယ်”
 ညညဆိုလည်းအိပ်မပျော်၍ ‘ကောင်းကင်’ မျက်နှာက

ချောင်ကျနေပါသည်။
 ‘ခရု’ က သူ့အပေါ် ဒီလောက်တောင်ပဲ လွမ်းမိုးသတဲ့ လား။
 ‘ကောင်းကင်’ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပင် အံ့ဩမိပါသည်။
 တကယ်ဆို ‘ကောင်းကင်’ရဲ့စိတ်ကမိန်းကလေးတွေအပေါ်
 ကို မညွတ်နူးခဲ့တာကြာပါပြီ။
 ဒီ ‘ခရု’ ဆိုတဲ့ကောင်မလေးကျကာမှ သူ့စိတ်တွေဘာလို့
 များဒီလောက်တောင် ပျော့ပျောင်းသွားရတာလဲ။
 သူ့စိတ်ကိုသူပြန်တင်းကြည့်သေးပေမယ့် မရပါ။
 နေ့လည်ဘက်မှာတော့ သူဒေါ်လေးကို ထပ်ပြောလိုက်မိ
 သည်။
 “ ‘ခရု’ ကိုသွားခေါ်ပေးပါလား ဒေါ်လေးရယ်”
 “ဖြစ်ပါ့မလားကွယ်”
 “ခဏလေးပါ ဒေါ်လေးရယ်... ကျွန်တော့်သူ့မျက်နှာ
 ကြည့်ပြီး တောင်းပန်ယုံလေးပါ”
 ‘ကောင်းကင်’ ဘက်က ဒီလောက်တောင်ပြောလာပြီဆို
 တော့လည်း ‘ဒေါ်ငြိမ်း’ မတင်းရဲတော့ပါ။

‘ကောင်း’ ရဲ့ခံစားချက်ကို သူလည်းစာနာနိုင်တာမို့ ‘ခရ’ တို့ခြံရှေ့မှ မယောင်မလည်ဖြတ်အလျှောက် ခြံထဲမှထွက်လာ သော ‘ခရ’ နဲ့ တန်းတိုးနေပါတော့သည်။

“ဒေါ်လေး...”
“ ‘ခရ’...”

ခြံထဲမှထွက်လာသော ‘ခရ’ က သူမလက်ကိုကိုင်ကာ မျက်ရည်များဝဲနေပါသည်။

‘ဒေါ်ငြိမ်း’ ကိုယ်တိုင်လည်း ‘ခရ’ နဲ့တွေ့ရင် ဘယ်လိုပြော လိုက်မယ်ဟု စကားတွေရင်ထဲမှာ စီထားမိသော်လည်း တကယ့် တကယ်တော့ ဘာစကားမှမပြောဖြစ်ဘဲ ‘ခရ’ လိုပင်မျက်ရည်

တွေ့နေမိပါသည်။

အတန်လေးကြာမှ...

“ ‘ခရ’ ရယ် နေနိုင်လိုက်တာ ”

“ မနေနိုင်လို့ ‘ခရ’ လည်းအဲဒီကိုလာမလို့ ထွက်လာခဲ့တာ ပါ ဒေါ်လေးရယ် ”

“ ဟုတ်လား ‘ကောင်း’ သာသိရင် ဘယ်လောက်များဝမ်း သာရှာမလဲ... သူ့ခမြာ ‘ခရ’ ပြန်သွားတည်းက အရူးတစ်ပိုင်းလို ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ”

“ တကယ် ”

‘မိုးပြာ’ ‘ဒေါ်ငြိမ်း’ မျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်ကာ မယုံသလို မေးလိုက်မိပါသည်။

ဟုတ်ပါ့မလား ကိုကိုကသူမနဲ့ပတ်သက်လို့ ဒီလောက် တောင်ခံစားရမယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ပြီးတော့ ‘ခရ’ ဆိုတာ သူများအိမ်က ခိုင်းတဲ့ကောင်မလေး လေ။

“ ‘ခရ’ မယုံပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်... ကိုကိုက ဒီလောက်

ရက်စက်တာ ”

ပြောရင်း ‘မိုးပြာ’ မျက်ရည်အကျ...

“ ဒါကြောင့် ‘ခရ’ ကိုတောင်းပန်ချင်နေတာပေါ့... ဒေါ်လေး ကိုနေ့တိုင်း ‘ခရ’ ဆီလွှတ်နေတာ... အဲဒီနေ့ကလည်းတစ်နေ့ လုံး သူ့ကိုယ်သူ့အပြစ်တင်နေတာ ”

“ ‘ခရ’ စိတ်မဆိုးပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်... ဝမ်းပဲနည်းတာ ပါ ”

“ ဝမ်းလည်းနည်းမနေနဲ့တော့... အခု ဒေါ်လေးတို့အိမ် သွားမလို့ ထွက်လာတာမဟုတ်လား ”

“ ကိုကိုရှိလား ဒေါ်လေး ”

“ ရှိတယ် ရှိတယ်... ‘ခရ’ ခုလိုပါလာတာကိုသာ ‘ကောင်း’ သိရင်အရမ်းကိုဝမ်းသာမှာ ”

အပြန်လမ်းတွင် ‘ဒေါ်ငြိမ်း’ အသံက ရွှင်မြူးသာယာနေ သလောက် ‘မိုးပြာ’ မျက်နှာလေးကတော့ တည်ငြိမ်နေခဲ့ပါသည်။

ကိုကိုအကြောင်းတွေကိုလည်း ‘ဒေါ်ငြိမ်း’ က တတွတ် တွတ်ပြောပြနေခဲ့သည်။

“အဲဒီပုံကတခြားသူပုံမဟုတ်ဘူး ‘ခရ’ ရေး... ‘ကောင်း’ ရဲ့အရင်က ရည်းစားပုံ... သူ့ကိုပစ်ပြီးယောက်ျားယူသွားတည်း က စိတ်နာပြီးအုပ်ထားခဲ့တာ ခုချိန်ထိပါပဲ... အဲဒီအချိန်တည်းက မိန်းမဆိုစိတ်နာလွန်းလို့ ဘယ်မိန်းမပုံမှ ပန်းချီမဆွဲခဲ့တာခုချိန် ထိတိုင်အောင်ပါပဲ... ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ‘ကောင်း’ တစ်ယောက်စိတ် ပြောင်းသွားပြီ... ‘ခရ’ ပုံကိုအလှဆုံးဆွဲပေးမလို့တဲ့လေ”

‘မိုးပြာ’ အံ့ဩကာ ဒေါ်လေးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။
ကိုကိုမိန်းမပုံမဆွဲတာ သူ့အကြောင်းနဲ့သူ့ကို။
ဒါကို ‘သီရိ’ က မသိဘဲ ‘မိုးပြာ’ ကိုပြောပြခဲ့သည်။ ‘မိုးပြာ’ ကလည်း ဘုမသိဘမသိ ကိုကို့ကို လက်စင်ပေးဖို့ကြံစည်ခဲ့၏။
‘မိုးပြာ’ များသွားပြီလား။
ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ‘မိုးပြာ’ ငြိမ်သက်နေဆဲ...
“ ‘ခရ’ ဝမ်းမသာဘူးလား”
“ဘာကိုလည်းဟင် ဒေါ်လေး”
“ဪ ‘ခရ’ ပုံကို ‘ကောင်း’ ကဆွဲပေးမယ်ဆိုလို့လေ”
“ ‘ခရ’ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဘာကိုလည်းဟင် ဒေါ်လေး”
“ဪ ‘ခရ’ ပုံကို ‘ကောင်း’ က ဆွဲပေးမယ်ဆိုလို့လေ”
“ ‘ခရ’ ဝမ်းသာပါတယ်”
ပါးစပ်ကသာ ဝမ်းသာစကားဆိုနေမိပေမယ့် မျက်ဝန်း ကတော့မျက်ရည်တွေ အတောမသတ်စီးကျနေမိပါသည်။
တကယ်ဆိုဒီအဖြစ်က ‘မိုးပြာ’ ဝမ်းသာရမယ့်အဖြစ်ပါ။
ဒါပေမဲ့လည်း ‘မိုးပြာ’ ဝမ်းနည်းစွာငိုကြွေးနေမိပါသည်။
“ ‘ခရ’ ”
“ကိုကို”
ခြံဝကိုအရောက် ကိုကိုက ဝမ်းသာအားရလှမ်းခေါ်ကာ အိမ်ထဲမှခပ်သွက်သွက် ပြေးထွက်လာသည်။
‘မိုးပြာ’ ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုကို့ကိုလှမ်းကြည့်ကာ ခြံထဲကို ခပ်သွက်သွက်ပြေးဝင်ရင်း တုန်တုန်ရီရီလေးထူးလိုက်မိသည်။
‘မိုးပြာ’ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အဖြစ်က တခဏတာဝေးရတာ ကိုပင် ရက်ပေါင်းခုနစ်ရာလောက် ငိုကြွေးကာပူဆွေးဝမ်းနည်းရတဲ့ ကိန္ဒရီကိန္ဒရာဆန်ဆန် အဖြစ်မျိုးပါ။

ကိုကိုက အိမ်ထဲဝင်လာတဲ့ 'မိုးပြာ' ရဲ့လက်ကလေးနှစ်
ဘက်ကိုတင်းတင်းဆုပ်ကာ 'မိုးပြာ' မျက်နှာကိုတစ်ဝကြီးငေး
ကြည့်နေသလို...

'မိုးပြာ' ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည်များကြားမှ ကိုကို့ရဲ့
မျက်နှာကိုမမြင်ဖူးတော့သလို ငေးငေးကြီးကြည့်နေမိပါသည်။

မကြာခင် 'မိုးပြာ' ကိုကို့ကို ခွဲရပါတော့မည်။

တကယ်ပဲ 'မိုးပြာလွင်' အဖြစ်က ကိုကို့ချစ်တဲ့ 'ခရ' အစစ်
သာဖြစ်လိုက်ပါတော့လား ကိုကို့ရယ်။

မနေ့ညကပဲ 'ကိုနေရောင်' ဆီက ဖုန်းထပ်လာသည်။

'မိုးပြာ' တို့ရန်ကုန်ပြန်ရောက်သည်နှင့် နေ့ကောင်းရက်
သာရွေးကာ မင်္ဂလာဆောင်ကြမည်တဲ့။

အကောင်းဆုံးဟိုတယ်ကို 'မိုးပြာ' ကိုယ်တိုင်ရွေးပါတဲ့။

ထိုအကြောင်း 'သီရိ' ကိုပြောပြတော့ 'သီရိ' က သူမမျက်
နှာကိုစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

တကယ်ဆို 'မိုးပြာ' ပျော်ရမယ့်အဖြစ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ 'မိုးပြာ' ရင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်ခြင်းအစား ကြေကွဲခြင်း

ကသာမင်းမူနေခဲ့ပါသည်။

ဒီအဖြစ်တွေကို ကိုကိုကမသိလေတော့ သူမရဲ့မျက်ရည်
တွေကို ကြင်နာစွာသုတ်ပေးရင်း နှစ်ကိုယ်ကြားစကားဆိုသည်။

“တိတ်တော့ ကိုကို့ကိုရူးအောင်လုပ်တဲ့ အရူးမလေး... ဒီ
ကောင့်မှာတော့ ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး
လူကိုရူးသွားတာပဲ”

“ဒါနဲ့ ကိုကို့ပဲသွားဆို”

“သွားဆိုတိုင်းသွားရောလား... ဒါဖြင့် အခုလာ”

“အို ကိုကို”

ရုတ်တရက်လိုဖမ်းဆွဲလိုက်တဲ့ ကိုကို့ရင်ခွင်ထဲမှာ 'မိုးပြာ'
မနေ့ခိုအောင် လန့်တုန်သွားရတာမို့ ကိုကို့ရင်ပတ်ကိုတွန်းရင်း
ရုန်းထွက်လိုက်မိသည်။

“ကိုကိုကလည်း ဟိုမှာဒေါ်လေးရှိနေတာ ရှက်စရာ”

“ဒေါ်လေးကဖြင့် အိမ်ထဲဝင်သွားပြီ... ဘယ်သူမှမရှိဘူး”

“မရှိလည်း လွတ်”

“မရဘူး... ကိုကိုလွမ်းနေတာ ကြာလှပြီ ခဏလေး”

ပြောရင်းကိုကိုက သူ့ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းကာ ငြိမ်ငြိမ်လေး
ရုပ်နေပြီးမှ...

“ကိုကိုဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“ဘာကိုလည်း ကိုကို”

“သူ့ကို ကိုကိုလက်ထပ်မယ်”

“အို ကိုကိုရယ်”

‘မိုးပြာ’ ကိုကို့ရင်ခွင်ထဲမှာ ကြေကွဲစွာရှိုက်ငိုလိုက်မိပါ
သည်။ ကိုကိုကတော့ ‘မိုးပြာ’ ရင်ထဲမှအဖြစ်ကိုမသိဘဲ သီးသီး
သန့်သန့်ရှိုက်ငိုနေသော ‘မိုးပြာ’ ရဲ့မျက်နှာလေးကို ဆွဲမော့ကာ
ရယ်သည်။

“ဟောဗျာ ‘ခရ’ က ဘာဖြစ်ရတာလဲ... ဒါဝမ်းသာရမှာ
လေ... မဟုတ်ဘူးလား”

ကိုကိုကဒီလိုမေးလေ ‘မိုးပြာ’ ခေါင်းကိုဖွက်ကာ ပိုပြီးငိုမိ
လေပါ။

ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိပါတယ် ကိုကိုရယ်။

ဒါပေမဲ့ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့အကြောင်းကို ကိုကို့ကိုလည်းဖွင့်ပြော

လို့ မဖြစ်။

ကိုကိုကဝမ်းနည်းပမ်းနည်းငိုကြွေးနေသော ‘မိုးပြာ’ ကိုယ်
လေးကိုယုယကြင်နာစွာဖက်ကာ...

“ကိုကို သိပြီ... ‘ခရ’ က တစ်ကောင်ကြွက်တစ်မျက်နှာမို့
ဝမ်းနည်းအားငယ်နေတာလား... ကိုကိုက အဲ့ဒီလိုအားငယ်တတ်
တဲ့ကောင်မလေးကိုချစ်တာ... ကိုကို ‘ခရ’ အတွက်အကောင်းဆုံး
စီစဉ်ပေးမယ်... ကိုကို့မိဘတွေကိုအကြောင်းကြားပြီး ‘ခရ’ ကို
တောင်းရမ်းခိုင်းမယ်”

“ဟင် ကိုကို့မိဘတွေ မရှိတော့ဘူးဆို”

“ကိုကို့ရင်ထဲမှာ မရှိတော့တာကိုပြောတာ... အပြင်မှာရှိ
ကြသေးတယ်”

“ဒါနဲ့များ ကိုကိုရယ်”

‘မိုးပြာ’ အပြစ်တင်သလို ပြောမိတော့ ကိုကိုကရှင်းပြ
သည်။

“ကိုကို့ဝါသနာကို ထိခိုက်စော်ကားလို့သာ ကိုကိုအိမ်
ပေါ်ကဆင်းလာတာ... အခု ကိုကို့အခြေအနေကလည်း ကောင်း

နေပြီ... ‘ခရ’ နဲ့လည်းပတ်သက်ရမယ်ဆိုတော့ ကိုကိုအိမ်ပေါ်ပြန်
မတက်လို့မဖြစ်တော့ဘူး”

“ကိုကို့ကို ဘယ်သူကပတ်သက်မယ်ပြောနေလို့တုန်း...
အပိုင်ပြောနေလိုက်တာ”

“ကိုကိုပျော်နေတာကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ချင်ပါနဲ့
‘ခရ’ ရာ... ကိုကိုခုလိုလုပ်ရတာကလည်း ‘ခရ’ လေးကိုမျက်နှာ
မငယ်စေချင်လို့ပါ... ‘ခရ’ ကော ကိုကို့ကိုချစ်ရဲ့လား”

မမေးပါနဲ့ကိုကိုရယ်။ ‘ခရ’ မဖြေပါရစေနဲ့။

ရင်ထဲမှပြောကာ မျက်နှာကိုတော့ ကိုကို့ရင်ခွင်ထဲမှာဖွက်
ထားလိုက်မိပါသည်။

တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ‘မိုးပြာ’ ဝင်ဖူးသည့်ရင်ခွင်က
ကိုကို့ရင်ခွင်သည် ပထမဦးဆုံးရင်ခွင်ဖြစ်သလို ‘မိုးပြာ’ အသည်း
နှင့်အောင်ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့သူကလည်း ကိုကိုကလွဲလို့ဘယ်သူဖြစ်နိုင်
မှာတဲ့လည်းနော်။

‘သီရိ’ ကတော့ ကိုကို့အိမ်ကပြန်လာပြီးတည်းက အိပ်
ယာထဲခွေနေသော ‘မိုးပြာ’ ကိုကြည့်ကာ မယုံကြည်နိုင်သလိုမေး

ရှာသည်။

“မင်းတို့ဥစ္စာကလည်း ဟုတ်မှဟုတ်သေးရဲ့လား ‘မိုးပြာ’
ရယ်... မင်းတို့ဘာဖြစ်လာကြလဲ”

‘မိုးပြာ’ စိတ်မသက်မသာသလို ခေါင်းကိုခါရမ်းပြလိုက်
မိသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ‘သီရိ’ ရယ်... ”

“ဘာမှသာမဖြစ်တယ်... ‘မိုးပြာ’ ကိုကြည့်ရတာအသက်
မရှိတဲ့လူတစ်ယောက်လိုပဲ”

‘ရှေ့တိုးလည်းထမ်းပိုး၊ နောက်ဆုတ်လည်းလှည်း’ လိုအ
ဖြစ်မို့ ‘မိုးပြာ’ အဖြစ်က မရှူနိုင်မကယ်နိုင်အဖြစ်ရယ်ပါ။

ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်တွေ့ကာ သက်ပြင်းအချ ‘သီရိ’ ကသတိ
ပေးသလိုပြောလာခဲ့ပါသည်။

“ဒါပဲနော် ‘မိုးပြာ’ ... သတိပေးလိုက်ပါရဲ့ ကိုယ့်ပုံကသူ
ဆီမှာမကျန်ရစ်ခဲ့ဘဲ သူ့ပုံကသာ ‘မိုးပြာ’ အသည်းနှလုံးမှာကပ်
ငြိပါလာခဲ့ရင် အန်တီနဲ့ပြဿနာတက်ကြမှာ”

“စိတ်ချပါ ‘သီရိ’ ရယ်... ‘မိုးပြာ’ အဲ့ဒီလောက်အထိ

လည်းမခိုက်မဲပါဘူး... ကိုယ်စခဲ့တဲ့ဇာတ်ကို ကိုယ့်ဖါသာပဲပြန်ပြီး အဆုံးသတ်ခဲ့မှာပါ”

အတွေးဖြင့် ‘မိုးပြာ’ ကိုကို့ ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းအထွက် ကိုကို က ‘မိုးပြာ’ ကို တအံ့တဩမေးသည်။

“ ‘ခရ’ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ကိုကိုနဲ့ ‘ခရ’ နဲ့ကလက်မှမထပ်ရ သေးတာ ”

“ အခုလက်ထပ်မယ် ဆိုရင်တော့ကွာ ”

“ ‘ခရ’ က ဟင်းရွက်ကန်စွန်းရွက်မှမဟုတ်ဘဲ ”

“ ‘ခရ’ ရယ် ”

‘ကောင်းကင်’ ‘ခရ’ လက်လေးကို အားမလိုအားမရဆုပ်က ကိုင်ကာ ငုံ့နမ်းလိုက်မိသည်။

သိပ်ချစ်ရပါလား သူ့ရယ်။

ဒီလိုပြတ်သား၍တစ်မျိုးချစ်ရသလို တစ်ခါတလေအား ငယ်သောမျက်ဝန်းလေးကို တွေ့ရ၍လည်း သနားကြင်နာစွာချစ် မိရပြန်သည်။

တကယ်တော့ ‘ခရ’ ဟာ သူ့ဘဝအတွက် ကဝေမလေး ပါပဲ။

သူ့ဆီကိုအချစ်တွေကို ညှို့ယူယုံတင်မက သူ့ကိုပါသူမရဲ့ ခြေရင်းတွင် ပြားပြားဝပ်စားစေသူမလေးပါလား။

ဘာပဲပြောပြော ‘ကောင်းကင်’ ကျေနပ်ပါသည်။ ‘ခရ’ ကို သူ့သိပ်ချစ်သည်။ သူ့အချစ်နှင့် ‘ခရ’ ဘဝလေးကို သာယာအေး ချမ်းစေမည်။ ဒါကြောင့်လည်း...

“ ‘ခရ’ နေဦး ”

“ ဘာလဲ ကိုကို ”

‘ခရ’ ရှေ့မှာပင်အိမ်ထဲကိုဝင်လာကာ ဟိုတစ်နေ့ကပန်းချီ ကားကို တစ်စစီဆွဲဖြုတ်လိုက်မိသည်။

“ နှမြောစရာ ကိုကိုရယ် ”

“ ဒါကိုနှမြောနေရင် ‘ခရ’ နဲ့ကိုကိုနဲ့ ပြဿနာထပ်ဖြစ်နေ ဦးမယ်... ကိုကိုနောက်ထပ် ပြဿနာမဖြစ်ချင်တော့ဘူး... ‘ခရ’ နဲ့လည်းမကွဲချင်တော့ဘူး... ‘ခရ’ ကျေနပ်ရဲ့လား ”

“ ‘ခရ’ ဘာပြောရဦးမှာလည်း ကိုကိုရယ် ”

‘ခရ’ က ဆိုဖာပုလေးတစ်လုံးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ‘ကောင်းကင်’ ကိုငေးကြည့်နေလေသည်။

ခြေတင်တဲ့ခုံပုလေးမို့လည်း ‘ခရ’ ထိုင်နေပုံလေးက မော်ဒယ်လ်မလေးတစ်ယောက်လို အချိုးအစားကျနေရသည်။

ရင်မို့မို့တင်ကားကားလေးဖြင့် အထူးတလည်ပြင်ဆင်ထားခြင်းမရှိသော်လည်း အချိုးအစားလှပနေတာကြောင့် ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာကိုယူကာ တဖျတ်ဖျတ်အရိုက် ရုတ်တရက်မို့ ‘မိုးပြာ’ လန့်သွားခဲ့ရသည်။

“ ‘ခရ’ စိတ်ဆိုးသွားလား... ကိုကို ‘ခရ’ ပုံကိုပန်းချီဆွဲမလို့ ”

“ ကိုကိုပဲ မိန်းမပုံဆွဲဘူးဆို ”

“ ဒီနေ့ကစပြီးဆွဲပြီ... အရင်တုန်းကဝေဒနာ ရင်မှာပိုက်ပြီး ဆွေးနေတဲ့ပန်းချီဆရာပေမယ့် ဒီနေ့တော့ကိုကို့ရင်ထဲကဝေဒနာတွေကို ‘ခရ’ က ကုစားပေးလိုက်မယ်... ရန်ကုန်ကကိုကိုသူငယ်ချင်းသာသိရင် အရမ်းကိုဝမ်းသာမှာပဲ ”

“ ဘာဖြစ်လို့ ”

“ ဪ သူက သူ့မင်္ဂလာဆောင်မှာ ကိုကို့ကိုမင်္ဂလာစုံတဲ့ပုံပန်းချီကားနဲ့လက်ဖွဲ့ဖို့ ပြောထားခဲ့တာ ”

“ မင်္ဂလာဆောင်က ဘယ်တော့လည်း ကိုကို ”

“ ဒီလကုန်လောက် ဖြစ်မယ်နဲ့တူတယ်... ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“ ‘ခရ’ ရွာကိုခဏပြန်ချင်လို့ ”

“ ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ ”

“ ကိုကိုရန်ကုန်က ပြန်ရောက်လာတဲ့အချိန်လောက် ‘ခရ’ လည်း ပြန်ရောက်လာမှာပါ ”

“ ဒါဆို ကိုကိုမသွားခင် ‘ခရ’ ပုံကိုအပြီးဆွဲသွားမယ် ”

“ အဲ့ဒီပုံကို ‘ခရ’ ကိုပေးမှာလားဟင် ”

“ ‘ခရ’ လိုချင်လို့လား ”

ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ‘ကောင်းကင်’ သဘောကျစွာပြုံးမိသည်။

“ နေပါဦး ‘ခရ’ က အဲ့ဒီပုံကိုယူသွားတော့ ကိုကိုကဘာကြည့်ရမှာလဲ ”

“ ကိုကိုကနောက်ဆို ‘ခရ’ ကိုပိုင်တော့မှာပဲ... ကြည့်စရာ ”

လိုဦးမှာဘဲလား”

“သိပ်ချစ်ရပါလားကွာ”

‘ကောင်းကင်’ ခါးကိုညွတ်ကာ ‘ခရ’ ရဲ့နဖူးလေးကိုကြင်နာစွာ နမ်းရှိုက်လိုက်မိသည်။

‘မိုးပြာ’ ကိုယ်တိုင်လည်း ကျေနပ်စွာခံယူမိပါသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ တကယ်ပဲဖြစ်လိုက်ပါတော့လား ကိုကိုရယ်ဟုတွေးနေမိပေမယ့် မကြာခင် မေမေတို့စစ်ကိုင်းမှပြန်လာကြပါတော့မည်။

‘ကိုနေရောင်’ ရင်ခွင်ထဲကို မခိုဝင်ချင်ဘဲခိုဝင်ရတော့မည်။

‘မိုးပြာ’ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ကိုကိုရဲ့ဟု အော်ဟစ်ပစ်ချင်ပေမယ့် ‘မိုးပြာ’ မဝံ့ရဲပါ။

ကိုယ့်အရှုပ်ထုပ်ကို ကိုယ်မဖြေရဲ။

ကိုယ်စခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်းမို့ မလုံသောအထုပ်ကိုသိုဝှက်သိမ်းဆည်းရင်း ကိုကို့ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။

“ ‘ခရ’ ပြန်တော့မယ် ကိုကို”

“ဘယ်တော့လာဦးမှာလဲ”

“ကိုကိုပန်းချီဆွဲတဲ့နေ့လာခဲ့မယ်လေ”

“ဒါဆို ကိုကိုမနက်ဖြန်ဘဲ ပြီးအောင်ဆွဲလိုက်ရမလား”

“ကိုကို”

‘မိုးပြာ’ ဝှေ့ဝဲကျလာတော့မယ့်မျက်ရည်တွေကို မကျအောင်မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခပ်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

‘ခရ’ ကိုလာစေချင်တာနဲ့ပဲ အပြီးမဆွဲပါနဲ့ ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုလာစေချင်ရင် ‘ခရ’ လာခဲ့ပါ့မယ်။

ရင်ထဲကစကားတွေနဲ့အတူ ကိုကို့အိမ်ကပြန်လာခဲ့မိသော်လည်း သူမရဲ့နှလုံးသားက ကိုကို့ဆီမှာကျန်ရစ်ခဲ့တာ သူမ အလိုလိုသိနေမိပါပြီ။

“ကဲ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်လှသလဲ”

ကိုကို ‘ခရ’ ကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ကာ ပြောနေပေမယ့် ‘ခရ’ ပန်းချီကားကိုမကြည့်ရဲပါ။

မျက်လုံးလေးကိုမှိတ်ကာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်နေတာကြောင့်

“ဟောဗျာ... ကိုယ့်ပုံကိုယ်တောင် မကြည့်ရဲဘူးတဲ့ လား... အရူးမလေး... ဒီကဖြင့် ‘ခရ’ လာရင်ဝမ်းသာရမလားဆို ပြီးဆွဲလိုက်ရတာ မအိပ်ရတာကိုနှစ်ညရှိနေပြီ”

ဟုတ်ပါရဲ့။ ကိုကို့မျက်နှာကလည်း ချောင်နေသလို လူကလည်း ပင်ပန်းဟန်ဖြင့်နွမ်းလျနေသည်။

ထိုနွမ်းလျမှုကို ဝမ်းသာခြင်းဖြင့်အတင်းတိုးကာ စကားတွေလှိုင်လှိုင်ပြောနေသည်။

“ ‘ဒေါ်ငြိမ်း’ ကဆို ကြိုက်လွန်းလို့တဲ့လေ... ဒီပန်းချီကားကိုပြခန်းတစ်ခုခုမှာသာ ချိတ်လိုက်ရရင် လူတိုင်းကြိုက်ကြမှာသေချာတယ်တဲ့... ကိုကို ဘယ်ချိတ်နိုင်ပါ့မလဲ ‘ခရ’ ရယ်... ကိုကို့နှလုံးသားထဲမှာ ချိတ်ထားမှာပေါ့နော်... ပန်းချီကားနာမည်ကို ကော ‘ခရ’ ကြည့်ပြီးပြီလား”

ပန်းချီကားကိုပင် မကြည့်ဝံ့၍မကြည့်ရသေးတာနဲ့ နာမည်ကိုလည်းမသိရသေးပါ။

“ ‘မိုးပြာလွင်’ တဲ့...”

“ဘုရားရေ”

‘မိုးပြာ’ ရင်ပတ်ကိုဖိကာ ကိုကို့ကိုမျက်လုံးကြီးပြူးပြီး မော့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ကိုကို ‘မိုးပြာ’ ရဲ့နာမည်ရင်းကို သိသွားခဲ့ပြီလား။

‘ခရ’ လက်ကို ကိုကိုက လှမ်းဆွဲလိုက်တာကြောင့် စိုးရိမ် သလို ပြောလိုက်မိသည်။

“ ‘မမသီရိ’ မြင်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ကိုကို ”

“ မြင်မြင်ကွာ... ခုချိန်မှာ ကိုကိုဂရုစိုက်တာ ‘ခရ’ တစ် ယောက်တည်းပဲ... ကျန်တာ ကိုကိုနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး ”

ကိုကိုရယ် ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေပြီလား။

ကိုကို ‘ခရ’ ကိုသိပ်ချစ်မှန်းသိလေ ရင်ကွဲရသူက ‘ခရ’ ပါ ကိုကိုရယ်။

“ ဟိုရောက်ရင် ကိုကိုတိုက်ထဲမဝင်နဲ့ တော့နော် ”

“ ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ ”

ကိုကိုကစိတ်တိုသလို မျက်ခုံးကြီးတွန့်နေလေသည်။

“ ဪ သိသာသိစေ မမြင်စေချင်လို့ပါ ”

သူ့ခမြာ သူများအိမ်မှာနေရတာဆိုတော့ ကြောက်ရွံ့ပေ လိမ့်မည်။

‘ကောင်းကင်’ ကိုယ်တိုင်လည်း ‘ခရ’ ကို ပိုင်ဆိုင်သေးတာ မဟုတ်၍ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

သူပိုင်ပြီးလျှင် ‘ခရ’ ကို ဒီလိုမျက်နှာငယ်ရတဲ့အိမ်မျိုးမှာ တစ်မိနစ်တစ်စက္ကန့် လေးမျှပင် ပေးမနေနိုင်ပါ။

စကားတပြောပြောဖြင့် တိုက်ရှေ့ကိုရောက်အလာ ‘ကောင်း ကင်’ ‘ခရ’ လက်ထဲကိုပန်းချီကားအပ်လိုက်သည်။

ကိုကိုလက်ထဲကပန်းချီကား ‘ခရ’ လက်ထဲကိုရောက်လာ ချိန်မှာတော့ ‘ခရ’ တာဝန်ကပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ။ ‘ခရ’ ကိုကိုကို သံယောဇဉ်ဖြတ်ရတော့မည်။

“ ကို... ကို ”

‘ခရ’ ကိုကိုကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ ပြောလေ ‘ခရ’ ဘာပြောချင်လို့လဲ ”

ငိုတော့မယ်မျက်နှာလေးဖြင့် သူ့ကိုငေးစိုက်ကြည့်နေသော ‘ခရ’ မျက်ဝန်းလေးတွေက သံယောဇဉ်ကြိုးတွေဖြင့် ယှက်သန်း နေလေသည်။

‘ကောင်းကင်’ ကိုယ်တိုင်လည်း ‘ခရ’ ရဲ့သံယောဇဉ်မျက် ဝန်းကိုရှောင်ဖယ်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာသလို ပြန်ငေးအကြည့် ‘ခရ’ ဆီကတိုးတိတ်သော အသံထွက်လာခဲ့လေသည်။

“ ‘ခရ’ မနက်ဖြန်ရွာပြန်မလို့။ ”

“ မနက်ဖြန်ဟုတ်လား မြန်လှချည်လား ”

‘ကောင်းကင်’ ရဲ့အသံက မယုံကြည်နိုင်သလိုထွက်လာခဲ့သည်။

နှုတ်ဖျားကလည်း မချင့်မရဲပြောလိုက်မိသည်။

“ ကိုကိုတို့ချစ်တာတောင် ဘာမှမကြာသေးဘူး မပြန်လို့ မဖြစ်ဘူးလား ”

“ မဖြစ်လို့ပါ ကိုကိုရယ် ”

‘ကောင်းကင်’ ရဲ့မျက်ဝန်းတွေကို ရင်မဆိုင်ရဲသလို ‘မိုးပြာ’ ခေါင်းကိုငုံ့ချလိုက်မိပါသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ခြိုးပွဲချင်ချင်နေပါပြီ။

ကိုကိုက ‘ခရ’ လက်ကိုဆွဲရင်း သေချာထပ်မေးနေသည်။

“ ဘယ်တော့ပြန်လာမှာလဲ ”

“ ‘ခရ’ ပြန်လာတဲ့အချိန် ကိုကိုသိရမှာပါ... ကိုကိုအိမ်က ပဲစောင့်နေပါနော် ”

ပြောရင်း မျက်ဝန်းကမျက်ရည်တွေစီးအကျ ‘ခရ’

မျက်နှာကိုငေးကြည့်နေမိတဲ့ ‘ကောင်းကင်’ ပါ ငိုချင်လာမိလေသည်။

“ ကိုကို လိုက်မပို့ရဘူးလား ”

“ မပို့ပါနဲ့တော့ ကိုကိုရယ်... ‘ခရ’ ကိုကိုကိုလက်မပြချင်ဘူး... နှုတ်လည်းမဆက်ချင်ဘူး ”

“ ကလေးရယ် ”

ကိုကိုက ‘ခရ’ မျက်နှာကိုအကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ တိုးညှင်းစွာမေးသည်။

“ ‘ခရ’ ကိုကိုကို ညာတာတော့မဟုတ်ပါဘူးနော် ”

‘ခရ’ ဘယ်လိုဖြေရမှာလည်း ကိုကိုရယ်။

အမှန်ကန်ဆုံးဖြေနိုင်တာ တစ်ခုပဲရှိသည်မို့လည်း...

“ ‘ခရ’ ကိုကိုကိုသိပ်ချစ်ပါတယ် ကိုကိုရယ်... ကိုကိုသွားတော့နော်... ‘ခရ’ လည်း အထဲကိုဝင်တော့မယ် ”

ကိုကိုထွက်မသွားခင်ပင် ‘ခရ’ တိုက်ထဲကိုပြေးဝင်လာခဲ့ပါသည်။

‘ခရ’ တစ်ကိုယ်လုံးက ငိုချင်စိတ်ဖြင့် လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်

နေရသည်။

ကိုကို့ကွယ်ရာကိုရောက်သည်နှင့် ‘မိုးပြာ’ အားရအောင် ရှိုက်ငိုလိုက်မိပါသည်။

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် မေမေတို့ပြန်ရောက်လာကြတော့မည်။

သူမရဲ့တာဝန်က သည်နေ့ပဲ ‘သီရိ’ ကိုပန်းချီကားကြီးအပ် ရတော့မည်။ သူ တာဝန်ပြီးဆုံးကြောင်း ‘သီရိ’ ကိုအသိပေးရမည်။

‘မိုးပြာ’ အပေါ်ထပ်ရှိ ‘သီရိ’ ဆီကိုလျှောက်လာတော့ ‘သီရိ’ က စိတ်မကောင်းသောမျက်ဝန်းများဖြင့် ‘မိုးပြာ’ ကိုငေးကြည့်နေ သည်။

အပေါ်ထပ်ပြုတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ‘မိုးပြာ’ တို့အခြေအ နေကို ‘သီရိ’ အားလုံးမြင်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

‘သီရိ’ ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မကောင်းယုံကလွဲ၍ ဘာမှ မတတ်နိုင်တဲ့အဖြစ်ပါ။

‘မိုးပြာ’ ‘သီရိ’ ကို သူမရဲ့ပန်းချီကားကြီး ထိုးပေးလိုက် သည်။

နှုတ်ကလည်း ‘သီရိ’ ကိုလှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ ‘မိုးပြာ’ တာဝန်ကျေပါပြီနော် ‘သီရိ’... ”

‘သီရိ’ က ခေါင်းကိုညိတ်ရင်း...

“တာဝန်ကျေပါတယ် ‘မိုးပြာ’ ရယ်... ဘယ်လိုပြောခဲ့လဲ

ဟင် ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“ ‘ကိုကောင်းကင်’ ကို...”

“ရွာပြန်တော့မယ်လို့ပြောခဲ့တယ်... ကိုယ်ဒီနေ့ပဲသွား တော့မယ်”

‘မိုးပြာ’ စကားကြောင့် ‘သီရိ’ အံ့ဩသွားရသည်။

“ ‘မိုးပြာ’ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ ”

“ရန်ကုန်ကို ပြန်တော့မယ်”

“ဟင် အန်တီတို့ကိုမစောင့်တော့ဘူးလား”

“ဒီမြေမှာတစ်မိနစ်တစ်စက္ကန့်လေးတောင် မနေပါရစေနဲ့

‘သီရိ’ ရယ်... ‘မိုးပြာ’ ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

“ ‘မိုး... ပြာ’ ”

‘သီရိ’ လှမ်းဆွဲနေတဲ့ကြားထဲကပင် ‘မိုးပြာ’ အပေါ်ထပ် ကိုပြေးတက်လာကာ အဝတ်အစားလဲပြီး ပစ္စည်းတွေထည့်ကာ သေတ္တာကိုင်ပြီး အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းလာခဲ့လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ငိုပဲငိုချင်နေမိလေ သည်။

“တစ်ရက်လေးပဲ ‘မိုးပြာ’ ရယ်... စောင့်လိုက်ပါလား”

“ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်ပဲ သိပါတယ် ‘သီရိ’ ရယ်... ကိုယ် တစ်ရက်လေးတောင် မနေပါရစေနဲ့... ဘာဘကြီးပြန်လာရင်သာ ‘မိုးပြာ’ အရေးကြီးလို့ ရန်ကုန်ကိုပြန်သွားပြီလို့ ပြောပေးပါနော်”

စကားပြောရင်းမှ ‘မိုးပြာ’ မှန်ထဲကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ခုတော့လည်း ‘ခရ’ တဖြစ်လည်း ‘မိုးပြာ’ ရဲ့ပုံစံပါ။

ခါတိုင်းတင်းရင်းနေအောင် ကျစ်ဆံ့မြီးကျစ်ထားတဲ့ဆံ ပင်တွေကိုဖြည့်ကာ ဖါးလားချထားပြီး...

စတက်ပ်အသားရောင် တီရှပ်လက်တို၊ အသားရောင် စကပ်ရှည်ရှည်ဖြင့် အညိုနုရောင်နှုတ်ခမ်းဆိုးကာ ငိုထားတဲ့မျက် ဝန်းတွေကိုတော့ လူမမြင်ရအောင် အညိုရင့်ရောင်နေကာမျက်

မှန်ထုတ်တပ်လိုက်သည်။

ဒီပုံကိုမြင်လျှင် တောကနေမြို့ကိုရောက်လာတဲ့ ‘ခရ’ လို့ ဘယ်သူထင်ကြမှာလဲ။

လည်သာဦးထုပ်အညိုပျော့လေးကိုဆောင်းကာ တိုက်ထဲ ကအထွက် ‘သီရိ’ က စိတ်မကောင်းသလို လှမ်းပြောသည်။

“တားမရဘူးဆိုတော့လည်း ပြန်ပေါ့ဟာ... ဒါပေမဲ့ ဒီ လောက်ကြီးလည်း ခံစားဖို့မလိုပါဘူး”

ခံစားချက်ဆိုတာ ဘယ်လိုပေတံမျိုးနဲ့ တိုင်းတာမှလေး နက်တာလဲ။

“ငါ ပြောတာက နင်နဲ့သူနဲ့တွေ့ကြတာက ကြာမှမကြာ သေးတာ”

‘ကိုနေရောင်’ နဲ့တွေ့ခဲ့ကြတာ ကြာခဲ့ပေမယ့် ‘မိုးပြာ’ ရင်ထဲဒီလောက်ကြီးလည်း မလေးနက်လှပါ။

‘ကိုကောင်းကင်’ နဲ့ကျတော့တွေ့ရတာ အချိန်တိုပေမယ့် သူမစိတ်ထဲမှာ အလေးအနက်လိုခံစားရသည်။

ဒီအကြောင်းတွေကို ‘သီရိ’ နားလည်အောင် သူမ ဘယ်

လိုများပြောပြရပါမလဲ။

ဘာမှမပြောတာ အကောင်းဆုံးမို့...

“သွားတော့မယ်ဟာ နောက်မှပဲတွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ကားပေါ်ကိုအတက် မျက်ဝန်းများက ကိုကိုတို့အိမ်ရှိရာ ဆီ အမှတ်မထင်လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ခုချိန် ကိုကို ဘာလုပ်နေမှာလဲ။

မနက်ဖြန် ရွာပြန်တော့မယ် ‘ခရ’ ကို ကြိုလွမ်းနေမှာလား။

ဒါမှမဟုတ် ‘ခရ’ နဲ့ အမြန်ဆုံးနီးရဖို့ ပန်းချီတွေကြိုဆွဲနေ မှာလား။

‘မိုးပြာ’ ကိုတော့ မှတ်မိမယ်မထင်ပါ။

ကိုကိုသိတာ ‘ခရ’ ပဲလေ။ ‘မိုးပြာ’ မှ မဟုတ်တာပဲ။

နာမည်ချင်းခြားနားသလို ဘဝချင်းကလည်း လုံးဝဆက် စပ်ပတ်သက်လို့ မဖြစ်နိုင်တာကြောင့် ‘မိုးပြာ’ မျက်နှာကိုလွှဲကာ ရှေ့သို့ သာဦးတည်လိုက်သည်။

ဒါပေမဲ့ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့ နှလုံးသားတွေ စူးနင့်နာကျင်နေသည်။

ဧည့်ပရိသတ်တွေက များပြားလွန်းလှပါသည်။

‘မိုးပြာ’ သဘောကျ စီစဉ်ခွင့်ပေးထားခဲ့တာကြောင့် ဆီခိုး နားဟိုတယ်တွင် ‘ကိုနေရောင်’ နဲ့ ‘မိုးပြာလွင်’ တို့၏မင်္ဂလာပွဲကို ကျင်းပခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။

သတို့သမီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် သတို့သားလက်ကိုချိတ် ကာ ခန်းမထဲကိုဝင်လာခဲ့ရပေမယ့် ‘မိုးပြာ’ စိတ်က ‘မိုးပြာ’ ကိုယ်မှာ မရှိပါ။

ကိုကို ဆီကိုသာ ရောက်နေခဲ့သည်။

ခုချိန်မှာ ကိုကိုများဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်။
အိပ်မက်လေးတစ်မက်လို သူ့ဆီချက်ခြင်းလာပြီး ချက်
ခြင်းလိုပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ ‘ခရ’ ကိုပဲ လိုက်ရှာနေရော့လား။

ဒါမှမဟုတ် ပြန်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောသွားတဲ့ ‘ခရ’ ရဲ့စကား
ကိုပဲ ယုံစားပြီး စောင့်မျှော်နေလေသလား။

“ကိုကိုရယ်...”

‘မိုးပြာ’ ဝှေ့ဝဲလာသောမျက်ရည်ကိုအံခဲကာ ပြန်သွင်း ရင်း
မင်္ဂလာခန်းမထဲကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ပိုးဖဲကတ္တီပါနှင့်စိန်ရောင်ရွှေရောင်တောက်ပနေသော
ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးက ပြုံးပန်းတွေဝေဆာကာ စကားသံတိုးတိုး
တိတ်တိတ်နှင့် ‘မိုးပြာ’ တို့မင်္ဂလာမောင်နှံကို ငေးမျှော်ကြည့်နေ
ကြသည်။

“ငါ့ညီမက ဒီလိုတော့လည်းလှသားပဲ”

အစ်ကိုအကြီးဆုံး ‘မိုးဖြူလွင်’ က တီးတိုးပြောသလို အစ်
ကိုငယ် ‘မိုးနီလွင်’ က ‘မိုးပြာ’ မခံချင်အောင်တီးတိုးပြောလေသည်။

“အဲ့ဒါလှတာမဟုတ်ဘူး... ပြင်ထားတာ အောင်အောင်
သာမကယ်ရင် သူဒီတောင်ကတောင်ကျော်နိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး...
‘နေရောင်’ မိုက်တာ လူမိုက်”

“သားကလည်းနော်... ဒီညီမပဲစနေတာပဲ”

‘မိုးပြာ’ ရဲ့မျက်စောင်းကိုကြည့်ကာ မေမေကရယ်သည်။

‘မိုးပြာ’ တို့စုံတွဲရဲ့နောက်မှာ နှစ်ဘက်မိဘတွေလိုက်ကာ
အစ်ကိုတွေကဘေးကဝိုင်းစနေကြတာဖြစ်ပါသည်။

“ ‘မိုးပြာ’ ကလည်း ကိုလေးစကားများအရေးလုပ်မနေနဲ့
ရှေ့မှာဗွီဒီယိုရိုက်နေတာ... တော်ကြာ နင့်ပုံကြီးပါသွားလို့မလှ
ဘဲနေနေပါဦးမယ်... ပြုံးထား ပြုံးထား”

မြစ်ကြီးနားကရောက်လာသော အစ်မပက်ကျီ (မိုးညို လွင်)
ရဲ့ စကားကြောင့်သာ မျက်နှာကိုပြုံးလိုက်ရပေမယ့် ‘မိုးပြာ’
ကိုလေးကိုမကြည်ပါ။

အနားသာရောက်လို့ကတော့ ဆွဲကိုကုတ်လိုက်မည်။

‘မိုးပြာ’ စိတ်တိုနေမှန်းသိ၍ ‘ကိုနေ’ က သူမလက်လေး
ကို ဆုပ်ကိုင်ကာနှစ်သိမ့်သည်။

မင်္ဂလာစင်မြင့်ပေါ်ကိုအရောက် မင်္ဂလာပွဲလာပရိသတ်
တွေကိုတွေ့ရသည်။

ရှေ့ဆုံးကစားပွဲတွင် နှစ်ဘက်မိဘများနှင့် ဆွေမျိုးများကို
တွေ့ရသလို...

ပန်းရင့်ရောင်ဝတ်စုံဖြင့် 'မိုးပြာ' ကိုစိုက်ကြည့်နေသော
မျက်ဝန်းတစ်စုံကိုအတွေ့ နှုတ်ကတီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ သီ ရီ ”

'သီရီ' ကလည်း 'မိုးပြာ' ကိုစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

'မိုးပြာ' ပြန်သွားပြီးတည်းက 'ကိုကောင်းကင်' အိမ်ကို
ရောက်လာကာ 'ခရ' ကိုလာမေးတာ နှစ်ခါတိတိရှိပါပြီ။

နှစ်ခါလုံး 'သီရီ' နှင့်တိုး၍ 'ခရ' ရွာကိုပြန်သွားသည်ဟု
ညာထားရသည်။

မတော်လို့ဖေဖေတို့မေမေတို့နဲ့များတိုးလျှင် အလိမ်
တွေပေါ်ကုန်မှာသေချာသည်။

ဒီအကြောင်းတွေ 'မိုးပြာ' ကိုပြောပြချင်ပေမယ့်လည်း
ပြောလည်းမထူးတော့မယ့်အတူတူ 'သီရီ' ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလိုက်

ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

တကယ်တော့ 'မိုးပြာ' နဲ့ 'ကိုကောင်းကင်' တို့ဆုံဆည်း
ဖြစ်အောင်ဖန်တီးပေးခဲ့သူက တခြားလူမဟုတ်၊ 'သီရီ' ကိုယ်တိုင်
ပဲဆိုတော့ 'သီရီ' ဒီဇာတ်လမ်းကိုထပ်မံဆက်ခံတော့ပါ။

'မိုးပြာ' ကို သနားသလို 'ကိုကောင်းကင်' ကိုလည်းသ
နားမိသည်။

သူမရဲ့မထားသင့်တဲ့မာနကြောင့် နှလုံးသားနှစ်ခုကြေ
ကွဲရတဲ့အဖြစ်ပဲမဟုတ်ပါလား။

'သီရီ' ကြည့်နေဆဲ သတို့သားကသတို့သမီးကို မုန့်ခွံ
ကျွေးနေသလို သတို့သမီးကလည်းသတို့သားကို မုန့်ပြန်ခွံကျွေး
နေတာတွေ့လိုက်ရသည်။

'မိုးပြာ' 'ကိုနေရောင်' အပေါ် တကယ်ကော နှစ်နှစ်ကာ
ကာရှိပါရဲ့လား။

'သီရီ' တွေးနေချိန် သတို့သားနဲ့သတို့သမီးစင်ပေါ်က
ဆင်းလာကာ ဝင်ပေါက်ဝတွင် နှုတ်ဆက်ဖို့ထွက်ခွာသွားတာ
တွေ့လိုက်ရသည်။

နှစ်ဘက်မိဘဆွေမျိုးတွေလည်း လိုက်ပါသွားကြသည်။
'သီရိ' တို့နားကဖြတ်အလျှောက် ဓါတ်ပုံဆရာတစ်
ယောက်က အသဲအမဲဓါတ်ပုံရိုက်နေတာကြောင့်လှမ်းအကြည့် 'သီရိ'
နှုတ်ကလွတ်ကနဲနေအောင် အော်လိုက်မိသည်။

“ ‘ကိုကောင်းကင်’ ”

'မိုးပြာ' ကိုယ်တိုင်လည်းအံ့သြသောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့်
ကိုကို့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေဆဲ 'ကိုနေ' က မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ ‘မိုးပြာ’ ဒါ 'ကိုနေ' သူငယ်ချင်း 'ကောင်းကင်' တဲ့...
မန္တလေးကလာတာ... 'ကိုနေ' တို့မင်္ဂလာစုံတွဲပုံကို ပန်းချီဆွဲပေး
ဖို့ 'ကိုနေ' ဖိတ်ထားတာ ”

'မိုးပြာ' စကားတစ်လုံးမှပင် ထွက်မလာနိုင်အောင် ကိုကို့
ကိုငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေမိသလို 'ကောင်းကင်' ကိုယ်တိုင်လည်း
'ခရု' နဲ့တူနိုင်လွန်းသော သတို့သမီးကိုငေးကြည့်ရင်း အံ့အား
သင့်နေမိပါသည်။

တကယ်တော့ သူ မင်္ဂလာပွဲကိုကြိုရောက်အောင် မန္တ
လေးက စောထွက်လာခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့လမ်းမှာကားပျက်နေတာကြောင့် မင်္ဂလာပွဲစပြီးမှ သူ
ရောက်လာခဲ့သည်။

သူ ကင်မရာကိုင်တဲ့အချိန် သတို့သမီးနဲ့သတို့သားက
စင်ပေါ်ကပင် ဆင်းလာခဲ့ပါပြီ။

ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံဖြင့် လှပလွန်းသောသတို့သမီးလေး
ရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ 'ကောင်းကင်' ထစ်အစွာမေးလိုက်မိသည်။

“ ‘ခရု’ မဟုတ်လားဟင် ‘ခရု’ ”

“ဟ 'ကောင်းကင်' ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ... ဒါ 'မိုး
ပြာလွင်' တဲ့ မင်းသိလို့လား”

“ ‘မိုးပြာလွင်’ ဟုတ်လား ”

“အေးလေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ ‘ခရု’ မဟုတ်ဘူးလား... ‘ခရု’ နဲ့တူလိုက်တာ ”

'ကောင်းကင်' 'မိုးပြာ' မျက်နှာကိုလှမ်းမျှော်ကြည့်ချိန်
'မိုးပြာ' ရင်တွေခုန်ကာ ခေါင်းကိုငုံ့ချလိုက်မိသည်။

စိန်ပွင့်စိန်ခိုင်များ ပြုံးပြုံးပျက်ပျက်လက်နေသော ဆံထုံး

လေးနှင့် 'မိုးပြာလွင်' ရဲ့အသွင်က 'ကောင်းကင်' ရဲ့ 'ခရ' မှ 'ခရ' ပုံစံလေးမို့ 'ကောင်းကင်' တံတွေးကိုခက်ခဲစွာမြို့ချရင်း 'နေ ရောင်' ကိုတီးတိုးမေးလိုက်မိသည်။

“သူ့မှာဒီပြင့်နာမည်များ ရှိသေးလားကွာ”

ဒီထက်ကြာလျှင် ပိုရှုပ်ထွေးမယ့်အဖြစ်တွေ ဖြစ်လာနိုင် စရာရှိတာကြောင့် 'သီရိ' လှမ်းသတိပေးလိုက်မိသည်။

“ 'ကိုနေရောင်' ရှေ့မှာလူကြီးတွေ စောင့်နေကြပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

'နေရောင်' ရှေ့တိုးသွားရင်း 'ကောင်းကင်' ကိုဖြေလိုက် မိသည်။

“ငါသိတာတော့ 'မိုးပြာလွင်' ပါပဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့ချစ်သူနဲ့သိပ်တူလို့”

“မင်းချစ်သူက 'မိုးညို' မဟုတ်လား... 'မိုးပြာ' ရဲ့အစ်မ လေ”

“ဘာ...”

မျက်နှာကိုအင်အားပြင်းပြင်းလက်ဖြင့် ရိုက်ချခံလိုက်ရ

သလို 'ကောင်းကင်' တစ်ကိုယ်လုံးယိမ်းယိုင်သွားသလို ခံစား လိုက်ရသည်။

'ကောင်းကင်' ခံစားရသလို 'ကိုနေရောင်' လက်ကိုတွဲ ကာရပ်နေသော 'မိုးပြာ' မှာလည်း ရင်ထဲတွင်မယုံကြည်နိုင်သော ခံစားမှုဖြင့် ကိုကို့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

လက်စသတ်တော့ 'မိုးပြာ' ဆယ်တန်းတက်နေစဉ် 'မမညို' နှင့်ချစ်ခဲ့သူက 'ကိုကောင်းကင်' ပါလား။

ထိုအချိန်တုန်းက 'မိုးပြာ' ငယ်သေး၍ ဘာမှမသိတတ် ခဲ့သလို နယ်တွင်ရှိနေသောအချိန်လည်းဖြစ်ပါသည်။

'မိုးပြာ' က မိဘများနှင့်ပြည်မြို့တွင်နေကာ အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေက အဘိုးအဘွားတွေရှိရာ ရန်ကုန်တွင်လာနေရင်း တက္ကသိုလ်တက်နေကြတာဖြစ်သည်။

'မမညို' ဒုတိယနှစ်တွင် ပန်းချီဆရာလေးတစ်ယောက် နှင့်ချစ်သူဖြစ်တာကို အိမ်ကသိသွားပြီးတဲ့နောက် သူတို့သဘော တူတဲ့ဆရာဝန်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားခဲ့တာကို 'မိုးပြာ' မှတ် မိသည်။

မနက်ဖြန်လိုလက်ထပ်မည်အပြု 'မမညို' ကုတင်ပေါ်တွင်လူးလိမ့်နေအောင် ငိုကြွေးခဲ့တာကိုလည်း 'မိုးပြာ' သိနေပါသည်။

အငယ်ဆုံးဖြစ်တဲ့အပြင် အချစ်ကိုလည်းကိုယ်တိုင်မကြိုတွေ့ဘူးတာကြောင့် 'မမညို' ကိုအမြင်ပင်ကတ်ခဲ့ကာ မေမေတို့ကိုပင်ရုံးချောခဲ့ပါသေးသည်။

တလက်စတည်း 'မမညို' ကို ဒီလိုဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ 'မမညို' ရဲ့ချစ်သူကိုလည်း မမြင်ဖူးပါပဲ မုန်းခဲ့မိပါသေးသည်။

ခု 'မိုးပြာ' ရှေ့မှာရပ်နေတဲ့သူက 'မမညို' ရဲ့ချစ်သူတဲ့လား။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုကိုရယ်။

'မမညို' ခွဲခဲ့လို့ကွဲအက်ပြီး ဒဏ်ရာဗလပွန့်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကိုကို့ရဲ့အသည်းနှလုံးကိုမှ 'မိုးပြာ' မိုက်မဲစွာခွဲခဲ့မိပြန်ပြီ။

'မိုးပြာ' မှားလိုက်တာ ကိုကိုရယ်။ ကိုကို့ကိုလည်းသနားလိုက်တာ။

'မိုးပြာ' တို့မိန်းကလေးတွေဟာ အချစ်ကိုကစားစရာလို

ပေါ့ပေါ့ဝန်တန်သဘောထားတတ်ကြတယ်။ အဲ့ဒီအထဲမှာ 'မိုးပြာ' လည်းပါတယ်။ ကိုကို့အချစ်ကို ကစားစရာလိုသဘောထားခဲ့မိတယ်။

ခုတော့ ကိုကိုရယ် 'မိုးပြာ' အပျော်လိုသဘောထားပြီး ကစားခဲ့တဲ့အသည်းနှလုံးက ကိုကို့ရဲ့အသည်းနှလုံးမှမဟုတ်တာပဲ။ 'မိုးပြာ' ရဲ့အသည်းနှလုံးကို 'မိုးပြာ' ကိုယ်တိုင်ကစားခဲ့တာပဲ။

'မိုးပြာ' ရင်နာလိုက်တာ ကိုကိုရယ်။

ကိုကို့အတွက်အချစ်ရှုံးခဲ့ရပေမယ့် 'မိုးပြာ' ရဲ့မိဘတွေအတွက် သမီးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ 'မိုးပြာ' ကြိုးစားရဦးမယ်။

'မမညို' လို 'မိုးပြာ' လက်ထက်မှာ မိဘတွေစိတ်မဆင်းရဲဖို့ 'မိုးပြာ' ကတိပေးထားမိတယ်။

ဒီကတိကြောင့်လည်း 'မိုးပြာ' 'ကိုနေရောင်' ကို လက်ထပ်ခဲ့ရတယ်။ 'မိုးပြာ' ကိုခွင့်လွှတ်ဖို့မထိုက်တန်ပေမယ့် 'မိုးပြာ' ကိုကို့ဆီက ခွင့်လွှတ်ခြင်းဆုကိုပဲလိုချင်တယ်။

'မိုးပြာ' ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကိုရယ်။

သည်အသိဖြင့် ကိုကို့ကိုလှမ်းအကြည့် ကိုကို့မျက်ဝန်း
များက 'မိုးပြာ' ကိုစူးစိုက်ကြည့်နေတာ အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်ရ
သည်။

ကိုကို 'မိုးပြာ' ကိုမှတ်မိသွားပြီလား။

ကိုကို 'မိုးပြာ' ကို မုန်းသွားပြီလား။

'မိုးပြာ' မရှက်တမ်းဝန်ခံရရင် 'မိုးပြာ' တကယ်တမ်းချစ်
တာက ကိုကို့ကိုပါ။

ကိုကိုကလွဲလို့ 'မိုးပြာ' ဘယ်သူ့ကိုမှမချစ်ခဲ့ပါဘူး။

ဒါတွေကို ကိုကိုသိအောင် ဘယ်လိုများပြောပြရပါ့မလဲ။

ရင်ထဲမှာစူးအောင့်ခြင်းနဲ့အတူ 'ကိုနေရောင်' လက်ကိုအားယူ
ကာအဆုပ်...

“ 'မိုးပြာ' 'မိုးပြာ' ဘာဖြစ်တာလဲ ”

'နေရောင်' အလန့်တကြားအော်ကာ သူ့ပခုံးပေါ်ပျော့
အိကျလာတဲ့ 'မိုးပြာ' ကိုဆွဲယူကာ ပွေ့ဖက်လိုက်ချိန် 'မိုးပြာ'
ကိုယ်တွင်အသိတရားတို့ ကင်းကွာနေခဲ့ပါပြီ။

“ 'မိုးပြာ'... 'မိုးပြာ' ”

'ကောင်းကင်' 'မိုးပြာ' ရဲ့မျက်နှာလှလှလေးကိုငေးကြည့်
ကာ စိတ်ထဲမှတီးတိုးခေါ်နေမိပါသည်။

မျက်ခွံလေးများပိတ်ကာ ပန်းနုသွေးရောင်ခြယ်ထားတဲ့
မျက်နှာလှလှလေးက သူ့ချစ်ရသော 'ခရ' မှ 'ခရ' မျက်နှာလေး
ပါ။

ကိုကိုဘယ်လိုယုံရမှာလည်း 'ခရ' ရယ်။

'ကောင်းကင်' 'ခရ' ရဲ့မျက်နှာလှလှလေးကိုငေးကြည့် ကာ
ရင်ထဲတွင် အတွေးတွေ ဆူဝေနေချိန် သူ့အနားကိုလူနှစ်
ယောက်အပြေးအလွှားရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ခဏလောက်ဘေးဖယ်ပေးကြပါ”

တစ်ယောက်ကဆရာဝန်ဖြစ်ပုံရကာ ဆရာဝန်ရဲ့ဘေးမှာ
အပြေးအလွှားပါလာသောသူကိုအကြည့် 'ကောင်းကင်' ရဲ့နှလုံး
သားတစ်ခုလုံးအေးခဲသွားသလို ခံစားလိုက်ရပါသည်။

'ညို' သူ သိပ်ချစ်ခဲ့ရသော 'ညို'။

'ညို' က သူ့ကိုဂရုမစိုက်နိုင်ပါ။ မေ့လဲသွားသောညီမ
အတွက် ပူပန်နေပုံနှင့် 'နေရောင်' ကို လှမ်းပြောနေသံကြားရ

ပါသည့်။

“ဆေးရုံပို့မှဖြစ်မယ်...”

‘ညို’ ရဲ့အသံနဲ့အတူ သတို့သမီးလဲကျသွားတဲ့မင်္ဂလာ ပွဲက လှုပ်ရှားစပြုလာခဲ့ပါပြီ။

သူ့ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက လူနာကိုပွေ့ကာဆေးရုံကို ခေါ်သွားကြသလို ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ဧည့်ပရိသတ်များကလည်း ပြန်သူ ပြန်၊ သတို့သမီးလေးအတွက် ဆုတောင်းပေးသူပေးနှင့်ရှုပ်ယှက် ခတ်နေကြပြီမို့ ‘ကောင်းကင်’ ဟိုတယ်အပြင်ဘက်ကို ဖြည်းလေး စွာလျှောက်လာခဲ့မိပါသည်။

ကြာခဲ့ပါပြီ။

မှတ်မှတ်ရရဆို ‘ကောင်းကင်’ တက္ကသိုလ်စတက်ချိန်က ‘ညို’ ကို ဆုံဆည်းခဲ့ရတာဖြစ်ပါသည်။

နယ်မှ ရန်ကုန်ကို ကျောင်းလာတက်ရတာမို့ လွတ်လပ်စွာပျော်ရွှင်မိတာအမှန်ပါ။

မိဘတွေက သူတို့ရဲ့မိတ်ဆွေမိသားစုရှိရာ ရွှေတောင် ကြားလမ်းက အိမ်မှာနေစေချင်ပေမယ့် မလွတ်လပ်မှာကို အကြောင်း ပြုကာ ‘ကောင်းကင်’ အဆောင်မှာပဲနေဖြစ်ခဲ့သည်။

အဆောင်မှာက လွတ်လပ်သည်။ သူ့ဝါသနာကိုလည်း စိတ်တိုင်းကျအသုံးချခွင့်ရှိသည်။

သုံးယောက်ခန်းကိုတစ်ယောက်တည်း နေခဲ့တာကြောင့် လည်း ကျောင်းအားလျှင်ဘယ်ကိုမှမသွားဖြစ်ဘဲ ပန်းချီပုံတွေ ထိုင်ဆွဲရတာကို 'ကောင်းကင်' နှစ်သက်သည်။

သည်နေ့တော့ပုံဆွဲခြင်းကိုရပ်ကာ လောကနတ်ပန်းချီ ခန်းမကိုသွားဖို့ စိတ်ကူးမိသည်။

'ကောင်းကင်' လိုပန်းချီဝါသနာပါသူတစ်ယောက်အဖို့ လောကနတ်ကိုရောက်ရှိခြင်းက လောကနိဗ္ဗန်ကိုရောက်သွားရ သလိုပါပဲ မဟုတ်ပါလား။

အရောင်မျိုးစုံလက်ရာစုံ ပန်းချီကားများကို တစ်နေရာ တည်းမှာကြည့်ရတာ အရသာပါ။

ခြုံပြင်ကိုအထွက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ 'နေရောင်' ကား နှင့်တန်းတိုးသည်။

“ဘယ်လဲ 'ကောင်း'”

“လောကနတ်ကိုသွားမလားလို့ မင်းကကော”

“မင်းဆီကိုပဲသက်သက်လာတာ... မေမေတို့ကအိမ်မှာ ထမင်းစားဖို့ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”

မေမေတို့ရန်ကုန်လာလျှင် 'နေရောင်' မိဘတွေရှိရာရွှေ တောင်ကြားလမ်းမှာတည်းသလို 'နေရောင်' တို့မန္တလေးသွားရင် လည်း 'ကောင်းကင်' တို့အိမ်မှာတည်းနေကြမို့ 'ကောင်းကင်' ကိုလည်းသူတို့အိမ်မှာ လာနေစေချင်ကြသည်။

'ကောင်းကင်' ကမနေ၍ စားစရာသောက်စရာတွေ မကြာခဏလာပို့ပေးတတ်သလို ခုလိုလည်းခဏခဏထမင်းစား လာခေါ်လေ့ရှိသည်။

“ရပါတယ်ကွာ ဧည့်သည်မှမဟုတ်တာ”

“မရဘူးမောင်... မပါပါအောင်ခေါ်ခဲ့ရမယ်လို့ မေမေက မှာလိုက်တာ”

သည်လိုနှင့်မနက်ပိုင်းတစ်ချိန်လုံး 'နေရောင်' တို့အိမ် တွင်အချိန်ဖြုန်းကာ နေ့လည်ခင်းပိုင်းမှလောကနတ်ခန်းမကို ရောက်လာခဲ့သည်။

ရေဆေးပန်းချီ၊ ဆီဆေးပန်းချီ၊ မော်ဒန်ပန်းချီစသည်တို့ ကိုငေးမောကာ စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေဆဲ အနားကတီးတိုးသံ လေးကိုအမှတ်မထင် ကြားလိုက်မိသည်။

“ဟောတော် ဒုက္ခပါပဲ”

အသားကညိုသည်ဆိုသည်ထက် ဝင်းသည်ဟုပင်ဆိုရ
လေမည်လား။

အညိုဖျော့ရောင်အကျိုလက်စက၊ အညိုဖျော့ရောင်စိန်
မိုက်ကယ်လုံချည်ထူပျော့ပျော့လေးဝတ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့
မျက်ဝန်းကျယ်ကျယ်လေးတွေက သူမရဲ့ခြေထောက်ရှိရာရောက်
နေတာကြောင့် လှမ်းအကြည့် ‘ကောင်းကင်’ သနားသွားမိပါ သည်။

သူမစီးထားတဲ့ မန္တလေးဖိနပ်ရဲ့ အမည်းရောင်ကတ္တီပါ
ကြိုးလေးကလျော့ရဲကာ ပြတ်လုလုဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

“စိတ်ညစ်လိုက်တာ...”

သူမတစ်ယောက်တည်း ကြံရာမရသလိုနေရာတွင်ထိုင်
အချ ‘ကောင်းကင်’ မကြည့်ရက်နိုင်သလို မေးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် ဘာကူညီပေးရမလဲ”

“ ‘ညို’ ဖိနပ်ကအသစ် ဒီဖိနပ်ကဘယ်သူမှားစီးသွားတဲ့
ဖိနပ်လည်းမသိဘူး... ခုတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ”

‘ညို’ သေလောက်အောင်ငိုချင်တဲ့ မျက်နှာလေးဖြင့်ပြော
လိုက်မိတာဖြစ်ပါသည်။

မနေ့ကကျူရှင်အိမ်မှအပြန်တည်းက မှားလာခဲ့တဲ့ဖိနပ်
ဖြစ်ပါသည်။

‘ညို’ အရင်ဆင်းသွားတဲ့အတန်းက မှားစီးသွားတာဖြစ်
နိုင်သည်။ ခက်တာက သူ့ဖိနပ်ကအသစ်၊ အခုကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ဖိနပ်
ကအဟောင်း။

စီးလက်စမို့ ယင်းဖိနပ်နဲ့ပင် ပန်းချီခန်းမကိုအလာ ခု တော့
အခက်တွေ့နေရပြီ။

ဖိနပ်အပြတ်ကြီးနဲ့လည်း အပြင်မထွက်ရဲပါ။

အရေးထဲသူငယ်ချင်းတွေကလည်း တစ်ယောက်မှပါမ
လာတာကြောင့် ကြံရာမရသလို မျက်ရည်အဝဲ...

“ကျွန်တော်ဖိနပ်စီးသွားမလားဟင်”

အသံလာရာကိုလှမ်းအကြည့် ‘ညို’ တို့အရွယ်အသား
လတ်လတ်ဖြင့် လူရွယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“နေပါစေ မဟုတ်တာ”

‘ညို’ က သူ့ဖိနပ်ကိုစီးလိုက်လျှင် သူကခြေမလာဖြင့် သွားရတော့မည်။ ကိုယ့်ကြောင့် သူတစ်ပါးဒုက္ခမရောက်စေချင် တာကြောင့်လည်း လွယ်အိတ်ထဲမပါတဲ့ချိတ်ကို ကုန်းရှာနေမိသည်။

ရှာလို့သာရှာရသည်။ ‘ညို’ လွယ်အိတ်ထဲချိတ်မပါဆို တာ ‘ညို’ သိနေပါသည်။

အကြံအိုက်သလို နှုတ်ခမ်းထက်တွင်စို့လာတဲ့ ချွေးကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့်အသုတ်...

“ဒီမှာ နန်းကြိုးရလာပြီ”

အနားကရုတ်တရက်ပျောက်သွားကာ ဘယ်ကရှာလာ မှန်းမသိတဲ့ ကြေးနန်းကြိုးတစ်စဖြင့် သူ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဖိနပ်ကျွန်တော့်ကိုပေး...”

“အို မဟုတ်တာ... ရှင်ငရဲကြီးမှာပေါ့”

မိန်းကလေးစီးထားတဲ့ဖိနပ်ကို ယောက်ျားလေးတစ် ယောက်အား မကိုင်စေချင်ပါ။ ပြီးတော့ဖိနပ်ကအသစ်ဆိုလည်း ထားတော့။ ပြတ်တောင်ပြတ်နေပြီမို့ ခေါင်းအခါ...

“ပေးစမ်းပါဗျာ ချိန်မှာဖိနပ်စီးလို့ရဖို့ကအဓိကမဟုတ် ဘူးလား... ဒီဖိနပ်မပါရင် ခင်ဗျားဘယ်လိုသွားမလဲ”

သူပြောတာမှန်နေ၍လည်း ‘ညို’ ငိုအသွား သူက ‘ညို’ ဖိနပ်ကိုယူကာ ကြေးနန်းကြိုးဖြင့် ခိုင်အောင်ချည်ပေးနေလေ သည်။

အနီးကပ်မို့ယောက်ျားပီသသော သူ့မျက်နှာတည်တည် တံ့တံ့ကို ‘ညို’ ငေးကြည့်နေမိဆဲ သူကဖိနပ်ကိုချပေးကာ ‘ညို’ ကို လှမ်းပြောသည်။

“စီးကြည့်လိုက်ပါဦး”

ကြေးနန်းကြိုးဖြင့်ချည်ထားတဲ့ဖိနပ်က စီးလို့ရတဲ့အနေ အထားဖြစ်နေပါပြီ။

ဒီလောက်ဆို ‘ညို’ ဖိနပ်ဆိုင်ကိုရောက်လောက်တဲ့အနေ အထားဖြစ်နေပါပြီ။

ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ထိုလူ့ကိုအကြည့် ထိုလူကလက်နှစ် ဘက်ကို ဖုတ်ဖက်ခါကာ ပန်းချီကားတွေရှိရာကိုလျှောက်သွားနေ တာကြောင့် ‘ညို’ ထိုလူ့နောက်ကိုအပြေးလိုက်လာကာ ကိုယ့်ကို ကိုယ်မိတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မနာမည် ‘မိုးညို’... ပထမနှစ်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်က... ရှင်ကကောဟင်”

“ ‘ကောင်းကင်’ ပထမနှစ်ရူပဗေဒက ”

သည်နောက်ပိုင်းတွင် ‘ကောင်းကင်’ နှင့် ‘ညို’ တို့မကြာခဏဆုံမိကြကာ ပန်းချီဝါသနာပါသော ‘ကောင်းကင်’ အတွက် စံပြမော်ဒယ်လ်က ‘ညို’ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ‘ကောင်းကင်’ ရဲ့အခန်းတွင်ပန်းချီပုံမှန်ဆွဲဖြစ်ကြသည်။

ထိုအချိန်များက ‘ကောင်းကင်’ နှင့် ‘ညို’ တို့အတွက်သာ ယာချိုမြိန်သော အချိန်များဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယနှစ်မှာတော့ ‘ကောင်းကင်’ နှင့် ‘ညို’ တို့အတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျစေသော အချိန်များပါ။

ရန်ကုန်ကိုခေတ္တရောက်လာသော အမျိုးတစ်ယောက်က ‘ညို’ နဲ့ ‘ကောင်းကင်’ တို့စုံတွဲကိုမြင်သွားရာမှ ‘ညို’ တို့အိမ်က ကပါသိသွားကာ ‘ညို’ တို့ကွဲဖို့ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

အဖေနေမကောင်းဖြစ်၍ အိမ်သို့ခဏပြန်ခဲ့ပါဟုသံကြားရိုက်၍ ‘ညို’ အပြန်ကျောင်းကိုလုံးဝပြန်မလွှတ်တော့ဘဲ အိမ်မှ သဘောတူသော ‘ဒေါက်တာကောင်းမြတ်’ နှင့်လက်ထပ်လိုက်ရပါသည်။

ဘာမှမသိဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ‘ကောင်းကင်’ မှာတော့ ‘ညို’ ပြန်ရောက်လာနိုးစောင့်ရင်းစောင့်ရင်း ‘ညို’ လက်ထပ်တဲ့သတင်းကို သတင်းစာထဲတွင် တွေ့လိုက်ရမှ ‘ညို’ သူ့ကိုထားရစ်ခဲ့မှန်း သိခဲ့ရပါတော့သည်။

ရှက်ခြင်းဝမ်းနည်းခြင်းယူကြီးမရဖြစ်ခြင်းနဲ့အတူ ရန်ကုန်တွင်တစ်မိနစ်တစ်စက္ကန့်လေးမျှပင် မနေလိုတော့တာကြောင့် အမရပူရကိုပြန်ပြောင်းလာကာ မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် ဆက်တက်ခဲ့သည်။

ဝါသနာပါသောပန်းချီလုပ်ငန်းကိုလည်း မစွန့်လွှတ်နိုင်တာကြောင့် မိဘများနှင့်ပါ ပြဿနာတက်ကာ မန္တလေးတွင်အိမ်ခွဲနေခဲ့ပါသည်။

တစ်သက်တွင်တစ်ခါသာ ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့အချစ်ဦးမို့ ‘ညို’

ပုံတွေကိုမပစ်ရက်ပေမယ့် မိန်းမတွေကိုတော့ဖြင့် နာကြည်းမုန်းတီးမိခဲ့ပါသည်။

‘ညို’ နဲ့ကွဲပြီးနောက်ပိုင်း သူ့ပန်းချီပုံအားလုံးကိုသဘာဝရှု့မျှော်ခင်းပုံ၊ ဘုရားပုံ၊ ကလေးပုံ၊ အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ယောက်ျားမိန်းမကြီးပုံတွေကလွဲလျှင် မိန်းမပျိုပုံလုံးဝမဆွဲမိအောင်သူရှောင်ကြဉ်ခဲ့သည်။

ဒါ ‘ခရ’ နဲ့မတွေ့ခင်အချိန်ထိပါ။

‘ခရ’ နဲ့တွေ့ပြီးနောက်ပိုင်းမှာတော့ သူ့အယူအဆတွေ သူ့အတွေးအခေါ်တွေ လုံးဝပြောင်းလွဲလာခဲ့ပါသည်။

‘ခရ’ ကို သူ့သိပ်ချစ်တယ်။

အချစ်နဲ့အရာရာကို ပြောင်းလွဲစေခဲ့သည်။

သည်အတွေးသည်အဖြစ်များဖြင့် ‘နေရောင့်’ မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း သူ မပျက်မကွက်တက်ရောက်လာခဲ့ပြီးမှ မဖြစ်သင့်တဲ့အဖြစ်ကို သူ့လာတိုးနေရလေသည်။

‘မိုးပြာ’ နေအမြန်ဆုံးပြန်ကောင်းသွားပါစေ။

ရင်ထဲမှဆုတောင်းကာ ဟိုတယ်ရှေ့ကိုအရောက် မမြင်

လိုသောမျက်နှာတစ်ခုနှင့် ပက်ပင်းလိုဆုံမိကြသည်။

ချင်လှပါ။

ပြီးတော့ ‘သီရိ’ ဆိုတာ ‘ခရ’ ကို ခိုင်းစေနေတဲ့လူလေ။ သည်အသိဖြင့် ‘ကောင်းကင်’ စိတ်ထဲ ‘သီရိ’ ကိုတင်းနေ

မိခဲ့သည်။

‘ခရ’ နဲ့အဆက်အသွယ်မရသေးတာကြောင့် အောင့်အီး သည်းခံကာ ဆက်ဆံနေမိသော်လည်း သိပ်ပြီးအမြင်ကြည်လင် လှတယ်လည်းမဟုတ်ပါ။

“ဆေးရုံကိုသွားမလို့ ‘ကိုကောင်းကင်’ လိုက်ဦးမလား” ဘာဆိုလို့လဲ။

ယခုလဲကျသွားတဲ့သတို့သမီးနဲ့ သက်ဆိုင်သူက သူ့သူ ငယ်ချင်း ‘နေရောင်’ ပါ။ သူက ဘာဆိုလို့လိုက်ရမှာလဲ။

ရှုတည်တည်မျက်နှာပေးဖြင့် ‘သီရိ’ ကိုလှမ်းအကြည့် ‘သီရိ’ က ဂရုဏာသက်သောမျက်ဝန်းများဖြင့်သူ့ကို ငေးကြည့်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဘာလဲ ‘ခရ’ ရဲ့ချစ်သူဖြစ်နေလို့ အထင်သေးနေတာ လား။

“ ‘ကိုကောင်းကင်’ ”

‘သီရိ’ က ခဲပုပ်ရောင်စလွန်းကားထဲတွင် ဖြစ်ကာ ‘ကောင်းကင်’ က အပြင်ဘက်မှာမို့ မမြင်ဟန်ဆောင်ကာ ဆက် လျှောက်မည်အပြု ‘သီရိ’ ဆီက အသံကျယ်ကျယ်ထွက်လာခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သူငယ်ချင်းရဲ့ညီမဖြစ်သော်လည်း ‘ခရ’ နဲ့ပတ်သက်နေ တဲ့ဒေသမှမိန်းမပျိုတစ်ယောက်မို့ ဟက်ဟက်ပက်ပက်မဆက်ဆံ

‘ခရ’ ဆိုတာသူတို့အိမ်က ခိုင်းတဲ့ကောင်မလေးလေ။

တကယ်တမ်းချစ်မိတဲ့အခါ ငွေတွေဂုဏ်တွေအဆင့်အတန်းတွေလိုအပ်လို့လား။

ဂရုမစိုက်သလိုလမ်းကိုဆက်လျှောက်လာပြီးမှ ‘ခရ’ လိပ်စာကိုသိချင်လာမိသည်။

ခုဆို ‘ခရ’ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့တာတစ်လပြည့်တော့မည်။

‘ခရ’ ရဲ့လိပ်စာသာရလျှင် သူ ‘ခရ’ ဆီကိုလိုက်သွားလို့ရမည်။

ပြန်ကွေ့လာကာ ‘သီရိ’ ကို ခပ်တည်တည်လှမ်းမေးမိလိုက်သည်။

“ ‘ခရ’ ကော... ‘ခရ’ ကို ကျွန်တော်တွေ့ချင်တယ် ‘ခရ’ ရဲ့လိပ်စာလေးများသိရမလား”

“ဒါကြောင့် ‘သီရိ’ ‘ကိုကောင်းကင်’ ကို ခေါ်နေတာပေါ့ ‘သီရိ’ အဲ့ဒီကိုသွားမလို့”

“ဘယ်ကိုလဲ”

‘ကောင်းကင်’ အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။

“ ‘ခရ’ ဆီကို ‘သီရိ’ လိုက်သွားမလို့”

ထူးဆန်းတဲ့စကားပါလား။ ‘ခရ’ က ရန်ကုန်ကိုရောက်နေလို့လား။

မယုံကြည်နိုင်သောအကြည့်ဖြင့် အကြည့်...

“ကဲ လာပါ နောက်ကျနေဦးမယ်”

‘သီရိ’ က အတင်းကာရောက်ခေါ်နေတာကြောင့် ကားရှေ့ခန်းတွင်ဝင်ထိုင်လာခဲ့ရပေမယ့် ‘ကောင်းကင်’ စိတ်ထဲမှာ မရှင်းလင်းပါ။

‘ခရ’ နေတာက ငပလီနားမှာ မဟုတ်ဘူးလား။

ငပလီဆိုတာသံတွဲမြို့နားမှာရှိတာ ‘ကောင်းကင်’ သိ သည်။

ဧကန္တ ‘သီရိ’ တို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ်အိမ်တစ်အိမ်ကိုပဲ ရောက်နေတာပဲဖြစ်ရမည်။

‘ခရ’ ကိုလက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီမို့ ဘယ်သူ့အိမ်မှာမှမလုပ်စေချင်တော့ပါ။

ဒါ 'သီရိ' တို့လက်ချက်ပဲလား။

ရုတ်တရက်လို ဒေါသတွေထွက်လာကာ 'သီရိ' ကိုလှမ်း
ဟောက်လိုက်မိသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကလည်းစံပဲ... ခင်ဗျားတို့အပျင်းကြီးတာနဲ့
'ခရု' ကို ဟိုလူကခေါ်ခိုင်း ဒီလူကခေါ်ခိုင်းနဲ့... ကျွန်တော်ခွင့်မပြု
နိုင်ပါဘူး... 'ခရု' ဒီတစ်ခါပြန်လာရင် ကျွန်တော်လက်ထပ်တော့
မှာ”

'သီရိ' က ဘာတစ်လုံးမှပြန်မပြောပါ။ သူ့ကိုသာဂရု
ဏာသက်သလို ငေးကြည့်နေတာကြောင့်...

“ဘာလဲ 'ခရု' ရဲ့ချစ်သူဆိုပြီး ခင်ဗျားကကျွန်တော့်ကို
အထင်သေးနေတာလား... ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှဂရုမစိုက်ဘူး
အရေးကြီးတာကအချစ် . . . ကျွန်တော် ချစ်နိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီး
တယ်”

'သီရိ' သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ အစကလုံးဝဖွင့်မပြော
ဖို့စိတ်ကူးထားမိပေမယ့် 'မိုးပြာ' ခုလိုဖြစ်သွားတော့ 'သီရိ' တို့
မှာအပြစ်မကင်းသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

'မိုးပြာ' နဲ့ 'ကိုကောင်းကင်' ကိုဆုံဆည်းဖြစ်အောင်ဖန်
တီးမိခဲ့သူက 'သီရိ' ကိုယ်တိုင်ပဲမဟုတ်ပါလား။

'သီရိ' ရဲ့အကြံဉာဏ်သာမပါလျှင် 'ကိုကောင်းကင်' နဲ့
'မိုးပြာ' တို့ဘယ်လိုမှ ဖြစ်မယ်မထင်ပါ။

ဒီလိုကြေကွဲစရာ အဖြစ်ဆိုးမျိုးတွေကိုလည်း ကြုံတွေ့ရ
မယ်မထင်ပါ။

'မိုးပြာ' ရဲ့အဖြစ်ကိုတွေ့ကာမျက်ရည်အဝဲ 'ကောင်းကင်'
'သီရိ' မျက်နှာကိုငေးကြည့်ကာ အလန့်တကြားအော်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်တာလဲ... 'ခရု' ဘာဖြစ်လို့လဲ”
'ကောင်းကင်' ရင်ထိတ်နေရပါပြီ။

'ခရု' သူချစ်သော 'ခရု' ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။
“ပြောစမ်းပါ 'ခရု' ဘယ်မှာလဲလို့”

“ဆေးရုံမှာပါ”
“ဆေးရုံမှာဟုတ်လား... ဘာဖြစ်တာလဲ”

'ကောင်းကင်' စိတ်လှုပ်ရှားစွာမေးလိုက်သည်။
သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး 'ခရု' ပြန်သွားတုန်းက အကောင်း

ကြီးပါ။ ခု ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

“ကျွန်တော့်ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြစမ်းပါ ‘မသီရိ’ ရယ်... ‘ခရ’ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ ‘သီရိ’ ... ‘သီရိ’ လည်းသေသေချာချာမသိသေးဘူး... ‘မိုးပြာ’ ကိုဆေးရုံခေါ်သွားတာပဲသိသေးတာ”

“ ‘မိုးပြာ’ ဟုတ်လား... အဲ့ဒါ ‘နေရောင်’ သတို့သမီး မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်နဲ့ဘာဆိုလို့လဲ”

‘သီရိ’ မျက်နှာတွင် မျက်ရည်တွေယိုစီးကျလာခဲ့ပါသည်။

‘ကိုကောင်းကင်’ ဒီလောက်တောင်ပဲ ရိုးသားရသတဲ့ လား။

နည်းနည်းလေးတောင်မှ ‘မိုးပြာ’ အပေါ်တွင် သံသယ မဝင်

ဘူးတဲ့လား။

“တကယ်တော့ ‘မိုးပြာ’ ဆိုတာ ‘ကိုကောင်းကင်’ နဲ့ရင်းရင်းနှီးနှီးပတ်သက်ခဲ့ဖူးခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ”

“ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတယ် ဟုတ်လား”

‘ညို’ ရဲ့ညီမလိုဆိုလိုချင်တာလား။ ‘ညို’ နဲ့သူ့နဲ့ဇာတ်လမ်းက ပြီးဆုံးခဲ့တာကြာနေပါပြီ။

“ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး ‘မသီရိ’... ‘မိုးပြာ’ နဲ့ ‘ခရ’ နဲ့ကဘာများပတ်သက်နေလို့လဲ”

မေးရင်း ‘မိုးပြာ’ မျက်နှာကို ‘ကောင်းကင်’ မြင်ယောင်လာမိသည်။

‘မိုးပြာ’ ကိုမြင်ယောင်ရင်း ‘ခရ’ ကိုလည်း သတိရမိ၏။

‘မိုးပြာ’ နဲ့ ‘ခရ’ နဲ့က ရုပ်ခြင်းဆင်လှသည်ပဲ။

ဘာလဲ ‘ခရ’ က ‘မိုးပြာ’ ရဲ့ညီမဖြစ်နေဦးမှာတဲ့လား။

‘သီရိ’ မျက်နှာကိုနားမလည်သလိုအကြည့် ‘သီရိ’ က

လေးတွဲစွာလှမ်းပြောပါသည်။

“ ‘မိုးပြာ’ ဟာ ‘ခရ’ ပါပဲ ‘ကိုကောင်းကင်’ ရယ်”

“ ‘ခရ’ ဟာ ‘မိုးပြာ’ ဟုတ်လား”

မိုးကောင်းကင်မျက်နှာကျက်ကြီး သူ့ခေါင်းပေါ်ကိုအရှိန်

ပြင်းပြင်းဖြင့်ပြုတ်ကျလာသလို ‘ကောင်းကင်’ နာကျင်စွာခံစား

လိုက်ရပါသည်။

သူ နားကြားများလွှဲလေရောသလား။

သူသိတဲ့ 'ခရ' ဆိုတာ ဆင်းဆင်းရဲရဲပညာချို့တဲ့တဲ့ ရိုးရိုးသားသားမိန်းကလေးပါ။

ယခု 'မိုးပြာ' ဆိုတာ အပျံစားအုပ်စုထဲက ပညာတတ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ။

အစ်ကိုတွေအစ်မတွေကပျံသလို မိဘတွေကလည်းငွေကြေးပြည့်စုံတဲ့ အထက်တန်းလွှာထဲကပါ။

ဒီမိန်းကလေးကဘယ်လိုလုပ် 'ခရ' လာဖြစ်မှာလဲ။

သူ့ရဲ့ 'ခရ' က မိမရှိဖမရှိ ဥတစ်လုံးတစ်ကောင်ကြွက်မျက်နှာမဲ့မလေး။

ဒီလိုမရှိလို့သာ 'သီရိ' တို့အိမ်ရောက်လာခဲ့ရတာမဟုတ်ဘူးလား။

'မသီရိ' ကြောင်နေတာများလား။

'မသီရိ' မျက်နှာကို မယုံကြည်နိုင်သလိုအကြည့် 'သီရိ' ကအလေးအနက်ပုံစံဖြင့် 'ကောင်းကင်' ကိုထပ်ပြောလာခဲ့ပါသည်။

" 'သီရိ' မညာပါဘူး 'ကိုကောင်းကင်' ရယ်... 'မိုးပြာ' ဟာ 'ခရ' ပါပဲ... ဒီကိစ္စတွေအားလုံးဟာလည်း 'သီရိ' ကြောင့်ဖြစ်လာခဲ့ရတာပါ။ "

အကြောင်းစုံကို 'သီရိ' ပြောအပြု 'ကောင်းကင်' မယုံရဲစွာနားထောင်နေဖြစ်သည်။

ဒါဆိုတကယ်ပဲ 'မိုးပြာ' က 'ခရ' အဖြစ်ဟန်ဆောင်ခဲ့တာပေါ့။

သူကလည်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဟန်ဆောင်လိမ်ညာလှည့်ဖျားခြင်းအောက်မှာ အရည်ပျော်ခဲ့ရတာပဲလား။

ကြည့်ပါဦး ရှက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့အဖြစ်။

သူ့နောက်ကွယ်မှာ သူ့ဖယ်ချင်းနှစ်ယောက် အောင်ပွဲခံကာကျိတ်ဟားနေလိုက်ကြမယ့်အဖြစ်လဲ။

ဒါသူ့အချစ်သူ့မေတ္တာကို 'ခရ' စော်ကားလိုက်တာ။

သူ့မှာဖြင့်မျက်နှာမဲ့မလေးမို့ ချစ်လိုက်ရတာ သံယောဇဉ်ပိုလိုက်ရတာ။ ခုတော့ 'ညို' ခွဲသွား၍ကွဲအက်နေတဲ့သူ့နှလုံးသားကို 'ညို' ညီမ 'မိုးပြာ' က ပိုကြေမွသွားအောင် လာဆွပေး

သွားခဲ့လေသည်။

ဒါကိုသူကမနာကျင်ဘဲ 'မိုးပြာ' ကို လိုက်ကြည့်ရဦးမ
တဲ့လား။

မလိုက်ဘူး လုံးဝကိုမလိုက်ဘူး။

ရင်ထဲမှာပေါက်ကွဲမှုနဲ့အတူ ကားဒရိုင်ဘာကို ကမူးရှူး
ထိုးလှမ်းအော်လိုက်မိပါသည်။

“ကားရပ်ပေးပါ... ကျွန်တော် ဒီမှာပဲဆင်းတော့မယ်”

“ ‘ကို ကောင်း ကင်’ ”

‘သီရိ’ လှမ်းတားပေမယ့်လည်း ‘ကောင်းကင်’ သူ့စိတ်
ကိုသူမချုပ်တီးနိုင်တော့ပါ။ ရှက်ခြင်း၊ ယူကြိုးမရဖြစ်ခြင်းနဲ့အတူ
နေရာမှအခိုးအငွေ့လို ပျံတက်သွားလိုက်ချင်ပါပြီ။

သူ ဒီလောက်ပဲ မိန်းကလေးတွေနဲ့ပတ်သက်လျှင် တုံး
အရသတဲ့လား။

ဒီလိုတုံးအခဲ့၍လည်း ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးက သူ့ ကို
ကောင်းကောင်းပညာပြခဲ့ကြတာလား။

သူ ရှက်လိုက်တာ။

ရှက်ရှက်ဖြင့်ကားပေါ်ကအဆင်း ‘သီရိ’ က လှမ်းတား
သည်။

“ ‘သီရိ’ တောင်းပန်ပါတယ် ‘ကိုကောင်းကင်’ ရယ်... ‘သီရိ’
ကြောင့် ‘မိုးပြာ’ ခုလိုဟန်ဆောင်ခဲ့တာကလွဲရင် သူ ‘ကို ကောင်းကင်’
ကို လှည့်စားလိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက်မရှိပါဘူး”

ဘာ မရှိတာလဲ။ သူမ လှည့်စားသွားလို့သာ ‘ကောင်း ကင်’
မှာ သူမပြန်လာနိုးနဲ့ တစ်ချိန်လုံး စောင့်နေခဲ့မိတာမဟုတ် ဘူးလား။

သူကဟိုဘက်မှာ အရူးကြီးတစ်ယောက်လို ပြန်မလာနိုင်
တော့တဲ့ချစ်သူကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေမိချိန် ‘ခရ’ တဖြစ်လဲ ‘မိုးပြာ’
က ‘နေရောင်’ နဲ့လက်ထပ်ဖို့ သည်ဘက်မှာစိုင်းပြင်းနေ
ခဲ့လေသည်။

ရက်စက်လိုက်တဲ့ မိန်းမ။

ဒီလိုမိန်းမမျိုးကို သူ ဘာသံယောဇဉ်တွယ်နေရဦးမှာလဲ။

ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် ကားလမ်းကိုကူးအလာ...

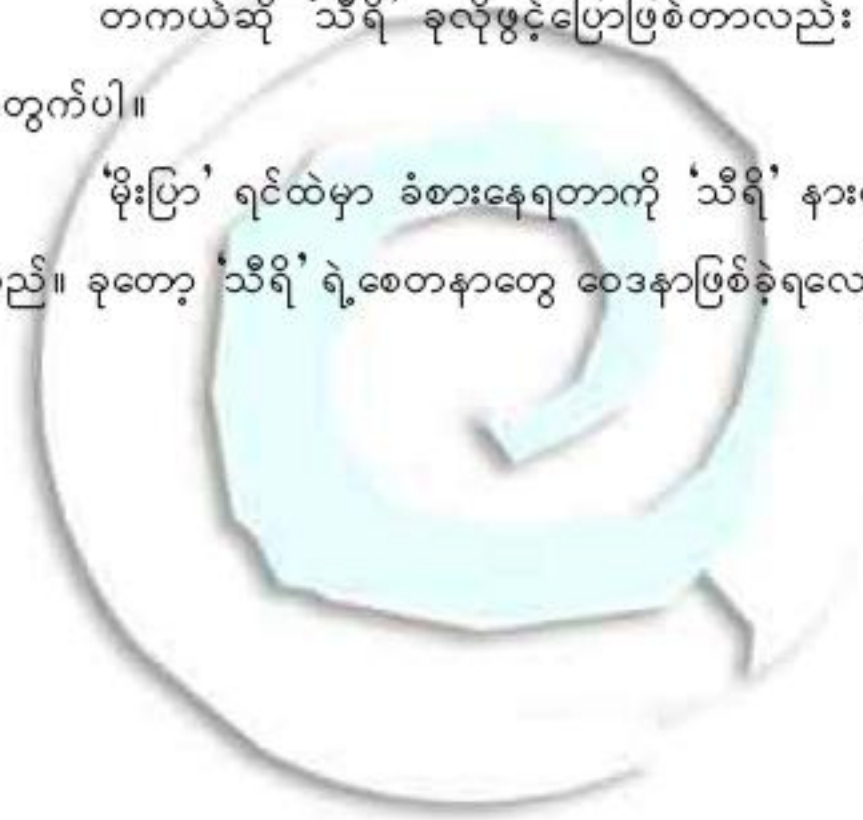
“ ‘ကိုကောင်းကင်’...”

‘သီရိ’ ကားပေါ်ကဆင်းကာ အော်ခေါ်ပေမယ့် သူကလုံး
ဝကိုလှည့်မကြည့်တော့ပါ။

‘သီရိ’ ဖွင့်ပြောမိလိုက်တာများ မှားသွားပြီလား။

တကယ်ဆို ‘သီရိ’ ခုလိုဖွင့်ပြောဖြစ်တာလည်း ‘မိုးပြာ’
အတွက်ပါ။

‘မိုးပြာ’ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာကို ‘သီရိ’ နားလည်နေ
သည်။ ခုတော့ ‘သီရိ’ ရဲ့စေတနာတွေ ဝေဒနာဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။

www.foreverspace.com.mm

အရေးပေါ်အခန်းထဲတွင် ‘မိုးပြာ’ နေနေရဆဲပါ။

ပိုက်တွေရှုပ်ထွေးနေတဲ့ကြားထဲကမှ ‘မိုးပြာ’ မျက်လုံး
လေးတွေက လူတစ်ယောက်ကိုငေးမျှော်နေသလို အခန်းဝကိုလှမ်း
ကြည့်နေရှာသည်။

“ ‘မိုး ပြာ’ ”

‘သီရိ’ ဝင်လာတော့ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့မျက်လုံးလေးတွေအရောင်

တောက်လာကာ 'သီရိ' ကိုတီးတိုးခေါ်သည်။

“ 'သီရိ' သူကောဟင် သူ... ”

'သီရိ' 'မိုးပြာ' ကိုမကြည့်ရက်သလို ရှိုက်ကာအငို...

“ ကိုယ် သူ့ကိုသိပ်တွေ့ချင်တယ် ”

မွေးရာပါ 'မိုးပြာ' ရဲ့နှလုံးဝေဒနာက ခံနိုင်ရည်မရှိချင်တော့ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတွေ့မြင်ရမယ်ဆို 'မိုးပြာ' ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်ကြိုးစားချင်ပါသည်။

“ 'မိုးပြာ' ဘာတွေပြောနေတာလဲ... နေကောင်းအောင်နေနော် ”

'ကိုနေရောင်' 'မိုးပြာ' လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ကာ အားပေးနေပေမယ့် 'မိုးပြာ' ကိုကို့ကို တောင်းပန်ချင်မိသည်။

“ 'မိုးပြာ' သူ့ကိုတွေ့ပါရစေ 'ကိုနေ' ရယ်... ”

'နေရောင်' အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းကြားမှ စကားတွေစွတ်ပြောနေသော 'မိုးပြာ' ရဲ့အခြေအနေကို အားမရလှပါ။

လူနာစိတ်ချမ်းသာပါစေဟု ဆရာဝန်ကြီးက ကြိတ်မှာခဲ့၍သာ ခွင့်ပြုနေရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ မွန်းကြပ်နေမိပါပြီ။

'မိုးပြာ' ရဲ့အဖေတွေအမေတွေ အစ်ကိုတွေအစ်မတွေကတော့ အပြင်ဘက်မှာ ငိုကြွေးနေကြပါပြီ။

သူ ဒီလိုနဲ့ပဲ 'မိုးပြာ' ကိုစွန့်လွှတ်ရတော့မှာလား။

မဖြစ်နိုင်တာ။

'နေရောင်' ဘယ်လိုမှ မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါဘူး။

'မိုးပြာ' ဆိုတာ သူ့သိပ်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေး။ 'မိုးပြာ' ကိုတွေ့မှ သူ့အချစ်ကိုတွေ့ကြုံဖူးခဲ့တာ။

'ကိုနေ' ကိုခွဲမသွားပါနဲ့ ညီမလေးရယ်။

'နေရောင်' ဆံပင်ထဲကိုလက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ထိုးသွင်းပြီး မျက်နှာကိုလက်ဝါးထဲဖွက်ကာ အသံမထွက်အောင်ငိုရှိုက်နေ လိုက်ပါသည်။

သူငယ်ချင်း 'မိုးနီလွင်' နဲ့ ပတ်သက်ကာ မော်လမြိုင်ကို သွားလည်ရင်း 'မိုးပြာ' ကိုတွေ့ခဲ့ရတာဖြစ်ပါသည်။ စတွေ့ကာ စက 'မိုးပြာ' ဆယ်တန်းအောင်ကာစအချိန်ပါ။

ဆယ်တန်းသာအောင်ထားသည် 'မိုးပြာ' က ကလေးတွေနဲ့ဆော့နေတုန်းပါ။

အိမ်ပေါ်မှာကလေးပေါင်းစုံတင်ကာ ခေါင်းပုတ်တမ်း
ကစားနေတဲ့ 'မိုးပြာ' ရဲ့ခေါင်းကိုအမှတ်မထင်တို့လိုက်မိသူက
'နေရောင်' ပါ။

မှန်အောင်ဖြေနိုင်၍ 'နေရောင်' ခေါင်းငုံ့ရလေ 'မိုးပြာ'
သဘောကျလေပါ။ နောက်ဆုံးအရုံးပေးကာ မြိုင်ပွဲကထွက်လိုက်
မှ 'မိုးပြာ' ကျေနပ်သွားခဲ့သည်။

'နေရောင်' ရှေ့ကိုခါးထောက်ကာ လာပြောသည်။

'အဲ့ဒါ သူများကိုစချင်ဦး။'

မကြာခင် 'မိုးပြာ' တို့မော်လမြိုင်မှ ရန်ကုန်ကိုပြောင်း
လာကြသည်။

တက္ကသိုလ်တက်နေပြီဖြစ်တဲ့ 'မိုးပြာ' က 'နေရောင်'ကို
မမှတ်မိပေမယ့်မျက်ဝန်းအိမ်ကျယ်ကျယ်၊ နှုတ်ခမ်းလှလှနဲ့ကောင်
မလေး 'မိုးပြာ' ကို 'နေရောင်' ကမှတ်မိသည်။

နေ့စဉ် 'မိုးပြာ' ရဲ့အတန်းကိုမရောက်ရောက်အောင်
သွားကာ အရုပ်လေးတွေသွားသွားထားသည်။

အရုပ်နဲ့အတူစာလေးတစ်စောင်ကိုပါ အမြဲတမ်းထား

ထားခဲ့သည်။

ပထမတော့ 'နေရောင်' မှန်း 'မိုးပြာ' မရိပ်မိပေမယ့်
နောက်ပိုင်း 'နေရောင်' ကိုစောင့်ဖမ်းတာကြောင့် ပေါ်သွားခဲ့ရသည်။

ပေါ်သွားတော့လည်း 'နေရောင်' 'မိုးပြာ' ကိုမတွေ့ရဘဲ
မနေနိုင်ပါ။

ကျောင်းကိုလာသလို အိမ်ကိုလည်းနေ့တိုင်းသွားဖြစ်
သည်။

ညီအစ်ကိုမောင်နှမရှားပါးတဲ့ သူ့အတွက် 'မိုးပြာ' ဟာ
သူ့ညီမလေးလို တွယ်တာသံယောဇဉ်ဖြစ်မိသော မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ပါ။

သည်လိုနှင့် 'နေရောင်' ဘွဲ့ရကာ အလုပ်လုပ်နေပေမယ့်
လည်း အလုပ်အားသည်နှင့် 'မိုးပြာ' တို့အိမ်ကို မကြာခဏသွား
ဖြစ်သည်။

'နေရောင်' တို့အိမ်ဘက်က သဘောတူသလို 'မိုးပြာ'
တို့အိမ်ဘက်ကလည်း မကန့်ကွက်ဘူးဟု 'နေရောင်' ထင်မိပါ

သည်။

‘နေရောင်’ လိုအဖက်ဖက်ကပြည့်စုံသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်မိန်းကလေးရှင်ဘက်က ငြင်းပယ်ကြမှာလဲ။

သည်လိုနှင့်သည်နေ့လို နေ့မျိုးကို ရောက်လာခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါသည်။

ခုတော့ ‘နေရောင်’ ရင်ထဲက အပျော်တွေအဝေးကိုပြေးလွင့်သွားတော့မှာလား။

“ ‘မိုးပြာ’ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး အားတင်းထားပါ ‘ကိုနေ’ ‘မိုးပြာ’ ကို ရအောင်ကယ်မယ်”

“ ‘ကိုနေ’ ရယ်”

‘မိုးပြာ’ မချိပြီးပြီးလိုက်မိသည်။

ကိုယ့်အခြေအနေကို ကိုယ့်ဖါသာကိုယ် နားလည်သလို လည်းခံစားမိသည်။

မွေးကတည်းကပါလာတဲ့ နှလုံးရောဂါကြောင့် ‘မိုးပြာ’ ကိုတစ်အိမ်လုံးက အလိုလိုက်ထားခဲ့ကြသည်။

ဆေးတွေကိုလည်းပုံမှန် သောက်နေရတာကြောင့်

ကောင်းသွားပြီဟုထင်နေရာမှ ခုတော့ ရောဂါပြန်ဖောက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ ‘ကိုနေ’ ကို ‘မိုးပြာ’ ခွင့်တောင်းချင်တယ်”

“ ပြောလေ ‘မိုးပြာ’ ”

“ ‘မိုးပြာ’ လူတစ်ယောက်နဲ့အရမ်းတွေ့ချင်တယ်”

“ ဘယ်သူလဲ”

‘နေရောင်’ ‘သီရိ’ မျက်နှာကလှမ်းအကြည့် ‘သီရိ’ တိုးတိတ်စွာပြောလိုက်မိသည်။

“ ‘ကို ကောင်းကင်’ ပါ ‘ကိုနေရောင်’ ”

‘ကောင်းကင်’...။

‘နေရောင်’ သူငယ်ချင်းပဲ။

‘မိုးပြာ’ နဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်ခဲ့တာလဲ။

‘နေရောင်’ ‘မိုးပြာ’ ကို ငေးအကြည့် ‘မိုးပြာ’ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေစီးကျလာခဲ့သည်။

သူ့အဖြစ်ကိုပြောပြလျှင် ‘ကိုနေ’ ခွင့်လွှတ်ချင်မှခွင့်လွှတ်မည်။ ဒါပေမဲ့ ‘မိုးပြာ’ မညာချင်ပါ။

‘ကိုနေ့’ ကိုဖွင့်အပြော ‘နေရောင်’ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ သွားသည်။

‘မိုးပြာ’ ရဲ့နှလုံးသားကိုလည်း သူနားလည်သွားသည်။

“ ‘ကိုနေ့’ ဘာကူညီရမလဲ ”

“ ‘မိုးပြာ’ သူ့ကိုအရမ်းတွေ့ချင်တယ် ”

“ ‘ကိုနေ့’ ရှာပေးမယ် ”

နှလုံးသားဝေဒနာကို ကုရမည့်ဆေးက သည်နှလုံးသား ကတောင့်တသူကို အမြန်ဆုံးတွေ့အောင် ရှာပေးနိုင်တာကသာ အကောင်းဆုံးမို့ ‘နေရောင်’ အပြင်ကိုထွက်အလာ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့ မိဘဆွေမျိုးတွေက ဆီးမေးကြသည်။

“ သား ဘယ်သွားမလို့လဲ ”

“ ဟုတ်တယ် ‘နေရောင်’ ဘယ်လဲ ”

“ ငါ ‘မိုးပြာ’ အတွက် ဆေးသွားရှာမလို့ ”

“ ဆေး ဟုတ်လား... ဒီဆေးရုံမှာမရှိလို့လား ”

ယခု ‘မိုးပြာ’ ကိုတင်ထားတဲ့ဆေးရုံက ရန်ကုန်မှာ အ ကောင်းဆုံးဆေးရုံတစ်ခုပါ။

နှလုံးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ရောဂါမှန်သမျှ ခွဲစိတ်သည်အထိကု သလိုရနိုင်သည်။

ဒီဆေးရုံမှာဆေးမရှိလျှင် ‘မိုးပြာ’ အတွက် မျှော်လင့်ချက် ရှိတော့မည်မထင်။

“ အဲ့ဒီဆေးရောင်တော့ ‘မိုးပြာ’ အတွက်အသက်ရှင်နိုင် ကောင်းပါရဲ့ ”

“ ဘာဆေးလည်း ‘နေရောင်’... ငါ့ညီမလေးအသက်ရှင် ဖို့ဆို ငါတို့စည်းစိမ်တွေပြုတ်ရင်ပြုတ်ပါစေ ငါတို့ဝယ်မယ် ”

‘မိုးနီလွင်’ ရဲ့စကားကြောင့် ‘နေရောင်’ ခက်ခဲစွာပြုံး လိုက်မိသည်။

ယခုသူသွားဝယ်ရမယ့်ဆေးက ငွေအသပြာနဲ့တန်ဖိုး ဖြတ်ပြီး ဝယ်လို့ရနိုင်မည်မထင်။

နှလုံးသားကိုရင်းကာ နှလုံးသားချင်းလဲရမယ့်ဆေးမျိုး ပဲ။

“ ‘နေရောင်’ ”

‘နေရောင်’ ထွက်လာတော့ ‘မိုးနီလွင်’ ပြေးလိုက်လာတာ ကိုသတိထားမိသည်။

ခုချိန်မှာ 'မိုးပြာ' အတွက်ပဲ 'နေရောင်' စဉ်းစားပေးချင် ပါသည်။

သူ့အတွက်ကော ပတ်ဝန်းကျင်အတွက်ပါခဏလောက် မေ့ထားလိုက်ချင်သည်။

သည်အတွေးဖြင့် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးကိုထွက်လာကာ မန္တလေးရထားချိန်ကို စုံစမ်းလိုက်သည်။

သုံးနာရီဆယ့်ငါးမိနစ်တွင် တစ်စီးထွက်ဖို့ရှိသည်။

ထိုရထားဖြင့် 'ကောင်းကင်' ပြန်လိုက်နိုင်တာကြောင့် ရန်ကုန်ဘူတာကြီး ဝင်ပေါက်ဝတွင် မလွဲအောင်ထိုင်စောင့်နေ လိုက်ပါသည်။

သူထင်ထားတဲ့ အတိုင်း ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲကာ ရောက်လာသူက 'ကောင်းကင်' ပါ။

'နေရောင်' ကိုအတွေ့ 'ကောင်းကင်' မျက်နှာပျက်သွားကာ ရှောင်လွှဲထွက်သွားဖို့ကြိုးစားသည်။

'နေရောင်' ကောင်းကင်လက်ကိုဆွဲကာ တောင်းပန်စ

ကားဆိုလိုက်မိသည်။

“ခုချိန်မှာ မာနတွေ အယတတွေထားနေရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူးလို့ ငါထင်တယ် 'ကောင်းကင်' ”

“အဲ့ဒီတော့ ငါကဘာလုပ်ရမှာလဲ”

'ကောင်းကင်' စိတ်တိုသလို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး မေး လိုက်မိသည်။

အရှုံးသမားက သူပါ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လှည့်စားမှုကို လှလှပပကြီး ခံစားခဲ့ရတဲ့သူက သူပါ။

သူ ဘာဆက်လုပ်ပေးရဦးမလဲ။

စိတ်ရှုပ်သလိုမျက်နှာကိုတစ်ဖက်ကိုအလှည့် 'နေရောင်' က သက်ပြင်းချကာပြောလသည်။

“ဆေးရုံမှာ မင်းကို 'မိုးပြာ' စောင့်နေတယ်'ကောင်းကင်”

“ 'မိုးပြာ' ဟုတ်လား... 'မိုးပြာ' ကိုငါမသိဘူး ငါသိတာ က 'ခရ' ”

ဒေါသဖြင့်အော်လိုက်မိသည်။

“ 'မိုးပြာ' ဟာ 'ခရ' ပဲဆိုတာ မင်းလည်းသိထားခဲ့ပြီပဲ

ကွာ... ခုချိန်မှာ 'မိုးပြာ' ရဲ့အသက်ဟာ မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ် မှာမူတည်ပါတယ်”

‘ကောင်းကင်’ ကြေကွဲစွာရယ်လိုက်မိသည်။

ခုမှ သူ့လိုကောင်က အရေးပါနေလိုက်တာ။

သူလိုက်လာလို့ ‘မိုးပြာ’ အသက်ပြန်ရှင်ပါပြီတဲ့။ သူ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ။ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့ ပိုင်ရှင်က ‘နေရောင်’ ပဲ။

“ငါ့ဖါသာငါ အေးအေးဆေးဆေး သွားပါရစေတော့ ကွာ”

‘နေရောင်’ လက်ကိုတွန်းဖယ်ကာ ရထားစင်္ကြံတံတိုင်းကို ဝင်မည်အပြု ‘နေရောင်’ က သူ့လက်ကိုလှမ်းဆွဲကာ ပြတ်သား တဲ့စကားကိုဆိုသည်။

“ ‘ခရ’ မင်းကိုစောင့်နေပါတယ်ဆိုရင် မင်းရှေ့ဆက်ပြီး သွားနေဦးမှာလား”

‘ကောင်းကင်’ နောက်ဘက်ကိုလှည့်ကာ ‘နေရောင်’ မျက်နှာကို စူးစိုက်စွာကြည့်လိုက်မိသည်။

‘နေရောင်’ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောနေတာပါလိမ့်။

“ ‘ခရ’ ဆိုတာ ‘မိုးပြာ’ ရဲ့အိမ်နာမည်ဆိုတာ ငါသိပြီး သားပါ... သူ မင်းကိုအရမ်းတွေ့ချင်နေတာတယ်... သူလုပ်ခဲ့တဲ့

ကိစ္စတွေအတွက်လည်း တောင်းပန်ချင်နေတယ်”

‘ကောင်းကင်’ သက်ပြင်းကိုချလိုက်သည်။

ခုချိန်မှတောင်းပန်တော့ကော ‘ကောင်းကင်’ ဘာလုပ်ရ မှာလဲ။

သူ ခွင့်လွှတ်တယ်ပဲထား၊ ‘ခရ’ နဲ့သူနဲ့ဘယ်လိုမှပြန် ဆုံဆည်းနိုင်မယ်မထင်တော့ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း ‘နေရောင်’ ကိုတောင်းပန်လိုက်မိ သည်။

“ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ‘နေရောင်’... ‘ခရ’ နဲ့ငါနဲ့ဇာတ်လမ်း က ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ... ‘ခရ’ ငါ့ကိုထားခဲ့ပြီးထွက်သွားတည်းက ငါ့ဘဝထဲက ‘ခရ’ ထွက်သွားခဲ့ပါပြီ... အခုဆေးရုံပေါ်မှာရှိနေ တာ ‘ခရ’ မဟုတ်ဘူး... မင်းရဲ့ ‘မိုးပြာ’ ပါ”

“ငါ့ရဲ့ ‘မိုးပြာ’ ဟုတ်မဟုတ် ငါဆေးရုံကိုအခုဖုန်းဆက် ပေးမယ် မင်းကိုတွေ့ချင်တယ်ဆို မင်းဘာလုပ်မလဲ”

‘ကောင်းကင်’ ဘာမှဆက်မလုပ်နိုင်တော့ပါ။ ‘နေရောင်’ ဖုန်းဆက်တာကိုပဲ ငေးမောရင်းကြည့်နေမိပါသည်။

ရင်ထဲမှာလည်း ‘ခရ’ အတွက် အရမ်းကိုစိုးရိမ်ပူပန်နေမိ ပါသည်။

အသက်ကိုပင်မရှူနိုင်ဘဲ ‘နေရောင်’ မျက်နှာကိုငေးအ

ကြည့်...

“ရော...”

‘နေရောင်’ က သူ့ဟဲန်းဒ်ဖုန်းကိုလှမ်းပေးသည်။

“ဘာလဲ”

“ ‘သီရိ’ က မင်းနဲ့တွေ့ချင်လို့တဲ့ ”

‘ကောင်းကင်’ မပြောချင်လည်း ဖုန်းကလက်ထဲကို ရောက်နေပြီမို့ မလွဲမရှောင်သာဘဲ အသံပေးလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ‘ကောင်းကင်’ ပါ”

“ ‘ကိုကောင်းကင်’ ရှက်ရက်စက်လှချည်လား... ဒီဘက်မှာ ဒီလောက်ဖြစ်နေပါတယ်လို့ တောင်းပန်ပြီး ပြောနေတာကို တောင် ရှင်မို့လို့ ထွက်သွားရက်တယ်... တကယ်လို့ ‘မိုးပြာ’ သာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ကျွန်မတို့ရှင်ကို လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး ”

ကျွန်မတို့ဆိုတော့ ‘သီရိ’ ရဲ့နားမှာ ဘယ်သူတွေများရှိနေသေးပါလိမ့်။

‘ကောင်းကင်’ တွေးနေဆဲ နားထဲကိုယဉ်ပါးနေတဲ့အသံ တစ်သံတိုးဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ‘ကောင်း’... ခုချိန်မှာ ‘မိုးပြာ’ အတွက်

လိုအပ်နေတာ ‘ကောင်း’ ပါ... ‘ကောင်း’ သာရောက်မလာရင် ‘မိုးပြာ’ အသက်ဆက်ရှင်ဖို့ မလွယ်ဘူး ”

‘ညို’ အသံပါ။

သူတို့တွေအားလုံး သူနဲ့ ‘ခရ’ နဲ့ အကြောင်းတွေကိုသိကုန်ကြပြီလား။

စိတ်ရှုပ်သလို ‘နေရောင့်’ ကိုလှမ်းအကြည့် ‘နေရောင်’ က သူ့ပခုံးကိုပုတ်ကာ အလေးအနက်လိုထပ်ပြောလာပါသည်။

“အခုချိန်က စဉ်းစားတွေးတောရမယ့်အချိန်မဟုတ်တော့ဘူး ‘ကောင်းကင်’... ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြတ်ပြတ်သားသားချရမယ့်အချိန် မင်း ‘ခရ’ ကို စွန့်လွှတ်နိုင်လား ”

“ငါ့ကိုသာမေးနေတယ် မင်းကော ‘မိုးပြာ’ ကိုစွန့်လွှတ်နိုင်လို့လား ”

“ ‘မိုးပြာ’ အသက်ရှင်နေပြီး ကြည်နူးပြီးပျော်နေတဲ့ဘဝကို တွေ့ရရင် ငါကျေနပ်ပါပြီ... သူ့ကိုစွန့်လွှတ်ရကျိုးလည်းနပ်ပြီ ”

“ ‘နေ ရောင်’ ရယ် ”

‘ကောင်းကင်’ ‘နေရောင့်’ ပခုံးကိုဖက်ကာ သူငယ်ချင်းကိုအားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

“မင်းဒီလိုစွန့်လွှတ်အနစ်နာခံတာကို ‘မိုးပြာ’ သိရင်ကျေနပ်ပါ့မလား”

“ကျေနပ်မှာပါ... သူ့ကျေနပ်အောင် ငါ တမင်စီစဉ်ပေးတာပါ... မင်း ‘မိုးပြာ’ ကိုခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုရင် တို့ဆေးရုံကိုခုချက်ခြင်းပဲလိုက်သွားကြရအောင်”

ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှ ‘မိုးပြာ’ ကိုတင်ထားသောဆေးရုံ ကိုအမြန်မောင်းလာခဲ့ကြသည်။

‘ကောင်းကင်’ စိတ်မှာ မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ ‘ခရ’ ကိုတွေ့ရမှာမို့ ရင်တွေခုန်နေသလို...

‘နေရောင်’ စိတ်မှာတော့ စွန့်လွှတ်လိုက်ရတော့မယ့် သတို့သမီး ‘မိုးပြာ’ အတွက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေမိပါသည်။

တကယ်တော့ ‘မိုးပြာ’ မန္တလေးမှပြန်လာတည်းက သူ့အပေါ်ကို အနေစိမ်းနေတာ ‘နေရောင်’ သတိထားမိပါသည်။

ခါတိုင်းကြည့်လိုက်လျှင် သွက်သွက်လက်လက်ရွှင်ရွှင်ပျူပျူနှင့်မိန်းကလေး ‘မိုးပြာ’ မှ ငိုငိုတိုတိုဖြစ်နေကာ တစ်ခါတလေ ဘယ်ကိုငေးနေမှန်းမသိ ငေးငိုနေတတ်ပါသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလည်းဟု ‘မိုးပြာ’ ၏မိဘတွေကိုမေးကြည့်ပေမယ့် ‘ဒေါ်လွင်လွင်’ ကိုယ်တိုင်လည်း သမီးဘာဖြစ်

လာတယ်ဆိုတာကို ဂယနဏမသိရှာပါ။

သည်လိုနှင့်မင်္ဂလာဆောင်မယ့်ရက်ကိုရောက်လာကာ ခုလိုအဖြစ်ဆိုးနှင့်ကြုံတွေ့နေရတာဖြစ်ပါသည်။

“ ‘မိုး ပြာ’ ”

‘နေရောင်’ တို့ဆေးရုံကို ပြန်ရောက်ချိန်တိုင်အောင် ‘မိုးပြာ’ သတိလစ်နေဆဲပါ။ ‘သီရိ’ က သူ့ကိုအတွေ့ ခါးခါးသီးသီးရန်တွေ့သည်။

“ရှင် အရမ်းကိုရက်စက်တာပဲ... ‘မိုးပြာ’ က ရှင့်ကိုတစ်ချိန်လုံးတမ်းတနေခဲ့တာ”

‘ကောင်းကင်’ ဘာပြောရပါ့မလဲ။

သူ့ရင်ထဲမှာလည်း ‘ခရ’ ကို တစ်ချိန်လုံးတမ်းတနွမ်းလျနေတာ ဘယ်သူ့ကိုဖွင့်ပြောပြရမလဲ။

“တကယ်တော့ ‘မိုးပြာ’ နှစ်နှစ်ကာကာချစ်တာ ရှင့်ကိုပဲ ‘ကိုနေရောင်’ ကိုမဟုတ်ဘူး... သူ့မိဘတွေအလိုကျ ‘ကိုနေရောင်’ ကိုလက်ထပ်ခဲ့တာ”

အခန်းပြင်ကိုပြန်ထွက်လာတဲ့ ‘နေရောင်’ ‘သီရိ’ စကားအားလုံးကိုကြားလိုက်မိပါသည်။

‘သီရိ’ ကော ‘ကောင်းကင်’ ပါ ‘နေရောင့်’ ကိုကျောပေး
အနေအထားမို့ မမြင်မိကြပါ။

‘နေရောင်’ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်နားလည်စွာ ‘ကောင်းကင်’
တို့ကို ကျောခိုင်းအနေအထားနဲ့ပဲ ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

ခုချိန်မှာ ‘မိုးပြာ’ အပါး သူရှိနေလို့လည်းအပိုပါ။

တကယ်တမ်း လိုအပ်တာ ‘ကောင်းကင်’ ပဲမဟုတ်ပါ လား။

သူ ခပ်လှမ်းလှမ်းကိုရောက်ချိန်...

“ဟော ‘မိုးပြာ’ သတိရလာပြီ... ‘မိုးပြာ’ ‘မိုးပြာ’ ”

‘မိုးပြာ’ ရဲ့အစစ်မ ‘မိုးညို’ အသံကိုသူကြားလိုက်ရသည်။

“ ‘မိုးပြာ’ ဒီမှာ ဘယ်သူရောက်နေသလဲဆိုတာ ကြည့်
စမ်းပါဦး ”

‘ကောင်းကင်’ ပြေးဝင်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

‘ကောင်းကင်’ နဲ့အတူ ‘သီရိ’ ပါလိုက်သွားပြီးတဲ့နောက်
သူ ဆေးရုံမှာရှိနေဖို့ မလိုအပ်တော့ဘူးဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

လူနာအတွက် တကယ်အလိုအပ်ဆုံးက စိတ်ချမ်းသာဖို့
အတွက်ပဲမဟုတ်လား။

‘ကောင်းကင်’ အနားတွင်ရှိနေမှတော့ ‘မိုးပြာ’ စိတ်မချမ်း
သာဘဲနေပါ့မလား။

‘မိုးပြာ’ စိတ်ချမ်းသာလျှင် သူလည်းစိတ်ချမ်းသာနိုင်ပါ
သည်။

အချစ်ဆိုတာ ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းမဟုတ်။

ပေးဆပ်ခြင်းဆိုတာလည်း အချစ်ဟု ‘နေရောင်’ နား
လည်ခံစားနေမိပါတော့သည်။

ရှင်လင်းချစ်မြေပါ

အကယ်ကြိုမလဲနဲ့

၆၀၆၀၆၅၅၀

ဝေဝေအောင်

နေရောင်လွမ်းတဲ့ပိုးပြာကောင်းကင်

www.foreverspace.com.mm